

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

ZAVEŠTANA KRUNA

BROJ 17 ● 200 DINARA

HAUARD VAJNŠTAJN

NAUČNA FANTASTIKA

17

1986.

Hauard Vajnštajn

ZAVEŠTANA KRUNA

PREVEO
ALEKSANDAR NEJGEBAUER

X-100

NASLOV ORIGINALA:
Howard Weinstein
THE COVENANT OF THE CROWN
c Paramount Pictures Corporation, 1981

UREDNIK IZDANJA
GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

RECENZENT
ALEKSANDAR NEJGEBAUER

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »**DNEVNIK**«, **OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«**, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor **NIŠRO »DNEVNIK«**: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac **OOUR »Izdavačka delatnost«**: **ILIJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik **OOUR**: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektori: **SAVA MALEŠEVIĆ**

Tiraž: 32.000 primeraka

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

Hauard Vajnštajn

ZAVEŠTANA KRUNA

GLAVA PRVA

»Seda je, Džime«, reče dr Lenard Mekoj. Brodski hirurg je stajao pred ogledalom na zidu svoje kancelarije, prolazeći prstima kroz gustu kosu kao da traži uzrok nekog tajanstvenog medicinskog stanja.

To je za kapetana Džejmsa Kirka bio prvi nagoveštaj da bi rođendanska proslava mogla da bude velika greška.

Povremeno je Kirk imao osećaj da se čitav svemir zaverio protiv njega. Postojale su velike stvari, kao što su ratovi ili supernove, događaji tako očigledno van njegove kontrole da ih nije mogao primati lično. Ali kad bi mali planovi, zamišljeni najbolje što je moguće, takođe pošli ukrivo, pitao bi se čime je zaslužio svoju sudbinu.

U velikom poretku istorije, rođendan njegovog medicinskog oficira mogao je da ne znači mnogo, ali Kirk je želeo da on bude izuzetan. Najzad, Mekoj nije imao boljeg druga u galaksiji, i kapetan je bio rešen da ne dopusti da događaj prođe bez počasti.

Sve dok nije otkrio da je sam Mekoj je želeo ne samo da prođe bez počasti, već i potpuno neprimećen.

»Potpuno seda«, ponovi Mekoj smrknuto.

— Ma hajde, Doktore. Par sedih na slepoočnicama teško se može nazvati potpunb sedim«, reče Kirk, sa tračkom smeha u očima dok je stajao iza Mekoja.

Mekoj prodorno pogleda u kapetanov odraz preko svog ramena. »Nije smešno, Džime. Ja postajem drevan, a ti si histeričan«.

»Pomalo preteruješ«.

»To je«, reče Mekoj oporo, »ta-kođe znak starosti«.

Raspoloženje mu se nije popravilo dok su on i Kirk izlazili iz turbo-lifta u blizini jedne od brodskih menzi.

»Shvataš li koliko me već dugo niko nije nazvao »Leni« ... ili 'singo'?»

»Doktore, da li ti zaista nedostaje što te ne zovu 'singo'?»

»Ne. Mrzeo sam to kad sam bio dečak«, reče Mekoj, zastavši kad je lepa podoficirka izlazila iz trpezarije. Nasmešila im se i nestala u vijugavom hodniku. »Ali bilo je mnogo lepše kada dve trećine dama na brodu nisu bile dovoljno mlade da mi budu ćerke. Postoji samo jedno rešenje — odreći se rođendana. Ne obraćati pažnju na njih«.

Opa, pomisli Kirk dok su ulazili da jedu. Da li da povuče rođendanske planove? Pozivnice poslate uz zaduženja, koje su se pojavile na svim kompjuterskim ekranima osim Mekojevog... poručena hrana, specijalno programirana, uz pretnje svakom ko bi mogao odati tajnu... otkazati potencijalno odličnu zabavu — iznenađenje, samo zato što čovek čiji je rođendan bio nije želeo da u tome učestvuje?

Naravno ne. Ako je Mekoj hteo da ohladi raspoloženje, neka mu bude. Rođendanske proslave na Enterprajzu bile su većinom in-

timne, samo sa najbližim slavljenikovim prijateljima. Ovo je trebalo da bude retko sveopšte okupljanje; najzad, čak i najmlađi članovi posade cenili su doktora kao tvrdoglavo, nastranog čiku, koji bi vas grdio kao dete, a zatim dao slatkiš kada majka ne gleda. Svi su znali da je Mekojeva briga bila dublja od obične profesionalne odgovornosti.

Kirk je znao da može lako doći do pobune ako otkaže program kad su svi planovi bili napravljeni i očekivanja podstaknuta. Ako mu je bila potrebna i poslednja reč da umiri njegova strahovanja, tu je bio glavni inženjer Montgomeri Skot da je izrekne, sa primesom one zdravorazumske pronicljivosti koju je često pokazivao – kad god bi se dao nagovoriti da odvрати pogled od svojih mašina.

»Stavite Mekoja u sobu s damama, puno dobrog pića, nešto dobre hrane, i malo pevanja.« rekao je Skot, »i odmah će se povratiti, svejedno šta ga muči.«

Kasnije, Kirk je dao zakazani znak. U dvojicama i trojkama, slobodni članovi posade krenuli su ka velikoj sali za rekreaciju na sedmoj palubi. Najteži deo posla ostao je na Kirku – da natera Mekoja da prestane brojati sede dovoljno dugo da prisustvuje proslavi.

Hajdemo, Doktore«, reče Kirk nepokretnom telu sklupčanom na Mekojevom ležaju.

»Pusti me da ležim u mraku. Možda ću prestati da starim,« uzdahnu Meko. »Da imam lišće, bar bih prestao sa fotosintezom.«

»Ti si lekar, a ne biljka,« reče Kirk, stenjući kad je šćepao Mekojevu ruku i privukao ga u sedeći položaj. Osećao se pomalo glupo. »Hajde. Nemam nameru da te nosim.«

»A kuda to?«

»U salu za rekreaciju.«

Meko pokušao da se zavalj natrag u svoj zgrčeni položaj, ali Kirk mu

je držao ruku. »Aah, pusti me, Džime. Šta tamo da radim u ovakvom duševnom stanju?«

»Da se otrgneš iz njega, eto šta. Isplanirao sam priliku da te uključim u jednu od tvojih omiljenih razonoda – zadirkivanje Spoka dok ja igram šah s njim.«

Mekoju se ote dugačak, spor uzdah, kao guma koja ispušta. »Dobro, kad tako postavljaš stvari.« Ustao je krenuo za Kirkom. Mekojeva utučenost učinila je put do sedme palube neveselijim nego odlazak na vešala, i Kirk se borio sa željom da se vrati.

Zadoše u salu za rekreaciju i vrata se otvoriše otkrivajući potpuno zamračenu prostoriju. Kirk gurnu svog prijatelja napred i svetla se iznenada upališe, blešteći crveno, žuto, plavo i belo. Ne pustivši glasa od sebe, Meko skoči najmanje metar unazad, spustivši se tačno na Kirkove nožne prste. Skrivena gomila posade iskoči iza stolova i saksija, vičući: »Srećan rodendan, Meko!«

Pripravan na pogled koji bi mogao da ubije, Kirk se okrenu prema doktoru. Mekojeve oči bile su zastakljene u šoku. Smeh i aplauz zameniše uzvike, i lepa poručnica iz medicinskog osoblja smesti piće – i sebe – u Mekojeve ruke. On najzad dopusti da bude uvučen u veselje – ali ne pre nego što se iscerio na Kirka. »Džime, platićeš mi za ovo!«

Kirk se prigušeno nasmeja i spazi svog inženjera pored sebe. »Mislim da si bio u pravu, Skoti.«

»Pa, nisu mašine jedino što poznajem, gospodine,« reče Skot, nabranih obrva sa lažnom skromnošću. »Jedini problem koji vidim je što će on hteti ovakvo nešto kad god se oseti starim. Razmislite o tome, gospodine... i ja se osećam prilično starim.«

Posada se rojila oko dugačkih stolova sa kolačima, zakuskom i pićem, i prvi poslužavници su ubrzo bili očišćeni. Čehov je žalosno prevr-

tao viljuškom skoro mikroskopsko parče kolača, dok su dr Kristina Čepel i poručnici Uhura i Sulu kopali po parčadima skoro prevelikim za njihove tanjire.

»Mmmm«, prela je Uhura. »Nisam mislila da bi sintetizator hrane mogao da napravi ovakav kolač.«

»I ne bi,« reče Kristina. »Ne dok nisam malo promenila program.«

Svi su se nasmejali – sem Čehova. Sulu ga munu. »Šta ti je?«

»Gde ti je veselo raspoloženje?« upita Uhura.

»Čini mi se da je ovo njegovo veselo raspoloženje,« reče Sulu kiselo. »Znaš već te turobne Ruse.« On viljuškom uze poveće parče kolača i spusti ga na tanjir mrzovoljnog šefa obezbeđenja.

Čehov ga brzo vrati na poslužavnik sa prigušenim krikom razočarenja. »To goji.«

»Ti se još uvek razvijaš,« reče Uhura. »Otkad se to brineš za kalorije u hrani?«

»Otkako imam pet kilograma više.«

»Gde? Na prstima?«

Čehov poraženo sleže ramenima. »Nemam pojma. Ne osećam se debelim.«

»Kristina,« reče Sulu, »da li se zaista ugojio?«

Kristina je grickala svoj kolač sa izrazom krivice na licu. »To je ono što je vaga pokazala. Kad starimo, metabolizam nam se menja. Lakše se gojimo, a težina se raspoređuje na razne strane. Čehove, pomiri se s tim da više nemaš dvadeset i dve godine.«

»Ne podsećaj me na to.«

Izgledalo je da će vesela buka i graja zabave potrajati čitav dnevni ciklus. Najzad, Mekoj je zahtevao da sve smene dobiju priliku da osmotre jedan živi fosil, čak i ako je to bio podobro pripit fosil. Kirk je upravo izlazio da bi se vratio na most kada se brod iznenada protresao. To je bio jedva primetan drhtaj koji bi prošao neprimećen kod bilo

koga na brodu – izuzev Kirka ili Skota. Obojica su osetili talas naglog ubrzanja i krenuli ka interkomu kada se začuo miran glas prvog oficira Spoka; »Kapetane Kirk, na most, molim.«

Kirk dotače zidni prekidač. »Ovde Kirk. Da nije neko gore sredio sanduk viskija?«

»Ne, gospodine. Sve osoblje na dužnosti mora biti trezno.«

»Zašto onda treseš brod, Spok?«

»Aha, mora da smo krenuli brzinom šest.«

»Brzinom osam, g. Skot.«

»Iznenaduješ me, Skoti,« reče Kirk, posprдно se čudeći.

»Mislim da sam suviše popio, gospodine.«

»Šta se dešava, Spok?«

Vulkanac je za trenutak oklevao sa odgovorom, i Kirk je osetio da nije trenutak za šalu. »Možda bi bilo najbolje da se javite na most, kapetane.«

»Dolazim. Kirk prekida.«

Vrata turbolifta se šišteći otvorile. Kirk zakorači na palubu mosta. Spok se okrete na središnjem sedištu i ustade.

»Primili smo signal prioriteta »jedan« od komande Zvezdane flote, bezbednosno stanje Crveno, koji nas upućuje do Zvezdane baze dvadeset dva do sedamnaest nula nula časova sutradan. Brzina osam je dovoljna da osigura dolazak u petnaest-četrdeset pet časova. Nikakvih daljih informacija zašto je naše prisustvo tako hitno potrebno, gospodine.«

»Čak ni šifrovano?«

»Ne. Poruka je jednostavno glasila da vi, dr Mekoj i ja treba da se javimo admiralu Flote Haringtonu čim stignemo.

GLAVA DRUGA

»Ako ova misija ne uspe«, reče admiral Pol Harington svojim naglašeno britanskim izgovorom, »či-

tav kvadrant J-221 mogao bi biti u klingonškim rukama za godinu dana.«

»Za moj sledeći rodendan,« šapnu Mekoj Kirku.

Harington se okrete na peti. »Šta ste rekli, doktore?«

»Ništa, gospodine.«

Harington je bio visok čovek, besprekornog držanja. Kretao se s promišljenom preciznošću koračajući po tepihu, debelom i zelenom kao dobro održavan travnjak. Ali koračanje nije bilo nervozno, samo glatko i uravnoteženo – odraz čovekovog neprekidno aktivnog uma. Bio je Englez do srži, od istog soja koji je davao velike pomorce i oficire preko hiljadu godina. Harington je već dobio mesto u analima Federacije svojim čvrstim držanjem u velikim i malim krizama – i Kirk je dobro znao da su sada suočeni sa jednim takvim kritičnim stanjem.

»Ne postoji drugi izvor tridenita u tom regionu?« upita Spok.

»Ne,« reče Harington, pučkajući izvijenu lulu od slonovače.

»Šad obezbeđuje tu rudu za dvadeset ili više planeta,« reče Kirk.

»Mogu li oni da dobijaju energiju od nečeg drugog osim tridenita?«, upita Mekoj.

Nisu mogli, i Kirk je to znao. Šad je bio jedan od onih svetova koji su bili sumnjive sreće da imaju nešto što su mnoge planete želele, što im je trebalo, i za šta bi čak mogle i da ubijaju – praktično neograničenu rezervu tridenita u svojoj kori, energetske rude mnogo čistije i sigurnije od urana ili bilo kog drugog izotopa koji su obezbeđivali obilnu ali opasnu energiju mnogim civilizacijama. Čak je i Zemlja prošla kroz svoj rani period oslanjanja na opasne radioaktivne energetske izvore. Kirk je znao da je njegov rodni svet prošaran pećinama gde je nuklearni otpad bio zakopan stotinama godina ranije – on će nastaviti da emituje smrtonosne če-

stice hiljadama godina u budućnosti.

Šad je toga bio pošteđen. Tridenit je priroda stvorila za proizvodnju ogromnih količina efikasne energije, i ekonomija i industrija ostalih dvadeset planeta bili su sagrađeni na poverenju u neometan protok rude.

Polovina ovih svetova pripadala je Federaciji, ostali su bili neutralni, ali svi su živeli u senci obližnje Klingonške Imperije. Šad je, međutim, bio stožer, žarko željeni zgoditak. Zauzmite Šad, odsecite zalihu tridenita, posmatrajte kako dvadesetina naseljenih planeta u kvadrantu J-221 pada poput domina, i uletite da osvojite dragoceno krilo Ujedinjene federacija planeta. To je bio cilj Klingonaca, i oni su strpljivo radili na njegovom postizanju podstičući građanski rat na Šadu pre osamnaest godina.

Kirk pređe preko istorijskih detalja u svojoj glavi. Znao je situaciju na Šadu isto toliko dobro kao i svaki oficir, birokrata ili diplomata iz jednostavnog razloga – bio je tamo na samom početku rata, kao komandant savetničke misije Zvezdane flote pri dvoru kralja Stevina...

Posle pet vekova, dinastija Šad je preživela više nego većina drugih. Sada, iznenadno, teturala je na izlomljenoj ivici provalije – a pred njom je bilo uništenje. Mladi poručnik Džejms T. Kirk je osećao to u svojoj srži dok je žurio u palatu na propisani prepodnevni susret sa kraljem. Stigao je ranije i šetao je po zemljištu zamka pod tmurnim nebom bez sunca, čekajući; unutra, kralj je pokušavao da kontroliše još jedan mučan sastanak Saveta.

Dvanaest ministara Kabineta sedelo je oko masivnog stola od tamnog drveta, koji je od jednog velikog stabla izrezao Stevinov predak, Keulan Vidar. Keulan je osnovao dinastiju, a Stevin je spremno prih-

vatao da vlada njome na kraju. Udarao je čekićem sa drškom ukrašenom draguljima dok njegov zvuk nije umirio tuce glasova koji su raspravljali odjednom.

Iznenadna tišina. Razbijena jedino kraljevim dubokim uzdahom. Naslonio se teško na sto, ne gledajući nikoga u oči kada je najzad progovorio.

»Savet ne može ovako da funkcioniše. Reda mora biti.« Glas mu je bio tih i hrapav, izgovarajući molbu, a ne zapovest.

»Nema reda na Šadu,« reče Jon, ministar prasećeg lica koji je sedeo na drugom kraju. »Zašto ga ovde očekujete – gospodaru?« Njegova poslednja reč bila je jasno zamišljena kao sarkastična naknadna pomisao.

Stevin uobličio odgovor u svojoj glavi, ali ga ne izgovori. Ispustio je čekić i krenuo ka dvostrukim, mesingom ukrašenim vratima.

»Gospodaru.«

Ovaj glas dopre do njega i zadrža ga za trenutak, mada je i dalje ostao leđima okrenut Savetu. Kralj je poznavao ton pun poštovanja prvog generala Haima, visokog, pognutog, ćelavog čoveka koji je bio pomoćnik i prijatelj i pre nego što se Stevin popeo na presto.

»Gospodaru... Savet ne može da funkcioniše bez vas.«

»Ne može ni sa mnom. Ako dvanaest ljudi i žena odgovornih za upravljanje ovim svetom ne mogu da prevaziđu međusobna razmimoilaženja da bi postigli cilj – čak ni da uljudno razgovaraju među sobom – onda je naša stvar izgubljena.«

Opuštenih ramena, Stevin napusti prostoriju.

Koalicija lojalista se raspadala, i dok se Savet džangrizavo prepirao, teritoriju je neprekidno osvajao despotski Modski savez.

Savez je dobro naučio lekciju izdaje od svog pokrovitelja, Klingonške imperije. Njegove vođe su se oblizivale pri pomisli da će postati psi čuvari Imperije, porobljava-

jući slobodno stanovništvo Sada i ključajući Federaciju dok bi kvadrant potpadao pod njihovu dominaciju, planetu po planetu. Klingonci su uložili veliku količinu oružja i novca u Modski savez, i plodovi samo što nisu bili sazreli.

Poručnik Kirk zatekao je kralja kako sedi u odaji za meditaciju, sa somotskim ogrtačem koji je visio sa njegovog koščatog tela. Na zvuk koraka po tepihu, kralj podiže pogled i nasmeši se. Ovaj drski mladi oficir je skoro mogao da ga uveri da postoji nada.

Ali smrknut izgled Kirkov mu je bez reči saopštio da je nada ovog puta nedosežna.

»Žao mi je, gospodine,« reče Kirk tiho. »Savet Federacije odlučio je da u ovom trenutku ne može odvojiti više trupa ili zaliha za podršku. Boje se nevolja u talenskom sektoru, i na pola tuceta drugih mesta. Možda u bliskoj budućnosti može ponovo da se podnese predlog...« njegov glas se izgubi.

»Ovo je zaista vreme nevolja, Džejmse. Ovo je odgovor koji smo očekivali.« Njegovo lice je bilo u dubokim senkama pri treptavoj svetlosti sveća. Blag miris tamjana lebdeo je oko njih.

»Pokušao sam da im kažem da bismo sa još malo pomoći mogli pobediti,« reče Kirk, preplavljen gorčinom.

»Ne mi. To nije vaša bitka, niti vaš svet.«

Kirk se ne obazre na kraljev komentar. »Oni ne shvataju koliko malo nedostaje Modskom savezu da zauzme Šad i preda ga Klingoncima. Jednog dana će se osvestiti, a tada će biti prekasno. Moram ih naterati da uvide.«

Kirk počeo da korača, ali kralj ga zaustavi čvrsto mu spuštajući ruku na rame. »Ne. Vreme je da ti i tvoji ljudi odete.«

Mladi oficir pogleda u umorne Stevinove oči. Progovorio je tek posle dužeg oklevanja. »Vaše veli-

čanstvo, mislim da je vreme da i vi odete.«

»Ovo je moj svet, svet koji su ujedinili moji preci. Uzeli su sto ratobornih nacija i od njih napravili jednu.«

»Sve osim pokrajine Mod.«

Stevin smrknuto klimnu glavom. »I ako Zavet mira treba da bude pogažen od ovih sinova pakla, moram da ostanem i da to vidim. Kada sretnem Keulana i moje ostale očeve u svom sledećem životu, želim da znaju da sam ostao do kraja.«

Kirkova kancelarija je bila visoko u promajnom zamku od mrkog kamena koji je nekad bio Šadski manastir. Prozori su bili premali i preblizu zasvođenoj tavanici da bi propustili dovoljno svetla. Kirk je koračao i čekao da se zagreje lonac čorbe na malom infracrvenom grejaču na njegovom stolu.

Za godinu dana provedenih na Šadu, Kirk se zbližio sa starim kraljem, i delio je njegov sadašnji bes. U danima pre nego što su izgubljene bitke postale svakodnevni događaj, često su provodili tihe letnje večeri na balkonu palate pijuckajući voćno vino, raspravljajući o svemu, od poezije do istorije, od ratne taktike do skarednih šadskih priča. Kad bi dva meseca zašla u hladnoći zore, dva čoveka bi najčešće još uvek bila napolju kao svedoci kraja noći.

Kirk je bio samo mladi linijski oficir, komandujući odredom od sto ljudi: Stevin se bližio starosti i vladao je planetom od sto miliona ljudi. Ali su ipak premostili jaz prijateljstvom, razmenjujući poštovanje i naklonost.

I ako je nešto više razdiralo Kirka od njegove sopstvene bespomoćnosti, to je bilo što gleda dobrog i blagog kralja koji vidi svoju planetu oslabljenu građanskim ratom koji ne može da okonča.

Kirk srknu kašiku domaće čorbe koja se pušila. Zastavnik svežeg lica uđe kroz otvorena vrata i stavi kasetu sa izveštajem na sto.

»Ovo je sa planinskog fronta, gospodine. Nisu... nisu dobre vesti.«

Smeštajući traku u čitač, Kirk se smrkao i gledao sliku karte dok mu je ravan komandantov glas govorio ono za šta se molio da nikad ne čuje. Modska artiljerija je preseklala odbrambene linije lojalista i neprijatelj je napredovao prema kraljevom glavnom gradu. Nije bilo vremena za gubljenje.

Ne interesuje me kako ćete to uraditi«, obrecnu se Kirk. »Aktivirajte šatl i dovedite ga na travnjak palate do petnaest nula nula časova. Ja ću se pobrinuti kako da ga izvedem iz grada i u svemir.«

Udario je dugme na komunikacionoj tabli, isključujući ga. Protrljao je oči, ustao i sišao niz drevne manastirske kamene stepenice. Noge su mu automatski pratile stazu preko kaldrmisanog gradskog trga prema palati, koja se nazorala iz uskih ulica sa svog položaja na strani brda. Kirkove misli odlutale su do ironije Stevinove sudbine.

Posle pet vekova stabilnosti, narod Šada, kao i vladari, bio je odgojen u veri u trajan mir i sigurnost. To im je postalo tako prirodno kao logika Vulkancima. Ali to je bila lažna sigurnost, jer je pod maskom jedinstva i napretka krvarila otvorena rana u srcu pokrajine Mod, čiji je ratnički narod sebe smatrao omalovaženim nejednakom raspodelom planetarnog bogatstva. Od drevnih vremena, modski nomadi su išli daleko da se bore sa bilo kojim ljudima koji bi prihvatili njihov izazov. Njima je mir koji su zamislili Keulan i njegovi naslednici bio mučenje, i oni su se zakleli da ga nikad ne prihvate.

Klingonški agenti su prepoznali srodne duše u ovoj pokrajini nemornih ratnika, i podstakli na nes-

laganje i drugde na Šadu, da ga podstaknu, da zadru u slabo mesto stare dinastije – a zatim saseku udarom pobune.

Poručnik Kirk se preko volje čudio jednostavnom klingonškom pogledu na stvari – da nesloga, uvek postoji i da se ispravnim podsticanjem uvek može pretvoriti u otvoren rat. Status quo nije bio ni od kakve koristi – Imperija je mogla samo da dobije uzimajući nešto što je pripadalo drugome. Pobeda je značila napredak – poraz samo vraćanje na početnu tačku. Klingonci su zaista živeli po pravilu »ako ništa ne reskiraš, nećeš ništa ni dobiti«.

Njihovo angažovanje na Šadu sigurno je predstavljalo delotvoran rizik. Uprava pod kraljem Stevinom pogrešno je procenila snagu mračnih sila iz pokrajine Mod, nesvesna da je velika potajna klingonška podrška u oružju i zalihama stvorila spremnu ratnu mašinu. Federacija je takode potcenila stvar, verovatno zato što klingonške trupe nisu bile prisutne. Nikad ranije Imperija nije napregla tolike snage in absentia; u međuvremenu, trebalo se brinuti o ostalim problemima, i Kirk je znao da je pomoć Zvezdane flote koju je doveo premala i prekasno pristigla.

Stevin je stavljao jedan cilj iznad ostalih – da održi proizvodnju i snabdevanje tridenitskom rudom. Pošto Šad nikad nije razvio svemirski let, strani teretnjaci su morali da prevoze rudu do drugih svetova. Sve dok su snage lojalista mogle da odbrane utovarne stanice od modske artiljerije, tridenit je mogao da se isporučuje i klingonški veliki plan je ostajao neizvršen. Do sada, kralj je dobio tu bitku – ali verovatno po cenu gubljenja čitavog rata.

A sada su modske čete marširale ka glavnom gradu. Isporuke će uskoro prestati. Dinastija će biti srušena; kralj i njegova porodica će među prvim biti ubijeni kada ne-

prijateljske trupe dospeju u grad. Kirk je sad imao da obavi poslednji zadatak pre nego što naredi povlačenje svojih ljudi – ubediti Stevina da dopusti Zvezdanoj floti da mu omogući bekstvo, odlazak u izbeglištvo.

Iza zidanog grudobrana palate, mladi pomoćnik iz njegove kancelarije dostiže Kirka, stežući rukom napisano obaveštenje u šaci. Lice mu je bilo zajapureno – trčao je celim putem.

»Gospodine, ovo je stiglo baš kad ste izašli.«

Kirk uze papir i pripremi se da letimično pogleda još jedan izveštaj sa lošim ratnim vestima. Naglo se zaustavio kada je video da je to poruka od Saveta federacije.

»Zašto me niste pozvali komunikatorom, zastavniče?«

»Nisam hteo da rizikujem da me čuju modske prislušivači, gospodine. Poruka je stigla šifrovana.« Opušteno je stajao dok je njegov zapovednik čitao poruku. Federacija je pregledala Kirkove konačne izveštaje i promenila odluku – dodatna vojna pomoć je stizala.

Bio sam izgubio veru«, priznade Stevin.

»Zaključili su da se za Šad vredi boriti, gospodine. Ako je nova pomoć dovoljna da preokrene stvari – a mislim da će biti – želimo da budete sigurni«, reče Kirk.

»Ali ne na Šadu«, reče Stevin s poluosmehom.

»Bilo bi samo privremeno. Najviše nekoliko meseci Vrat ćemo Vas čim vaša bezbednost može biti zagarantovana.«

Kralj sklopi oči. »A šta je sa bezbednošću naših vojnika, njihovih žena i dece? Kako ona može biti zagarantovana? Oni ne mogu u izbeglištvo.«

»Gospodine, vi niste samo običan vojnik.«

»Ne... valjda nisam.«

Kirkov glas postade nestrpljiv. »Vi ste zakoniti vladar Šada. Vi ste poglavar njihove crkve, vi ste njihov ujedinitelj. Bez Vas nema Šada.«

»Ne zaboravite da ga nije bilo mnogo više ni **sa mnom**.«

»Onda pomislite na svoju ženu i ćerku, na njihovu sigurnost. Vaša ćerka je sledeća šadska kraljica.«

Kralj je najzad popustio. Šatl je stigao na vreme i Kirk je preuzeo pilotsko sedište. Kako na Šadu uopšte nije bilo letilica s ljudskom posadom, među planetarnim oružjem nije bilo nijednog sa protivavionskim dejstvom. Modski strelci su dali sve od sebe da obore šatl teškim projektilima kad su ga otkrili kako pokušava da dosegne orbitu.

Šatlovi uopšte nisu bili namenjeni za brze manevre uzmicanja, i ovaj je protestujući stenjao dok ga je Kirk spiralno uspinjao u svemir. Ali ako nisu bili okretni, mali brodovi su bili čvrsti, i Kirk je bio siguran da će i ovaj izdržati i učiniti šta je od njega zahtevao. Probio se izvan dometa projektila i doveo kralja, njegovu ženu, njihovu petogodišnju ćerku Kailin i četvoro slugu u domet transportera Normandije, koja je čekala daleko izvan orbitalne ratne zone oko Šada. Razarač će ih odvesti u novi dom, dok lojalisti ne uzvrate udarac i stave Modski savez pod kontrolu...

Prošlo je osamnaest godina otako se Džeјms Kirk oprostio s kraljem i njegovom porodicom, otkako ih je video kako iščezavaju u blesku **Normandijnog** transportera. Rat se na Šadu još uvek vodio, i nijedna strana nije uspevala da zada odlučujući udarac.

Organijanski mirovni ugovor je sprečavao intervenciju velikih razmera sa bilo čije strane. Kad bi je pokušali, čisto energetska bića s tog tajanstvenog sveta-čuvara bi efikasno razoružala obe strane, na Šadu i u celoj Galaksiji, bez obzira

gde su se i s kim borili. Ni Federacija ni Imperija nisu želele da rizikuju potpunu galaktičku imobilizaciju, pa su se morali zadovoljiti samo snabdevanjem oružjem i nadati se njaboljem. Poput dva iscrpljena ratnika, neprijatelji su se međusobno udarali sve slabije i slabije.

Ali stvari su se najzad preokrenule – mnogo kasnije nego što je Kirk očekivao. »Koalicija lojalista,« reče admiral Harington, »samo što nije slomila Modski savez.«

Mekoj frknu. »Posle toliko vremena? Je li ostalo išta za šta bi se borili?«

»Više nego što mislite,« reče Harington, ispuštajući dva kolutadima. »Ne zaboravite da tamo nije bilo nuklearnog razaranja. To je bio rat vođen konvencionalnim, skoro primitivnim sredstvima. Ni mi ni **Klingonci** nismo želeli da uništimo svet za koji se nadamo da ćemo ga zauzeti.«

»Kako je to civilizovano s naše strane,« reče Mekoj, mršteći se.

»Stvar je u tome, gospodo, da je koalicija takođe pred raspadom zbog unutrašnjih neslaganja.«

Kirk tužno odmahnu glavom. »Nisu ni pobedili, a već pokušavaju da podele plen.«

»Tako otprilike stvari stoje, kape-tane. Jedini način da se povрати kakvo-takvo jedinstvo koje mi vidimo jeste da vratimo simbol kome sve lojalističke frakcije duguju ver-nost.«

Spok podiže obrvu. »Kreljevsku porodicu?«

»Tačno, zapovedniče.«

»Još su živi«, reče Kirk skoro za sebe.

»Kralj i ćerka jesu. Žena je umrla pre dosta godina, uskoro po izgnanstvu. Nisu otišli baš na najlepšu planetu.«

Kirk za trenutak sklopi oči, sećajući se čestog osmeha i topline gospe Meje. Dete i kralj su sada doživeli povratak, a ona nije.

»Naši agenti su stupili u vezu s kraljem,« nastavi Harington. »On može biti veoma star, ali je željan povratka. Veruje, kao i mi, da će prisustvo kraljevske porodice održati lojaliste na okupu, omogućiti im da potuku Modski savez jednom za svagda, i da pošalju Klingonce kući. U stvari, to je sasvim jednostavno, gospodo. Osigurajte Šad i osigurajte kvadrant. Izgubite Šad, i posledice znate.«

»Admirale«, reče Spok, »Enterprajz je bio raspoređen u drugi sektor. Po dosijeima Flote, tri broda se nalaze u blizini, a nemaju nikakvih većih zaduženja. Zašto nam je data ova misija?«

Kirk se u sebi nasmeši – Spok je sa istom preciznošću rasuđivao pred Haringtonom kao i pred svojim kapetanom.

Admiral pljesnu rukama iza leđa i okrenu se prema njima, grickajući za trenutak dršku svoje lule. »Zato što kralj Stevin može da poveri povratak na Šad samo jednom čoveku iz čitave Flote – kapetanu Džeјmsu Kirku. Zbog toga je ovo vaša misija, gospodo.«

GLAVA TREĆA

Lični dnevnik – zvezdani dan 7815.3 – Stigli smo i ušli u orbitu oko Oranda, i teško mi je da poverujem da ću opet videti kralja Stevina posle toliko godina. S jedne strane, osećam se kao davno svršeni student koji se vraća da poseti svog omiljenog profesora – i to me čini srećnim.

Ali se pomalo osećam i kao tamničar koji dolazi da oslobodi zatvorenika, i zbog toga se osećam krivim. Znam da bi kralj ostao na Šadu da je bilo po njegovom, i ko može reći da bi pogrešio? Posle toliko vremena, prosto ne znam. Čak i ako on ne misli da mu je osamnaest godina ukradeno, ja mislim –

a ja sam onaj koji ga je ubedio da ode.

Veoma bih želeo da ova misija uspe, da vratim kralja na njegovo zakonito mesto. Spok bi to nazvao nelogičnim – i možda je u pravu... ali čak iako znam da izgubljene godine nikako ne mogu da se nadoknade, ova misija mi daje priliku da se iskupim bar za nešto što je oduzeto mom starom prijatelju. Nek politika i diplomatija idu do đavola – moram priznati da mi je motivacija više emocionalna nego racionalna.

Neće izdržati, Džime. »Mekojev izraz lica učinio je reči nepotrebnim, ali ih je on ipak blago izrekao.

Kirk je zurio u popločani pod, hladan i sjajan, u ovoj kući gde je kralj Stevin proveo poslednjih osamnaest godina svog života – čekajući. A sada je Mekoј potvrdio ono čega se Kirk plašio, da su to zaista bile poslednje Stevinove godine – kralj će umreti pre nego što bude video svoju planetu ponovo ujedinjenu.

»Mogu li da razgovaram s njim?« upita Kirk.

»Sada spava. Uskoro«, Mekoј sleže ramenima, osećajući se nepotrebnim. »Hoćeš li da prošetаш?«

»Aha, Doktore. Sam.«

Spok i Mekoј su ga pustili bez ijedne reči.

Kirk se polako udaljavao od bele kamene kuće, idući duž neravne staze koja je služila kao prilazni put. Ali ovde na Orandu nije bilo motornih vozila koja bi koristila šljunčane i zemljane puteve, postojala su jedino kola koja su vukli domaći konji i volovi.

Orand i njegov narod su bili pastoračad prirode. Okrećući se oko zabačene zvezde, planeta nije krila ništa dragoceno ispod svoje sasušene površine. Lišena i bogatstva i strateškog položaja, nije bila od in-

teresa galaktičkim profiterima i lovcima na zlato. Ali njeno retko stanovništvo od oko pet miliona je istrajalo, nekako opstajući, baveći se raznim delatnostima kao što su poljoprivreda, rudarstvo, malo industrije i trgovine.

Na neki način, Kirku je bilo žao Orandana i njihovog sveta osuđenog da bude samo tačka na zvezdanoj mapi. Ali njena neizrazitost ju je načinila savršenom za boravak Stevinove porodice u izbeglištvu. Jer iako Orand nikad neće postati bogat i moćan, neće ni postati bojno polje, kao Šad. Kralj je ovde bio siguran, i mogao je da utone u monotoniju nevesele peščane planete.

Isprva, Klingonci su držali čitav špijunski odred na Orandu; ali kako se rat vukao, odred je spao na nekolicinu agenata, i najzad na jednog Klingonca i par plaćenih orandskih dostavljača koj su posmatrali kraljevu kuću i kretanje njenih stanovnika. Klingonci su poverovali da Stevin nikad neće napustiti Orand, i njihov oprez je popustio.

Na kraju su ispali u pravu, pomisli Kirk sa gorčinom namenjenom sebi. Da li je kralju učinio neko dobro, ubeđujući ga da napusti Šad? Ili je ponosnom vladaru oduzeo poslednju priliku da prihvati borbu? Nije mogao znati kakav će obrt da uzmu stvari, ali od toga se nije bolje osećao. Otro je graške znoja sa čela. Orand je bio vruć – to je bilo značenje njegovog imena. **Vruć kao pakao**, u slobodnom prevodu. Sunce je tonulo iza horizonta, i nestalan povetarac je doticao kržljivo drveće priljubljeno uz dine; ali je još uvek bilo zagušljivo i Kirk se povuče u okrilje kuće.

Vekovi žestokog sunca dobro su iškolovali orandske arhitekte. Ova kuća je bila stara preko sto godina, ali je izgledala kao i juče dovršene

zgrade – spolja bela, malih prozora visoko usečenih u zidove, uglačanih podova od škriljca koji su ležali par metara ispod nivoa spoljašnjeg tla, i sa fontanama i bazenima kroz koje je neprekidno tekla voda u svakoj sobi.

Mekoj se smestio na kamenu ivicu fontane u biblioteci i – prstom mreškao površinu bazena. Pitao se da li su graditelji bili ujedno i psiholozi – zvuk i osećaj vode koja curi činio je mesto deset stepeni hladnijim nego što je uistinu bilo.

Spok je sedeo u mekanoj stolici, prevrćući šadsku istoriju. Začuli su umoran zveket peta, i Kirk ude iz hodnika.

»Bolje se osećaš?« upita Mekoj.

Kirk isteže ramena. »Ne. Samo mi je vrućina – i umoran sam. Izadi u šetnju, i ova razređena atmosfera će te stvarno dokačiti.«

»Trebalo bi da se osećaš kao kod kuće, Spok,« reče Mekoj. »Ovo mesto je neugodno baš kao Vulkan.«

»Nalazim da je sasvim prihvatljivo,« reče Spok blago.

»Naravno.« Mekoj dovede Kirka do fontane i smesti ga na njenu ivicu. »Zamoči ruku. Ubrzo ćeš se osećati svežije.«

»Da li je to razuman lekarski recept?«

»Isproban od samog lekara.«

Kirk je sledio uputstva, i poprskao lice s nekoliko kapi ledene vode – Mekoj je bio u pravu. Protresao je glavom da je razbistri i uzeo čašu ledenog punča koju mu je dodao Mekoj. »Kako mu je, Doktore?«

»Star je, Džime. Prosto ne bi podneo dugačko svemirsko putovanje. Ne znam da li će umreti danas, ili iduće nedelje. Kad bi ostao ovde i odmarao se, mogao bi da živi još mesecima. Ali mislim da ne bi stigao do Šada, a čak i kad bi, nekim čudom, **bio** živ, ne bi bio u stanju da drži raspaljujuće govore ili da vodi veliku bitku.« »Možeš li išta da uradiš?«

Mekoj bespomoćno odmahnu glavom. »Ne mogu da zaustavim stare-nje.«

Kirk se nagnu napred, držeći laktove na kolenima i glavu u šakama. »Davolsko mesto da provedeš osam-naest godina.«

»Moglo je biti gore,« reče Mekoj. »Bolje je od umiranja na Šadu.«

»Da li?« Kirk ne podiže pogled.

»Naravno da je bolje, Džime. Imali su neku nadu dok su bili ovde. I vidiš, kralj je doživeo da stvari krenu na bolje.«

»Ali zamisao je bila, doktore,« reče Spok »da se kralj vrati, stabilizuje geopolitičku situaciju, i savlada neprijateljske snage. Vaš medicinski izveštaj, za koji sam siguran da je tačan kao i obično, u stvari poništava našu misiju.«

Mekoj ga ošinu pogledom. »Tako si odvratno hladnokrvan. Govorimo o čoveku, velikom čoveku – i Džimovom prijatelju. Umesto da...«

»Spok je u pravu,« reče Kirk, podižući ruku da ga prekine. Duboko je udahnuo. »I ne znam šta ću s tim.«

»Spašćemo Šad – eto šta ćemo uraditi, Džejmse.«

Kraljev glas je bio drhtav i promukao – ali je njegova odlučnost bila nepokolebana. Sedeo je u krevetu, poduprt sa nekoliko pohabanih jastuka; njegovo godinama istrošeno telo izgledalo je pod jorganom kao dečije.

»Ali Vi ne možete da se vratite,« reče Kirk blago.

Stevin odmahnu rukom – slabašno ali s očiglednim nestrpljenjem. »Sve mi je poznato. Dr Mekoj mi je sve objasnio, iako sam to već znao. Znaš, nisam bio napolju već dva meseca. Sluge su se ponudile da me iznesu, ali ako ne mogu sam...« njegov glas se izgubi i oči mu se sklopiše.

Kirk zabrinuto pogleda u Mekoja – a kralj u tom trenutku podiže jedan naborani kapak.

»Samo se odmaram, Džejmse. Još nisam umro.«

»Zašto niste saopštili Floti kako se osećate? Zašto ste rekli da ste spremni za povratak?«

»Jer jesam spreman. Svi ćete ostari jednog dana i znaćete da ako ne možete nešto da uradite, to još ne znači da ne biste i pokušali.« Ponovo se za trenutak odmarao. »Šta bi uradili kad bih im rekao da je moje vreme isteklo? Misliš li da bi poslali brod samo da bi poslužio kao kraljevska mrtvačka kola?«

Stevin se slabašno izdiže, mršteći se zbog neudobnosti. »U krevetu treba spavati, a ne živeti. Odgovor glasi da ne bi poslali ni **izviđački** brod. Čak ni moje sluge ne znaju koliko bi ubrzo mogli da izgube gospodara.« Još jednom, stari kralj zastade.

»Vaše Veličanstvo, drago mi je što smo se ponovo sreli. Nikad ne bih pomislio da hoćemo... ali ova misija ujedinjenja je nemoguća bez vašeg povratka.«

»Ne mog povratka... **vladarevog** povratka. Moje stanje – kao i plan koji ću ti izložiti – moraju ostati tajna, čak i za Flotu. Samo nas četvorica i moja ćerka Kailin ćemo ga znati... Nju ćete vratiti na Šad – da vlada umesto mene.«

Mekoj se šetkao kraj fontane u biblioteci. »Džime, kako možeš da potpuno promeniš našu misiju, a da ne obavestiš Flotu? Poslaće te pred vojni sud takvom brzinom da nećeš imati vremena ni da se presvučeš. To naprosto nije...«

»U redu, Doktore, u redu. Rekao si šta misliš. A ti, Spok? Šta bi imao da dodaš spisku smetnji?«

Prvi oficir izvi obrvu i za trenutak je stajao ruku sklopljenih na leđima. »Ne slažem se s dr Mekojem...«

»Je l' ima još nečeg novog?« reče Mekoj.

»Ali samo delimično. Slažem se da teoretski reskirate oštar disciplinski postupak zbog izmene specifičnih naredjenja Flote na ovako

važnoj misiji. Međutim, u praksi se optužnice retko podižu ako misija uspe.»

Mekoj se zagleda u njega. »Vulkanac savetuje nepoštovanje naređenja?»

»To ne bi bilo nepoštovanje. Okolnosti su se značajno izmenile otako su naređenja izdata. Kapetan mora doneti odluku; ako sledi novoizabrani kurs akcije, kolika je verovatnoća uspeha?»

»U redu, reče Mekoj, »kolika je verovatnoća uspeha?»

»Nisam zamoljen da je izračunam, doktore. Ali verujem da bi naše šanse bile umanjene ako bismo utrošili vreme na savetovanje s Flotom i čekanje da birokratija da odgovor. Moramo brzo da delujemo.»

Kirk je zamišljeno slušao. »Da li je to tvoja preporuka, Spok?»

»Privremeno. Ali pre nego što donesemo bilo kakvu konačnu odluku, moramo čuti kraljev plan sa svim pojedinostima, i uveriti se u spremnost njegove ćerke da zauzme očevo mesto.»

Šadska princeza prestolonaslednica je uređivala baštu kad ju je Kirk pronašao.

»Veoma je impresivan«, reče dok je držao novi cvet u rukama i klečao na stazi između redova žbunja, loze i povrća. »Mislio sam da ni kaktus ne može da raste na ovoj planeti.»

»Nije baš toliko loše«, reče Kailin, skrivajući oči dok je govorila. Kirk je primetio da joj je lakše da gleda u biljke ili zemlju dok razgovaraju. Kad bi joj uhvatio pogled, počela bi da zamuckuje.

»Sama si izgradila čitav sistem navodnjavanja?»

»Ne, samo sam dala nacrt. Sluge su mi pomogle da dovedem vodu iz kuće i da ga zaista stvorim.»

»Koliko ti je tada bilo godina?»

»Dvanaest, kapetane.»

Poslednja reč – **kapetane** – neskladno mu zazvuča u ušima. »Kape-tane? Zašto tako zvanično? Šta je bilo s 'čika Džimom'?»

Ona pognu glavu. »To je bilo tako davno. Nikad... nikad nisam mislila da ću vas ponovo videti.»

Dotakao joj je bradu i blago podigao lice. Imala je duboke, tamne oči svog oca. »Mnogo sam mislila o Vama«, reče ona. »Kad mi je otac držao časove, zastali bismo i pitali se gde se nalazite. Znali smo da ste postali kapetan **Enterprajza**.« Ponovo Ponovo je skrenula pogled. »Zamišljala bih da dolazite i vraćate nas kući.»

»Da li ti smeta što si ovde, Kailin?»

Šetali su kroz baštu. »Ovo je jedino što znam. Bilo mi je samo pet godina kad smo otišli sa Šada.« Njen pogled je preletao preko cvetnog šarenila, tražeći biljke kojima bi trebala dodatna pažnja. Za Kirka je sve to bila samo masa lišća; za Kailin, nijedan detalj, ni sparušena grana, ni korov koji napreduje, nisu bili premali da ih uoči i ispravi.

Kailin je sada imala dvadeset i tri godine, ali je bila sitna i krhka, nesigurnog i opreznog ponašanja, kao izgubljeno lane. Oči su joj bile krupne i tamnosmeđe, skoro crne. Uvek su bile u pokretu; ne nervozno, već pre kao da su imale sebi svojstvenu radoznalost za sve. Ona sama je izgledala stidljivo, ali očima je streljala sve na šta bi joj pao pogled, ispitujući i učeći sve što se moglo. Najčešće su bile tužne, čak i kad ona sama nije bila.

»Čemu te je otac učio?»

»Svemu vezanom za Šad – učila sam istoriju, kako je naša porodica vladala u vreme obilja i oskudice, Zavet našem narodu i bogovima. Kako... kako dinastija treba da se nastavi...«

»Preko tebe.»

»Znam.»

»Tada znaš za planove svog oca?»

»Da.« Stavila je svoju ruku u Kirkovu kad su seli na grubu drvenu

klupu. Primetio je treperenje prvih zvezda na sumračnom, tamnoplavom nebu. »Oh, čika Džime, tako volim svog oca. Mislim... mislim da ga obožavam. Štitio me je sve ove godine, bio mi je i otac i majka, podelio sa mnom svoj san.« Ona udahnu, a zatim progovori slabim glasom zastajkujući. »Ali mislim da nisam u stanju da to uradim. Nemam njegovu snagu.«

»Otkud znaš?«

»Osećam je u njemu kad razgovara sa mnom, čak i kad je oveko slab. Znam da umire, ali kad me pozove da pričamo o tome kako će biti ponovo kod kuće, poverujem u to. Pomoću njegove snage vidim što i on. Ali... ali kad ga napustim i izađem da gledam zvezde, to više ne osećam. Kako će biti kad njega nestane, kad više ne budem mogla da odem kod njega da me ohrabri?«

»Ne znam, Kailin.«

Ovog puta pogledala je Kirku u oči, i u njenim očima je bilo čvrstine koja ga je nagonila da joj kaže Imaš je... kad bi samo mogla da je vidiš u sebi... snaga je tu. Ali morala je sama da je otkrije.

»Učio me je istoriji, mome mestu u našoj religiji, rekao mi je kakva osećanja treba da gajim. Ne znam zašto, ali to nije bilo dovoljno.«

»Da li se... bojiš da postaneš kraljica?«

»Da.« Bio je to brz odgovor, skoro olakšanje. A onda joj se glas utiša do šapata. »A sem toga... kako se uči da se postane spasitelj?«

»Te sumnje nisu jedino što smeta,« reče Mekoj sedeći sa kapetanom Kirkom i Spokom u biblioteci. »Problem ima još jednu dimenziju, Džime. Kailin boluje od neizlečive bolesti.«

»Šta? Šta je to?«

»Horiocitoza.«

»Ali Spok zamalo da umre od toga, i to za nekoliko dana, kada se razboleo. Da nismo ušli u trag gusa-

rima sa Oriona i ponovo se domogli leka...«

»Kod mene je bila akutna forma,« reče Spok. »Mislim da je kod Kailin hronična.«

»Tačno. Kod njega je bolest izazvao virus, Džime. Kod Kailin to je urođen nedostatak hormona. Vrlo je retka bolest, a može se lečiti svakodnevnim injekcijama. Sem toga, bolest napada različite rase na razne načine.«

Kirk se setio da nešto zna o horiocitozi iz vremena kada je Spok bolovao pre više godina i od nje umalo nije umro, kako je virus zahvatio njegove krvne ćelije sa bakarnom bazom, sprečavajući ih da prenose kiseonik koji je potreban za životne funkcije. Mekoj im je objasnio razlike između hronične i akutne forme. Kailin je nasledila povratnu genetsku bolest koja sprečava stvaranje hormona holulina – supstance koja se nalazi u telu desetak humanoidnih vrsta, ali ne i kod ljudi sa Zemlje. Pomoću injekcija nadoknađuje se nedostatak holulina, i sprečava se da se na krvne ćelije navuče membrana nalik na školjku koju stvara horiocitoza i koja ih guši.

»Sve dok prima injekcije,« reče Mekoj, »ona će živeti uglavnom normalnim životom, mada mogu u starosti nastupiti izvesne komplikacije. Ova bolest malo liči na šećernu bolest kakvu su imali ljudi pre nego što je konačno izlečena.«

»Ako se ne leči, da li će na nju delovati isto kao na Spoka?«

»Da. Prvo nesvestica, zatim koma, a onda nastupa smrt.«

»Ali čujem neko 'ali' u tvom glasu, Doktore.«

»Stanje se pogoršava pod stresom, a ona će imati mnogo stresa, Džime. Lučenje holulina može potpuno da stane i onda je neophodna intenzivna nega.«

»Da li Kailin zaista zna prirodu svoje bolesti i sve što iz nje proističe, doktore?« upita Spok.

»Zna, još kako – misli da je bogalj zato što boluje od te bolesti. Rekla mi je da se plaši da sama sebi daje injekcije. Daje ih joj jedna od sluškinja. Hronična horiocitoza može predstavljati veliku psihološku smetnju, i to je kod nje slučaj. Ako nije u stanju da se bori sa sopstvenom bolešću, Džime, kako će da upravlja sudbinom čitave jedne planete?«

Kirk nije znao šta da odgovori. Kailin je imala odgovor – duboko u sebi. Ali, da li će ga ikad naći?

GLAVA ČETVRTA

... i desilo se tako da je drugi bog Dal video sto što ga načini Keulan; i Dal reče: »Je li ovo načinjeno iz jednog komada, celog, isečenog jednim jedinim udarcem iz srca najvećeg drveta u ovoj zemlji?«

Uspravan (jer se nije bojao boga Dala), Keulan reče: »Da, i to mojim rukama. Neka ovaj sto zameni bojno polje. Neka ljudi pokažu šta im je u srcu istinitim rečima, a ne udarcima mačeva. Neka ovo drvo, iz srca stabla, bude srce Šada, jedinstven svet, ujedinjen za sva vremena.«

A Dal odgovori: »Tako neka bude, Keulane. Daću ti vlast nad svim stvarima i bićima sem čoveka.«

I bog Dal dade svoj blagoslov, učinivši da mač Keulanov, kojim je posekao drvo jednim udarcem, bude kao snaga i vlast nad svim stvarima i bićima sem čoveka. Keulan uz to pridoda svoje posede nad Nebesima što mu dade četvrti bog Ko; i nad zemljom i morem, što mu dade treći bog Adar. Ostalo mu je da traži blagoslov i od prvog boga Ijana, boga nad bogovima, i vlast nad čovekom.

I tako je Keulan čekao, jer je osećao da je to nagrada koja mu pripada, ali Ijan mu nije došao. Naj-

zad Keulan povika: »Nisam li ovo zaslužio?«

Mlaz zaslepljujuće svetlosti i urlik groma izbi Keulanu mač iz ruku i on uzdrhta na glas Ijana, boga nad bogovima: »Nerazuman si, Keulane. Niko ne može imati vlast nad ljudima. Možeš im samo ukazati put. Nećemo ti ponovo govoriti do kraja tvog života. Nećemo ti se nikada neposredno obratiti, ali daćemo ti ovo.«

I ruka Ijanova stavi Keulanu na glavu krunu Šada. Bila je od srebra i od kristala, čija je dubina bila mračna i zamagljena oku i umu čovečijem. »Čuješ li i vidiš li moj glas?«

Keulan odgovori da čuje i vidi, ali nije čuo i video jer su mu oči i uši u srcu njegovom bile zatvorene od straha. Ijan je to znao, i on protrese Keulana do dubine duše. »Čuj me!«

I gle, kristali Krune izblistriše se do kraja, a plavetnilo nebesko beše im senka. I Keulan oseti kako mu se srce otvara i vide jasno i ču. Spozna odjeke prošlosti i oseti talase Vremena. I shvati kojim će putevima narod Šada da krene, ako ih on samo tuda povede.

»Data ti je moć nad Vremenom«, reče mu Ijan. »Tako ćeš ti i tvoji sinovi i kćeri tvoje biti vođe. Od dece koju izrodiš, samo će izabrana u svoje vreme posedovati tu moć. Ona će nositi Krunu, njeni kristali daće im moć viđenja, i narod će ih veličati kao kraljeve i kraljice Zaveta...«

KNJIGA O ŠADU,
ODELJAK O KEULANU

»Pročitao sam«, reče Mekoj odlazeći knjigu na policu. »Ali nisam siguran da u to verujem. Zvuči kao odlomak legende o kralju Arturu.«

»Naprotiv, više podseća na priče iz zemaljske Biblije«, reče Spok. »Ili na vulkansko predanje o Suraku i uspostavljanju naše moderne filozofije i načina života. Skoro sve reli-

gije i kulturna nasleđa imaju tu zajedničku crtu – težnju da mitologiziraju elemente koji su im omogućili nastanak, mešajući verovatne činjenice sa malom količinom natprirodnog ili neobjašnjivog.»

»U pravu si, sad kad sam se prise-
tio tih biblijskih priča«, reče Kirk.

»Znači li to da veruješ u te priče o
Kruni i kristalima koji menjaju
boju?« upita Mekoj.

Spok uskoči pre nego što je Kirk
stigao da odgovori. »Nisu nevero-
vatnije od onih o Mojsiju i razdvaja-
nju Crvenog mora, ili o Hristu koji
hrani mase, ili o Suraku i odbijanju
Vojske Deset Hiljada.«

Mekoj odmahnu glavom. »Ali sve
te priče su objašnjene na neki
naučni, racionalan način.«

»Kao i priča o Kruni. Pre nego što
je Stevin bio primoran da pobegne,
obavljena su neka naučna istraživa-
nja. Poznato je da je moć nad Vre-
menom fenomen nalik na ESP, koji
zahteva moždane talase određene
frekvencije i intenziteta. Osoba
koja poseduje moć jednostavno
proizvodi takve talase, koji pročiš-
ćavaju elektromagnetno osetljive
kristale. To je izvedeno putem
kompjuterske simulacije.«

Mekoj je i dalje ostao neubeden, i
Kirk se napola nasmeši kad se dok-
tor ponovo usprotivio. »Ali to još
uvek ne objašnjava drugi deo, mi-
stično čuvenje božjih glasova, tog
šestog čula vračara.«

»Da ste pažljivo pročitali Knjigu
o Šadu, doktore, znali biste da
Kruna ne omogućuje bukvalno pro-
ricanje budućnosti. Samo dopušta
da se oseti tok stvari, nešto preciz-
nije od običnog učenog nagađanja.
Ali teško da mogu od Vas, netele-
patskog stvorenja, da očekujem da
shvatite suštinu«, završi Spok.

Kirk zaključi da je bilo dovoljno
rasprave. »Nije važno da li mi prih-
vatamo šadsku religiju, ali je šadski
narod veoma ozbiljno uzima. Vla-
dar po Zavetu je više od običnog
političkog vođe. Ko god da sedi na

prestolu istovremeno je i poglavar
religije, i oni neće prihvatiti nekog
ko ne nosi Krunu kao dokaz moći
nad Vremenom.«

Bilo je to sasvim prosto – tajanst-
vena Kruna je bila na glavi svakog
vladara od Keulana, i niko nije mo-
gao vladati bez nje. Ali u kraljevom
planu su postojala dva velika pro-
blema, i Kirk nije bio siguran koji
bi od njih mogao biti gori.

Prvo, kralj nije imao Krunu. Zbog
svog posvećenog značaja, bilo je naj-
važnije da nikad ne padne u ruke
Modskom savezu ili Klingonškoj
imperiji. Zato je Stevin, kad je napu-
stio Šad u pometnji građanskog
rata, poneo Krunu sa sobom i sa-
krio je na planeti gotovo podjed-
nako zabačenoj kao Orand, na me-
stu znanom samo njemu. Mesto se
moglo otkriti samo njegovom nas-
ledniku; da su on ili Kailin umrli
pre povratka na Šad, poneo bi
tajnu sa sobom u grob, uvijek zavr-
šavajući dinastiju.

Da bi Kailin bila prihvaćena kao
zakonita kraljica, kruna je morala
biti nađena i sigurno dopremljena
na Šad zajedno s kraljevom čer-
kom. To je predstavljalo složen lo-
gički problem – zasigurno opasan
i pun izgleda za neuspeh, ali takav
da je Kirk ipak mogao da na njega
utiče, ako ne i da ga kontroliše.

Međutim, na drugi problem nije
mogao nikako da utiče. U stvari,
samo je Kailin imala odgovor na
njega. Da li je ova mlada žena –
više dete nego odrasla osoba –
imala dar za predvodništvo, volju
da dovrši ono što je njen otac zapo-
čeo? I, najvažnije od svega, **da li je
posedovala moć nad Vremenom?**

To nisu znali i neće znati, dok
Kruna ne bude nađena i stavljena
na njenu glavu, glavu punu sumnje
u sebe. Sumnje koja je mogla da uni-
šti njenu moć, čak i ako ju je posedo-
vala.

Bila je poslednji izdanak kra-
ljevske loze. Kad bi pretrpela neu-
speh, ne bi bilo ničega od moći, kra-
ljevine, ponovnog ujedinjenja, po-

bede na Šadu, misije. U krhkim rukama uplašene devojke ležala je sudbina njene planete i čitavog kvadranta J – 221.

GLAVA PETA

Kapetanov dnevnik: Zvezdani dan 7816.1

Završili smo prvu fazu plana povratka kralja Stevina – kralj, njegova ćerka i njihovih četvoro slugu napustili su Orand, kao što su očekivali i komanda Zvezdane flote i eventualni klingonški agenti koji su možda motrili na njih. Njegovo Veličanstvo doživelo je i to da posluži kao lažni mamac. *Klingonci* znaju da se kruna mora vratiti i očekuju da ih mi dovedemo do mesta gde je sakrivena – ali nama to ne pada na pamet. Umesto toga, dok ih *Enterprajz* vodi u krug putanjom bez cilja, g. Spok i dr Mekoj krenuće specijalno opremljenim šatlom i otpratiće kraljevu ćerku na Sigmu 1212, ledeni svet gde je Stevin sakrio svoju svetu krunu pre osamnaest godina. Ako sve bude u redu, posada šatla će pronaći i uzeti Krunu, doći će na sastanak sa *Enterprajzom*, i omogućiće nam da uspešno okončamo našu misiju ponovnog uspostavljanja. Nadam se da će kralj Stevin nekako živeti dovoljno dugo da vidi ostvarenje svog plana.

Na *Enterprajzu* nije bilo specijalnih kraljevskih odaja, a da su pitali Mekoj, kralj bi bio u pravoj bolnici sobi. Ali Kirk je uspeo da nađe kompromisno rešenje – dijagnostički krevet postavljen je u odeljku za visoke ličnosti, čime je kralju omogućeno da ga ne uznemiravaju i da ima pun komfor, a da Mekoj može stalno da prati medicinske podatke koji su mu potrebni. Lekar

je znao da su Stevinove šanse male da doživi povratak na Šad, ali davao je sve od sebe da se za to ipak izbori.

Kralj je čitao kada je Kirk ušao u sobu i nasmešio se kada je kapetan seo pored njegovog kreveta. Kirk pogleda na ekran kompjutera.

»Don Kihot?«

»Jedan od najlepših poklona koje si mi ikad dao, Džejmse. Čitao sam tu knjigu bezbroj puta poslednjih godina. Bilo bi lepo da sam mogao da se upoznam sa Servantesom lično. Čovek koji je bio u stanju da stvori takvog sanjara kao što je Don Kihot morao je biti neobična ličnost.«

»To je oduvek bilo i jedno od mojih omiljenih dela«, složi se Kirk. A onda se zamisli. »Ne znam da li bih imao njegovu hrabrost da se čvrsto držim tih sanjarenja kada se svi oko mene trude da ih uguše.«

Stevin uhvati Kirkovu mišicu čvornovatom rukom. »Imaš ti hrabrosti te vrste.«

»Tako ste sigurni u sve...«

Starac se lukavo zakikota i oči mu zasjaše. »Vraćam se u mislima na sve one prilike kada je trebalo da budem siguran, a nisam bio. A sada nemam više vremena za sumnje. Možda je to bio izvor Don Kihotove snage – možda mladi ne mogu da se bore sa vetrenjačama jer imaju suviše mnogo toga u životu da izgube... star čovek nema kuda da ide sem na onaj svet. Zašto da se ne umre malo pre, nego malo posle?«

Kirk nabra obrve. »Što se više smrt približava, to se manje bojite?«

»Tako nešto. Kada sam bio tvojih godina, nisam verovao da je takvo nešto moguće. Ali kada čovek napušta delić po delić sebe samoga – vid se gubi, glas postaje rapav, disanje je posao koji čovek radije ne bi obavljao, noge ne mogu da načine više od četiri koraka a da ne mora da zastane, ruke više ne mogu da drže ni dete, čak i um počinje da se

vraća u svoje nekadašnje stanje – i pre nego što se čovek osvesti, nema više mnogo da izgubi. A onda nastaje i strah – ako imate sreće.« Zastao je i malo udahnuo, a Kirk začu šištanje iz dubine pluća. »Imao sam sreće, Džejmse.«

Kraljeve oči se sklopiše, i Kirk ustade da pođe. Ali Stevinova ruka čvrsto ga je držala; Kirk se nasmeši na taj znak života koji se još nije predavao.

»Ostani«, prošaputa Stevin, i Kirk ponovo sede. »Je li do sada sve bilo u redu?«

»Za sada jeste.«

Stari kralj uoči notu zabrinutosti u Kirkovom glasu. »Još nisi siguran šta će biti sa Kailin.«

Kirk je hteo da kaže nešto ohrabrujuće ali to nije uistinu osećao, a nije mogao da laže kralja.

»Čak i ako Kruna pokaže da ona poseduje moć nad Vremenom, to nije garancija da će biti u stanju da vlada planetom. Ne mogu sva deca postići ono što njihovi roditelji od njih očekuju i žele.«

»Istina je, to nije sigurno. Na kraju krajeva, odlučuju snaga i lične osobine vladara na prestolu. Ali nemojte potcenjivati tu moć i njeno značenje. Znam da to čoveku sa strane zvuči kao neka crna magija, ali to zaista postoji i pomaže onome koji je poseduje da prevaziđe ljudske slabosti sa kojima se rađa. Da bi je koristio, Džejmse, čovek mora da ima apsolutnu veru. Moja vera je popustila – možda je to bio uzrok moga pada.« Slegnuo je mršavim ramenima ispod metalizirane površine pokrivača. »Ali vera mi se vratila kada sam saznao da vi dolazite da nas povedete na trag. Osetio sam da nas životni tokovi koji su nas razdvojili sada opet sjedinjuju. Dugo mi je trebalo, evo sve do sada, da shvatim da vera ne dolazi samo od bogova – ili od vašeg jednog boga – nego i od ljudi sa kojima živite. Moramo se oslanjati jedni na druge – i moramo

biti i sami dostojni tog poverenja. Kailin će morati to da nauči ako hoće da bude vođa. Mislim da će uspeti.«

U tišini, Kirk se pitao – je li to mudrost ili budalasta vera? Zapištao je interkom i Kirk pritisnu dugme; na malom ekranu pojavi se Mekoj, namršten.

»Džime, zamaraš mog pacijenta. Veličanstvo, ako je on kapetan, nemojte misliti da ga ne možete izbaciti napolje ako biste hteli da se odmorite.«

»Naprotiv, doktore, njegova poseta me je osvežila. Kao i naši nekadašnji razgovori tamo daleko, kod kuće.«

»Dobro, neka bude sada. Ali prema mom receptu Vi sada treba da malo odspavate, vaše Veličanstvo. Ajde, Džime.«

»Dragi dr Mekoj«, reče Stevin, »da li u tom vašem receptu ima i neki gutljaj pića?«

Mekoj podiže jednu obrvu i počea se po bradi. »Džime, kako se kraljevskom pacijentu kaže 'ne'?«

»Ne kaže se nikako. Samo ti donesi brendi u kraljevsku sobu i napuni kraljevsku čašu.«

»Samo ovog puta«, reče Mekoj. »A odmah posle toga obojica ćemo ostaviti dotičnu kraljevsku ličnost da malo zadrema. Slažete se, kape-tane?«

»Razumem«, reče Kirk, salutirajući pred ekranom. Preko Mekojevog lika koji je bledeo pojavi se opet stranica iz **Don Kihota**.

»Misliš li da bismo mogli da ga ubedimo da odobri obilazak broda?« upita Stevin, s prizvukom iščekivanja u glasu.

»Mislim da bi to bilo iskušavanje naše sreće. Ali pokušaću.«

Na Kirkovo iznenađenje, njegov medicinski oficir se složio sa obilaskom, pod uslovom da je i on prisutan. Kailin im se takođe pridružila, a Stevina su gurali u invalidskim kolicima. Naravno, nije bilo nikak-

vih točkova; ortopedski ležaj je lebdeo na antigravitacionom jastuku, čineći čak i najteže pacijente lakim za rukovanje. Kralj je zračio očinskim ponosom dok je Kirk izigravao turističkog vodiča pri svakom zauzastavljanju.

A Kailin se zaista osećala kao turista. Ogromnost **Enterprajza** i Kirkovo sigurno poznavanje svake njegove pojedinosti ostavili su na nju dubok utisak.

»Samo **izgleda** kao da zna sve«, šapnu Mekoj, dovoljno glasno da ga Kirk čuje.

»Tačno«, klimnu Kirk. »U stvari, Mekoj je taj koji sve zna.«

Nasmejaše se i krenuše dalje – skoro se sudarivši sa Suluom i Čehovom koji su istrčali iz hodnika.

»Oho, gospodo! Postoji mesto za ovo, a to nije čitav brod.«

Sulu je lako disao dok je odgovarao, snebivljivo se osmehujući. »Žao mi je, gospodine. Ali Čehovu prosto nije odgovaralo trčanje na pokretnoj traci. Mislim da mu treba da oseti vetar u kosi, da gleda predeo koji promiče...«

Mekoj odmeri zaduvanog šefa obezbeđenja, koji je bio presamićen i oslonjen na zid. »Lično mislim da mu trebaju nosila.«

»Oh, ovo mu je samo zagrevanje«, reče Sulu, munuvši Čehova tako da je ovaj gotovo pao. »Još koji kilometar, pa natrag u gimnastičku salu na malo vežbanja. Hajde, Čehove. Ako se suviše odmaraš, dobićeš grčeve. Vidimo se kasnije.« Sulu potrča i nestade iza ugla.

Čehov se otisnu od zida, klateći se za trenutak. »Uz ovakve drugove, kome trebaju Klingonci?«

On se otetura i Kirk nastavi obilazak.

Toliko toga ima na raspolaganju, pomisli Kailin. Toliko sposobnih ljudi pod sobom. Nikad nije bila na nečemu kao što je ovaj brod, osim na nekom svetu. To je u stvari **Enterprajz** i bio – samodovoljan svet, a Kirk mu je bio kraj.

Rukovodi njime sa toliko poverenja i zadovoljstva, pomisli ona začuđeno. On je ovde bio suvereni vladar, što je i Kailin trebalo da postane. Kao i njen bolesni otac godinama ranije. Pitala se da li je on preuzeo upravljanje sa takvom lakoćom kako je Kirk izgleda učinio. Da li će ikad moći da preuzme breme odgovornosti i moći?

Kralj Stevin je zaspao uskoro po povratku u svoje odaje. Mekoj je za trenutak zastao da proveri monitore, i nije mu se svidelo ono što je video. Napor obilaska verovatno nije igrao ulogu, ali se šadski kralj ipak polako približavao smrti. Zadržao je to za sebe dok je Kirk išao na most, a Kailin u svoju kabinu, koja se nalazila pored kraljeve, da se odmori.

Mekoj je ušao u svoju kancelariju i posmatrao kako se vrata klizeći zatvaraju, odsecajući ga od hodnika uz tiho šištanje. »Dovraga«, progunda. »Na ovom brodu ne postoje vrata koja bi se mogla zalupiti«. Zato je umesto toga udarao pesnicom po stolu; ali to nije bilo isto, i on je priželjkivao staromodna vrata koja se mogu zalupiti i buku i potres koje bi ona načinila.

Njegova ljutnja je imala dva izvora – prvi, nemoć da spreči neizbežnu kraljevu sudbinu. Drugi... od drugog mu se ledila krv u žilama. Gledao bi Stevina u kolicima i video je sebe – starca, nemoćnog kao beba... koga hrane, ili ga prebacuju s jednog mesta na drugo. Ponovo se pogledao u ogledalu, videći bore od suviše kasnih sati provedenih po laboratorijama, žaljenja zbog neuspelog braka, briga za ćerku Džoanu, sada odraslu, koja je za njega bila praktično stranac, i suviše pića popijenih zbog toga.

Vreme prolazi, pomisli ravnodušno. Čak i **Vulkanci dobijaju bore**. **Uostalom bore ne znače da sam star**. **Onakav si kakvim se ose-**

čas – a ja se upravo osećam starim. Zaboga, šta bih uradio da sada uđe neka žena i...»

Razmišljanje su mu prekinula vrata koja su se otvorila. Kailin uđe i počeo se nervozno osvrutati.

»Dr Mekoj«, reče naglo, »htela bih da naučim kako da dajem holulinske injekcije sama sebi.«

Mekoj se namršti. »Ne sada, Kailin«, reče on, osornije nego što je nameravao. »Treba da obavim neke...«

Nestala je pre nego što je uspeo da završi rečenicu, neočekivano kao i što je došla, i on je zurio u vrata koja su se zatvarala.

Do vraga. Zašto sam to uradio, majku mu? On sažaljivo odmahnu glavom. Žena uđe a ja je odmah izbacim napolje. Samo trenutak – ona je devojka i kraljeva ćerka. A to se ne računa.

On prevrte očima. Naravno da se računa. Došla je da traži pomoć, a ti si suviše zauzet žaleći samog sebe.

»Ponekad si veliki magarac, Mekoj«, reče naglas i brzo pođe da potraži Kailin.

Iziskivalo je nešto napora, ali je mešavinom južnjačkog šarma i očinskog nagovaranja Mekoj ipak privoleo Kailin da se vrati u njegovu kancelariju. Iznenadilo ga je koliko je malo znala o svojoj ozbiljnoj bolesti i odlučio je da samodavanje injekcija može da prička dok joj ne pruži bar najosnovnije medicinsko obrazovanje pre nego što napuste Enterprajz u potrazi za Krunom.

Ali ako je njeno specifično znanje o horiocitozi bilo ograničeno, njena sposobnost da shvati fiziološke procese i njihove međusobne odnose je bila izvanredna. Mekoj je zaključio da obrazovanje koje je stekla odgovara univerzitetskoj tituli magistra, a dobila ga je jedino od kralja za vreme dugog čekanja na

Orandu; njegovo divljenje prema ocu i ćerci se povećalo. Kailinin entuzijazam je rastao uporedo sa složnošću njihovih lekcija.

Mekoj je pripremao sledeću traku kad je Kailin ušla, nešto ranije nego obično. Dok je on iz kompjuterske banke podataka uzimao nekoliko dijagrama vezanih za horiocitozu ona je sedela i slušala muziku koja je u pozadini svirala. Delo je imalo suptilan južnoamerički ritam, a komplikovane harmonije su se smenjivale sa zvukom limenih duvačkih instrumenata.

»Melendez«, reče Kailin posle nekoliko minuta.

Mekoj odvoji pogled od kompjuterskog terminala. »Hmm?«

»Melendez. Karlos Huan Melendez... kompozitor.«

Mekoj se nasmeja. »Otkud znaš za teksaškog muzičara iz ranog XXI veka?«

»Volim muziku. Bila sam od one dece koja uzimaju časove i nikad im nije dosta. Želela sam da naučim da sviram na svakom instrumentu koji smo imali – i na nekima koje nismo.«

»Počinjem da mislim da nema te stvari koju ne možeš da uradiš.«

Kailin sklopi oči i uzdahnu. »Još uvek ne mogu da sebi dajem injekcije.«

»Ne brini. To je samo mentalna prepreka«, reče on, zagrlivši je jednom rukom. »Svako ima svoje male slabosti. Ni dan-danas nisam u stanju da progutam pilulu bez neke tečnosti – na primer brendija.«

Nasmešila se ne baš uverljivo i naslonila glavu na njegovo rame. Udisao je svež miris njene kose, i po prvi put od rođendanske proslave osećao se manje starim.

Gde je dr Mekoj?« upita Kirk.

Posao Kristine Čepel oko laboratorijskih analiza za kralja bio je za trenutak prekinut. »Sa svojom senkom«, reče ona odsutno.

»Njegovom šta?«

»Mislim, otišao je sa Kailin da posete njenog oca, kapetane.«

Kirk klimnu. »Uzgred, čuo sam vaš prvi izraz. Šta on tačno znači?«

»Ništa, gospodine.«

»Ah, tako. To vam se dakle... omaklo.«

»Tako nešto, gospodine.«

Kirk se neko vreme ljuljao na pe-tama, gledajući u Kristinu s iščekivanjem. Očigledno se kolebala da li da kaže ono što zaista misli, ili da se pozabavi najbližom epruvetom u nadi da će Kirk otići i zaboraviti njen lapsus. Ali on je ostao, i najzad više nije mogla da podnese tišinu.

»Ne pokušavam da je ogovaram, ali ona je izgleda uvek s njim. Kada ide u laboratoriju, s njim je. Kada su u menzi, za njegovim je stolom. Jedino nije s njim kada je kod svog oca.«

»Nema razloga za uzbunu, zar ne?«

»Mislim da nema, gospodine.«

»Pored toga, Mekoju je pristala očinska figura, šta mislite?«

»Ne znam, kapetane«, reče Kristina, lako pocrvenevši. »I nisam baš sigurna da ga ona u potpunosti posmatra na taj način.«

Kirk uzdrža osmeh. »Pa, možda će mu pomoći da se oseća mlađim ako mlada dama obraća pažnju na njega.«

»Dok ga potpuno ne zanese.«

»Mislite li da ne zna šta se dešava. On je prilično dobar psiholog.«

»Kapetane, poznato vam je kao i meni da lekari ne leče uvek sami sebe.«

»Touche, doktore. Spomenuću to Mekoju – kad ga nađem samog.«

»Samo diskretno, molim vas, kapetane«, reče ona preklinjući.

»Daću sve od sebe.«

Kristina te je na ovo navela, zar ne, Džime?«

»Koješta, Doktore«, reče Kirk brzo.

»Nije, koliko je poznajem«, uzv-rati Mekoju, sedeći na ležaju i skida-jući čizme uz stenjanje. Protrljao je prste na nogama da uspostavi cir-kulaciju. »Trebalo bi da angažuju ortopeda-specijalistu da napravi pristojne čizme za Flotu.«

»Nisam ovde da bih raspravljao o tvojim stopalima.«

»Ne, već o mom privatnom ži-votu«, obrecnu se Mekoju.

»Smiri se. Tvoj privatni život nije problem.«

»Nema **nikakvih** problema!«

»Ali bi moglo da ih bude ako se na bilo koji način spetljaš sa Kai-lin.«

Mekoju naglo ustade, poče da hoda, i prestade da se trudi da sa-krije svoju ljutnju. »I tako, zajedno jedemo par puta, slušamo malo muzike, raspravljamo o aspektima njene bolesti... je li to tako strašno?«

»Vidi, Džime, samo hoću da može sebi da daje injekcije kada napu-stimo brod. Da bi to mogla, mora imati poverenja u mene. Ako to znači da treba da se prema njoj lepo ponašam i da je upoznam, **do vraga**, i hoću.«

»A da li to i radiš?«

»Da!« reče Mekoju, mašući ru-kama. »Boga mu, da sam ja **tebe** ispitivao o svemu što mi se činilo nezgodnim, nikad ne bismo uradili ni trunku posla.«

Kirk odmeri pogledom brodskog lekara, a zatim stisnu usne. »To je diplomatski odgovor Lenarda Me-koja na koji sam čekao.«

Mekoju odmahnu glavom. »Odlazi i pusti me da se ispavam. Zaboga, to mi i treba u ovim godinama.«

Kirku je njegov period odmaranja oduzimao godine i dodavao bore – uglavnom se prevrtao po ležaju i primoravao oči da ostanu zatvor-ene, da bi ih otvorio kad bi mu misli odlutale sa pokušaja da zasp-i na neku osobenost njihove misije. Svaka pomisao na spavanje je iš-čezla kad je zapištao interkom.

»Most kapetanu Kirku«, reče Sulu.

Kirk se savi i dotače prekidač. »Ovde Kirk, g. Sulu. Šta se dešava – osim što ste me probudili?«

»Žao mi je što vas uznemiravam, gospodine, ali smo mislili da će vas interesovati da nas prati klingonška krstarica.«

Kirk istovremeno ustade i uze košulju. »Dolazim.«

Most je bio tih i miran kad je Kirk izašao iz turbolifta. »Raportirajte«, reče pogledavši u Sulu, koji je bio zapovednik ove smene.

»Nikakve neprijateljske akcije s njihove strane, gospodine. Samo lebde, skoro van dometa naših senzora. Pokušali smo da ih se otresemo. Ne prate nas bukvalno, ali svaki put kad ih izgubimo pojave se za minut ili dva.«

»Imate li vezu s njima, Uhura?«

»Nikakvu, kapetane. Pozivala sam ih na svim frekvencijama... bez odgovora.«

»Pretpostavljam da nemaju šta da kažu«, reče Kirk spustivši se u komandno sedište.

»Da pokušam ponovo, gospodine?«

»Ne. Znamo da su tamo. To je sve što nam je za sada potrebno. Čehove, držite ih na oku. Ne želim da ih izgubimo.«

Kirk se zavalj u sedište. **Znači, zagrizli su... uradili su upravo ono što smo i očekivali.** Ali to bi bilo suviše jednostavno. Moramo biti oprezni – Klingonci su retko kad spremni na saradnju.

GLAVA ŠESTA

Mekoj i Kailin stajali su jedno kraj drugog i posmatrali svemirski prostor ispred sebe sa osmatračnice ogromnog rekreacionog kom-

pleksa. Sa svoga mesta blizu zadnjeg dela odeljenja glavnog tanjira videli su mašinski trup ispod sebe i tanke mašinske korpe **Enterprajza** kako se elegantno šire u obliku lepeze, obasjane blagim zračenjem brodskih reflektora.

Kailin je izgleda odlučila da sazna sve o Mekojevoj prošlosti, gde je bio, šta je radio, koga je poznavao, kako je postao lekar u Zvezdanoj floti. A on je na njena pitanja odgovarao sa zadovoljstvom.

A onda mu ona obavi ruku oko struka i on primeti da se ona naslanja na njega kao da ne padne. Bila je bleđa.

»Šta ti je?«

»Malo mi je muka u stomaku«, reče ona i nasmeši se malo ukrivo, kao mala devojčica. »Sada sam prvi put shvatila da smo usred svemirskog prostranstva na maleckom brodu.«

»Ne bih za **Enterprajz** rekao da je baš malecki.«

Kailin se nagnu napred i pritisnu čelo na prozorsko staklo osmatračnice. Brod se, naravno, kretao, ali imala je čudan osećaj da vise negde među zvezdama i da su samo jedno od bezbroj nebeskih tela. Zvezde... toliko njih, gde god pogleda bile su usadene kao drago kamenje koje svetli bez treperenja, Razbacano svuda po beskrajnoj tami. Toliko ih je – a ipak nisu izgledale kao gomila, kao da nisu žurile u svom kretanju sve dalje od središta svemira na putovanju koje je otpočelo sa početkom svega što postoji, sa početkom vremena.

Prenula se iz sanjarenja i opet se okrenula Mekoju, koji ju je posmatrao sa mešavinom divljenja i zabrinutosti.

»O čemu si to razmišljala, Kailin?«

Ona sleže ramenima. »Ne znam. O mnogim stvarima. Toliko toga ima u svemiru. Kada smo otišli na Orand, bila sam tako mlada da nisam ni shvatala šta se događa.«

»Misliš to da si bila u svemiru?«
Ona klimnu glavom.

Mekoj se zakikota. »Svima je tako na prvom putovanju kroz svemir. Čovek misli da zna kako će to izgledati – sve dok se ne nađe stvarno na brodu i izađe na sredinu jednog velikog ništa. Bilo je dosta svemirskih novajlija koji su upadali u moju ordinaciju – odjednom, stvarnost ih lupi posred čela, i onda se na njihovom licu pojavi ovakav **izraz...**«

On pritisnu nos na njen nos i izbeći se kao iznenađeni insekt. Kailin nije mogla a da se ne nasmeje, i on učini korak nazad, držeći joj ruke na ramenima.

»Tako, to je već mnogo bolje. Suviše si mlada da zaboraviš šta je smeh.«

Ali njen osmeh iznenada iščeze i ona obori pogled. Mekoj joj dodirnu obraz. »Šta je?«

Nije dizala pogled. »Da li sam suviše mlada?«

»Zašto?«

»Za sve. Da budem kraljica Sada... da sama sebi dajem injekcije...« Ućutala je za neko vreme. »Da nekoga volim.«

Sada je na Mekoja došao red da začuti neko vreme. Da voli nekoga – je li mislila na njega? **Gluposti. Sada mislim onako kao Kristina.** Pre nego što je mogao da formuliše odgovor, začu se zviždanje interkoma, signal hitnog obaveštenja.

»Dr Mekoja«, začu se Uhurin glas. »Javite se odmah u bolesničku sobu. Dr Mekoja, molim u bolesničku sobu.« U njenom glasu čula se poruka **kritično stanje** a da nije upotrebila te reči, tako da Mekoj refleksnim pokretom zgrabi Kailin za ruku i povuče je prema turboliftu.

Kapetan i Spok stajali su pred doktorovom ordinacijom spremni da ga presretnu. Kada je Kirk ugledao Mekoja sa Kailin, vilice mu se stegoše za sekund; nije bilo načina da je poštedi.

»Doktore, kralj...« Zatim se okrete i krenu ispred njih hodnikom prema Stevinovim odajama.

Kailin čvrsto steže Mekojevu ruku, u glavi su joj misli sustizale jedna drugu, bacajući je čas u strah, čas u očajanje, a ipak je tu bilo i odlučnosti da se ne prepusti panici. Suze su joj navirale u oči, ali nisu potekle.

Dr Čepel i jedna medicinska sestra već su bile pored kraljevog kreveta, davale su mu injekciju i kiseonik. Odmah su se malo sklonile kada je ušao Mekoj, i Čepelova je podnela kratak izveštaj. Kailin je gledala i slušala kao obamrla, primajući nejasne utiske, a samo dve reči je čula jasno: »**Srčani napad.**«

Kirk je odveo Kailin natrag u jedan ugao sobe, i tu su stajali sa Spokom, dok je medicinska ekipa radila svoj posao bez suvišnih reči. Krivulje životnih funkcija iznad kreveta skakutale su i padale kao da su podivljale. Čepelova stavi portabl mašinu srce-pluća na kraljeve grudi, dok je medicinska tehničarka podešavala dovod kiseonika. Mekoj pritisnu nekoliko kontrolnih tastera kada mu je Čepelova dala znak glavom i kardiostimulator poče da daje uredan puls, a njegovo zeleno svetlo treptalo je ravnomerno.

»Puls i pritisak stabilizovani, doktore«, reče konačno dr Čepel.

»Disanje samostalno«, dodade medicinska tehničarka.

Mekoj načini korak nazad i obrisao znoj s čela. »Ostavite kardiostimulator na mestu, koleginice. Pazite na pokazatelje funkcija.«

Čepelova klimnu glavom i izađe zajedno sa medicinskom sestrom. Prvi put za sve ovo vreme Mekoj pogleda Kailin. Ona se otrže od Kirka i zari glavu u Mekojevo rame. On klimnu glavom Kirku i Spoku i oni ostaviše Mekoja i Kailin nasamo. Dugo ju je držao, i jedino što se čulo bili su njeni tihi jecaji i slabi tonovi kardiostimulatora.

Oči Kailin bile su još crvene, ali bila je sva spremna i poslovna za strateški dogovor sa Mekojem, Spokom i kapetanom Kirkom u glavnoj operativnoj kancelariji. Još jednom su pročešljali sve detalje predviđene misije. Kirk je želeo da se uveri da ona ne samo tačno poznaje mesto gde se Kruna nalazi na Sigmii 1212, nego i da je psihološki pripremljena za taj zadatak. Sat kasnije on ju je poslao natrag u njenu kabinu da se odmori.

»Šta mislite, gospodo« upita on, kada je izašla.

»Mislim da je spremna«, reče Mekoju. »Izgleda da je dobila veliko samopouzdanje tokom poslednja tri dana, Džime. Naročito mi se dopalo kako je prevazišla krizu sa očevim zdravstvenim stanjem danas popodne.«

»Ne slažem se, kapetane«, reče Spok.

»Spok«, obrecnu se Mekoju, »ovo nije pravo vreme za cepidlačenje.«

Spok se napravi da nije čuo Mekoju i obrati se direktno Kirku. »Devojka je bila veoma potresena za vreme zdravstvene krize. Izgleda da nije bila spremna da se pomiri sa mišlju da njen otac neće još dugo izdržati i moram da istaknem da to ne obećava ništa dobro u smislu njene sposobnosti da deluje bez nje-gove podrške.«

Mekoju skoči. »Džime, bila je uznemirena«, dokazivao je. »To je normalno – za ljudsko biće, g. Spok. Obojica ste je videli u tim trenucima. Sačuvala je jasnoću misli i spremnost za akciju, i mislim da je to nešto vrlo pohvalno s obzirom na situaciju.« Ponovo je seo. »Mislim da je danas popodne, videvši kako oca priključuju na mašine, Kailin zaista po prvi put pogledala u oči činjenici da on umire. Da, ona je to intelektualno i ranije shvatila, ali emocionalno to je za nju bio iznenadan udarac. Plakala je, ali se i pribrala.«

Mekoju više puta uputi pogled Kirku, pa zatim Spoku, očekujući kritiku ili slaganje. Spok je samo podigao obrvu. »Izrazio sam svoju zabrinutost – a verujem da je dr Mekoju objasnio stanje stvari na zadovoljavajući način.«

»Slažem se«, zaključio Kirk. »Sertoga, nemamo šta da biramo i ne smemo gubiti vreme. Zvezdana flota će očekivati izveštaj i ja bih voleo da im mogu javiti 'misija je obavljena'.«

Spok ustade. »Sa vašim dopuštanjem, gospodine, vratiću se na most.«

Kirk klimnu glavom, i kada je Spok otišao, okrete se Mekoju koji je i dalje sedeo. »Voleo bih da ti verujem, Doktore, da će ona to dobro podneti. Jesi li siguran?«

»Mogao bih se kladiti na nju.«

Sledećih nekoliko časova bili su posvećeni mentalnim i fizičkim pripremama. Kirk je u mislima ponovo nekoliko puta razmotrio plan. Želeo je da zna svaku slabu tačku, da predvidi svako iznenađenje, da očekuje svaku moguću pojavu neočekivanih okolnosti.

Spok je izvršio inspekciju šatla *Galilej*, specijalno opremljenog za putovanja velikog dometa sa potisnicima za brzinu svetlosti, dodatnim gorivom, zalihama hrane, lekovima i medicinskim priborom i opremom za održavanje života. Kompjuterska provera pokazala je da su svi sistemi u pripravnosti, a ručna provera je to i potvrdila.

Mekoju pokupi medicinsku aparaturu koja će mu biti potrebna za brigu o Kailin, za slučaj da se njena horiocitoza razbuktii. I mnogo je razmišljao – o Kailin, o sebi, i o onome što se sa njima zbiva.

Ona je još dete, mlađa od moje ćerke – i ona je u tebe zaljubljena, Mekoju. Pa šta? Ona me ne bi mogla privući na taj način. Ja sam učitelj, neko u kome treba da vidi svoj

ideal. To je isto tako mogao biti i Spok da je privlače logični neemocionalni tipovi. Njen otac neće još dugo biti sa njom – ona prosto prenosi svoja osećanja sa njega na mene. Ona će to razumeti – mora.

Pa ipak, ona je inteligentna, nežna, ljupka. Zašto da me ona ne privlači? Samo zato što sam zaista dovoljno star da joj budem otac? Kako se osećaš, Meko? U mislima je slegao ramenima. *To je taj đavo – ne znam.*

Ne mogu dugo da ostanem, oče, reče Kailin. »Neću da te zamaram.«

Stevin se slabašno nasmeši. Aparati su bili uklonjeni, ali on je i dalje ležao ispružen na leđima. Pružio je prema njoj drhtavu ruku i ona je uhvati, držeći je na krevetu.

»Uskoro ćeš otići. Pamti – Širn O'tej bio je patrijarh. On će ti pokazati gde je Kruna.«

»Znam, oče, znam. Ne brini.«

»Neću. U stvari, hoću – ali to je privilegija koju imam kao otac.«

Stevin privuče ćerkinu ruku svojim usnama i poljubi je. »Bogovi će bdeti nad tobom. Imaćeš oko sebe i dobrih ljudi koji će ti pomoći.«

Kralj je disao s mukom, kratkim, šištavim pokretima pluća, tako da je Kailin jedva zadržavala suze. »Volim te, oče.«

On se nasmeši i ponovo pritisnu njenu ruku na usne.

»Izveštaj o senzorima, molim«, reče Kirk.

Čehov podiže pogled sa čitača u naučnoj stanici. »Klingonška krstarica je izvan dometa, gospodine. Ne mogu da detektuju lansiranje šatla.«

»Motori šatla aktivirani, kapetane«, reče Sulu.

Kirk odabra Galilejev kanal na komandnoj tabli interkoma. »Kirk Galileju.«

»Ovde Spok, kapetane. Svi sistemi spremni za lansiranje.«

»Spok...«, Kirk je oklevao. »Srećno. Kailin, dobro pazi na moje oficire. Posebno Mekoja.«

Glas joj je bio čvrst. »Hoću.«

»Otvorite vrata lansirnog odeljka«, reče Spok.

Sulu okrenu prekidač. »Vrata lansirnog odeljka otvorena,«

Kirk pogleda u hangarski kompleks na ekranu iznad naučne stanice. »Lansirajte šatl.«

Sulouvi prsti vešto zaigraše po komandnoj tabli, pritiskajući poslednji prekidač. »Lansiranje izvršeno, gospodine.«

Te noći je kralj Stevin, sedamnaesti vladar šadske dinastije, umro u snu, dok su pokraj njega bili Kirk i kraljevska posluga.

Do tog vremena, šatl Galilej je bio deset časova na putu. Kraljev plan za konačno uspostavljanje mira na njegovom svetu je napredovao bez njega, čemu se on i nadao. Čak je i Klingonška krstarica bila na svom mestu, prateći Enterprajz. Sve je bilo na svom mestu.

Osim jednoga. Bez Kirkovog znanja, ili znanja posade Galileja, jedna senka se priključila ekspediciji, u trenutku kad je šatl prolazio kraj ruba zvezdanog sistema belog patuljka, daleko izvan dometa Enterprajzovih senzora.

Senka je bila klingonški špijunski brod, čiju su posadu sačinjavala četiri agenta obaveštajne službe. Njihova naređenja su bila jednostavna – pratiti šatl. Ako njegova posada nađe svetu šadsku Krunu, ubiti ih i prisvojiti Krunu za Klingonšku imperiju. A ako je ne nađu, svejedno ih ubiti.

GLAVA SEDMA

»Klingonci, Kirk«, dreknu Harrington sa nesvojstvenim besom. »Prokleti Klingonci su saznali pre mene. Da u njihovoj tajnoj komuni-

kacionoj mreži nije postojala rupa, oni bi znali, a ja još uvek ne bih. Da li biste bili voljni da objasnite zašto ste se oglušili o naređenja?»

Kirk se povi preko radnog stola, dok je Skoti stajao upravo iza njega. Na ekranu se video admiral u kućnom mantilu – očigledno su ga prenuli iz noćnog sna sa vestima da su Klingonci prozreli **Enterprajzov** plan zavaravanja – plan o kome on nije ništa znao.

»Žao mi je, admirale«, počeo Kirk. Ne sasvim siguran šta da kaže, on oprezno nastavi. »Situacija nije bila onakva kao što smo očekivali kad smo stigli na Orand, gospodine. Poznato vam je da šadska Kruna nije bila kod kralja kad smo...«

»Da, Kirk. Prokleti klingonški izveštaj koji nam je dospeo u ruke je sasvim jasan u tom pogledu.«

»Kad smo se uverili da ne možemo da se vratimo na Šad bez Krune, shvatili smo i da kralj jednostavno ne može da podnese još jedno putovanje. Ništa od toga nije spomenuto u izveštaju koji nam je dat u Zvezdanoj bazi, gospodine.«

Kirk se brzo osvrte prema Skotu, koji je razumeo kapetanovu strategiju – prebacivao je deo krivice što je misija izmenjena na obaveštajnu službu Zvezdane flote.

»U, redu, kapetane, slažem se da je misija zahtevala izmenu, čak i da bi vreme izgubljeno za konsultovanje sa komandom moglo da upropasti čitavu stvar. Vi ste dobar kapetan svemirskog broda, i na tom ste položaju jer Zvezdana flota ima poverenja u vaše procene – mada bih u ovom trenutku mogao da ih dovedem u pitanje.«

Kirk proguta knedlu, ali je i dalje gledao pravo u ekran.

»Imamo dva osnovna problema kojima moramo da se pozabavimo. Prvo, izgleda da je jedan od Šadana na vašem brodu klingonški špijun, a drugo...«

»Izvinite, gospodine, ali naša posada na Sigmu će biti klingonška

meta od trenutka kada nađe Krunu...«

»Poznato mi je, kapetane.«

»To nam je prva briga, gospodine. Od najvećeg je značaja da dospemo na Sigmu što je moguće pre u slučaju da je posadi šatla potrebna pomoć.«

»Ne, kapetane«, reče Harington oštro. »Da ste bili ovde kad smo primili poruku od obaveštajne službe, znali biste da je raskrinkavanje špijuna u kraljevoj pratnji na prvom mestu.«

»Ali sigurnost kraljeve ćerke i mojih oficira...«

»...je od najvećeg značaja. Međutim, od Zvezdane flote niko neće praviti magarca. Klingonci su upravo to uradili, kapetane. Imali su špijuna pred našim nosom sve vreme, vi ste niotkud načinili plan o kome Flota nema pojma – i neprijatelju je poznato kada i kuda idete pre nego što ste uopšte krenuli. Ja takođe imam pretpostavljene, a oni to neće trpeti. Rekli su to meni, a ja kažem vama. Nadite špijuna – to je naređenje.«

»Gospodine, praktično imamo svo četvoro osumnjičenih u pritvoru. Možemo ih ispitati nakon što osiguramo bezbednost posade šatla.«

»Šefovi osoblja najpre žele tog špijuna.«

»Da li šefovi osoblja imaju ideju kako da se to uradi?« reče Kirk, cedeći svaku reč – uzdržavajući želju da ih začini sočnim pridevima i glagolima.

»Vi ste nas uvukli u sve ovo, i na vama je da smislite kako ćete nas izvući. Uzgred, ovo nisu reči koje su upotrebljene – one su bile mnogo slikovitije.«

Kirk je istog trenutka zažalio što se uzdržao; izrazi koji su mu padali na pamet bili su veoma slikoviti, ali je shvatio da mu nepokornost neće mnogo pomoći.

»Admirale, moram da uložim oštar protest. Mi...«

»To je vaše pravo, kapetane. A ovo su naredjenja – načinite plan za hvatanje tog špijuna i ostanite gde ste dok ga ne načinite. Zatim nam saopštite detalje – pre nego što pristupite izvršenju. Jasno?«

»Da, gospodine«, procedi Kirk.

»Još nešto – kako kralj podnosi sve ovo?«

Kirk i Skot brzo razmeniše pogled. »Kralj? Kralj je dobro, gospodine.«

»U redu. Ne bih hteo da imam dodatne probleme posle svega ovoga. Vrlo dobro... očekujemo vaš plan za ravno dva sata. Zvezdana flota prekida.«

Skoti tmurno odmahnu glavom. »Gospodine, slagali ste admirala Flote.«

»Nadajmo se da ćemo ti i ja biti jedini kojima je to poznato. Posle osamnaest godina još uvek se borim sa prokletom birokratijom. Ne možemo više da rizikujemo nijedan propust«. On odmahnu glavom. »Šta god da se desilo, moralo je da se desi pre nego što smo napustili Orand, i bilo je van naše kontrole. Možda je kralj spomenuo plan služi koji ga je spomenuo nekom drugom. Možda je neko slučajno čuo, ili je Kailin rekla nešto u pogrešnom trenutku. Ne znam. Ono što znam je da to više nije bitno. Bitno je da će se Spok, Mekoj i Kailin naći u nevolji, a taj klingonški brod koji nas je tri dana pratio je bio trik na koji sam naseo. I sada, umesto da odemo na Sigmu najbrže što možemo da bismo obezbedili da se posadi ništa ne desi, moramo da čekamo i mislimo kako ćemo sprati ljagu sa Flote. **Majku mu njegovu.**

Stvar nije bila za šalu kada je Kirk okupio Skota, Sulua, Čehova, Uhuru, poručnika službe bezbednosti Džej Bernz u operativnoj kancelariji. Situacija je sažeto iznesena, i okupljeni oficiri su je oprezno pretresali oko pola sata. Najzad, Kirk ustade i počeo šetati oko stola.

»Dame i gospodo, ništa nismo postigli«, reče ravnim glasom.

Bernzova pročisti grlo. Nalazila se ovde jer je na Enterprajz došla posle pet godina provedenih u kontraobaveštajnoj službi, i Kirk se nadao da bi njena stručnost mogla da podstakne ideje kod drugih.

»Dokle god je špijun na brodu«, reče ona, »situacija je u našim rukama, gospodine. To je naš adut.«

»Pokušao sam da to objasnim Floti. Zbog toga stvar i ne bi trebalo da je hitna.«

»Za komandu jeste«, reče Čehov smrknuto. »Dakle, i za nas je.«

Kirk se osmehnu kao čovek osuđen na vešala. »To vam je hijerarhija komandovanja, g. Čehov. Oni su mene pritisli, a ja moram vas da pritisnem.«

»A koga ćemo mi da pritisnemo« progunda Sulu.

»Vi – nikoga. Vi ćete odgovarati na moja pitanja. Bernz?«

Ona zabaci svoju plavu kosu preko ramena. »Mogli bismo da iskoristimo taj adut, kapetane.«

»Kako?«

»Tako što ćemo špijunu dati kono-pac – dovoljno dugačak da se obesi.«

Kirk sede na ivicu stola, prekrstivši ruke. »Nastavite.«

»Mi znamo da on postoji. Znamo da je ovde...«

»Da«, reče Skot, »ali ne znamo ko je on – ili ona.«

»Kad bismo ga mogli navesti da pomisli kako može izvesti nešto do čega mu je stalo, a što bismo mi normalno hteli da sprečimo, mogli bismo mu postaviti zamku.«

Skot klimnu glavom. »Tako je. Otpustiti malo najlon, da ribica pomisli da je slobodna... a kad se zamori, uključiti čekrk i – cap na obalu.«

»Tačno«, reče Bernzova. »Da vidimo, šta bi taj špijun naročito hteo da postigne, bilo lično, bilo kao deo zadatka?«

»Da pobegne odavde«, ubaci Sulu.

Kirkove oči se suziše. »Da pobe-
gne odavde, a zašto?«

»Da se spase«, reče Uhura.

»Ili da dostavi nove informacije«,
reče Skot odjednom. »Na primer, da
je kralj umro. Jedino to se desilo
otkako smo otišli sa Oranda što bi
Klingonci voleli da znaju.«

»Naravno«, reče Sulu, klimnuvši
glavom potvrdno. »Onda ne bi mo-
rali da brinu kako će da šćepaju
Krunu. Pošto je kralj mrtav, ako bi
mogli ubiti njegovu ćerku, lišili bi
nas jedine mogućnosti da održimo
lojalističku koaliciju...«

»...a Modski savez bi pobedio bez
ikakve upadljive pomoći spolja
koja bi mogla privući pažnju orga-
nijskih garanta mirovnog ugo-
vora«, zaključí Bernzova.

Kirk klimnu glavom. »To zvuči
kao dovoljno ubedljiv razlog za
ovog dostavljača da pokuša da
stupi u vezu sa svojim pretpostavlje-
nima. Ako mu možemo pružiti za to
priliku, pod maskom nekog normal-
nog zadatka, mogli bismo ga uhva-
titi na delu.«

»Ali jedini način da se to po-
stigne«, reče Bernzova, »to je da pu-
stimo špijuna da napusti Enter-
prajz, gospodine. A bilo na koji na-
čin da to izvedemo, reskiramo dve
stvari – da na njega bacimo sum-
nju ili da ga pustimo da pobe-
gne.«

Vrcanje varnica od ideja se raz-
bukvalo i nastavilo još čitav sat.
Kirk je bio zadovoljan što je pri-
sustvo Bernzove poslužilo kao odli-
čan podsticaj. Ali i pored toga što je
iznet niz dobrih ideja, sada je tre-
balo da Kirk izvrši sintezu moguć-
nosti i da naredi akciju koja obe-
ćava uspeh. Tako je i postupio, oba-
vestivši Zvezdanu flotu, i sada je
čekao odgovor.

Sat kasnije, odgovor je stigao:
odobrenje. Ali sada ga je tek čekala
najteža odluka. Ako skriveni špijun
zagriže mamac, sve će ići po planu.
Ali ako nikakvo sumnjivo lice ne
gurne glavu u omču, Kirk je znao
da neće biti vremena za alternative
– **Enterprajz** će morati da krene

na Sigmu istog trenutka najvećom
brzinom, i onda neka đavo nosi ra-
njeni ponos Zvezdane flote. To bi se
moglo vrlo lako zalečiti – telesne
rane, to je nešto drugo; jako mu je
bilo stalo da se **Galilej** i njegova po-
sada vrate netaknuti.

Ali prvo treba uhvatiti špijuna...

GLAVA OSMA

Mekoj se grčio na sedištu, teglio
svaki mišić u nogama, masirao uko-
čeni vrat i nikako nije mogao da se
skrasi. Iako je godinama putovao
kroz kosmička prostranstva, ipak
je ponekad imao osećaj skučenosti
dok se kretao kroz uske hodnike
Enterprajza ili sedeo u kabini gde
su zidovi zakrivljeni u obliku brods-
kog pregradnog zida.

Ali ako mu je veliki kosmički
brod stvarao osećaj da je u zatvoru,
s vremena na vreme, ova tri dana
na **Galileju** izazvala su kod njega
pravu klaustrofobiju i on se zaželeo
relativnog komfora **Enterprajza**.
Odjednom skoči sa sedišta i poče
da korača besno, koliko je to uopšte
bilo moguće za čoveka koji ima dva
koraka do zida. Iskreno govoreći,
osećao je da ispada smešan i opet
se skljkao u sedište. Spok ga je pos-
matrao bez reči, dok je Kailin dre-
mala u jednoj od tri mreže-ležaljke
u improvizovanom spavaćem
odeljku u zadnjem delu šatla.

»Spok, jesmo li konačno stigli?«

Vulkanac je, koliko je to uopšte
bilo moguće, izgledao gotovo izner-
viran. »Doktore, to ste me pitali pre
sat vremena. Sada smo za jedan sat
bliže cilju.«

Mekoj obori sedište do kraja i
obujmi potiljak rukama. »Pričajte
mi opet kako je naš cilj neko ostrvo
u Južnim morima, sa palmama i
preplanulim lepoticama koje se
kupaju bez ičega na sebi sem duge,
lepršave kose, venaca cveća i toplih
osmeha.«

»Sigma 1212 je četvrta planeta u svom sistemu, retko naseljena, sa prosečnom temperaturom na površini od -12°C. Na 62% njene kopnene mase suviše je hladno za život ljudskih bića. I nema palmi«, odgovori Spok prikladno ledenim tonom.

»Znate li šta mi se kod Vas oduvek dopadalo, Spok?«

»Šta to, doktore?«

»Način na koji se uvek trudite da me usrećite.«

»Doktore«, reče Spok stisnutih usana, »uzmite da rešavate jednu od vaših ukrštenica.«

»Rešio sam ih čitavo brdo. One mi se uopšte i ne sviđaju«, požali se Mekoj. »Šta ako kažem da želim da izađem da se prošetam?«

»Nije baš vreme za to.«

»Nisam vas to pitao. Šta biste uradili?«

»U ovom trenutku bih vas pustio, dr Mekoj.«

»Ponovo pokušavate da me usrećite.«

Iznenadan potres šatla, koji je upao u zonu turbulencije, oduze Mekoj mogućnost da iznese sledeću pritužbu, koja mu je bila na vrh jezika. On zgrabi ručice svog sedišta i uspravi se u njemu, dok se Spok okretao prema komandnoj tabli. Brod se opet zatrese.

»Šta ne valja, Spok?«

Sledeći potres ih potisnu u sedišta.

»Pogoršava se«, reče Mekoj bledog lica, dok mu se stomak, čiji je sadržaj jedva zadržavao, vraćao na pravo mesto.

Prvi oficir je proučavao podatke koji se divlje bleskali po ekranu, sa uobičajeno smirenim izrazom lica.

»Mislim da bi se naša situacija mogla pre znatno pogoršati, nego poboljšati. Sigmin sistem je poznat po žestini i učestalosti sunčevih erupcija, i otud magnetnih oluja.«

»Ne objašnjavajte mi detalje – uradite nešto!«

Spok se u potpunosti posveti Galilejvim instrumentima koji nisu

reagovali, dok se mali brod prevrtao sa strane na stranu.

Mekoj zaševrda napred, čvrsto stežući naslon za glavu komandnog sedišta. Lebdeo je iza Spoka, dok su mu kolena apsorbivala udare i potrese.

Kailin se utetura u kabinu. Skoro je pala dok se nije domogla relativne sigurnosti svog sedišta. »Šta se dešava?«

»Spok nije nameravao da te probudi.« Mekoj pojača svoj stisak. Nos šatla iznenada zaroni i njegova brada udari u vrh sedišta. On se ošamućeno vrati do svog sedišta i protrlja vilicu.

»Ulazimo u olujnu zonu oko Sigm 1212«, obrati se Spok Kailin.

»Oko planete?« ponovi Mekoj. »Znači da smo blizu.«

»Približavamo joj se, doktore, ali sam bio prinuđen da smanjim brzinu, pa se naše putovanje produžava za još jedan čas.«

Pre nego što je Mekoj stigao bilo šta da kaže, Galilej zaigra na svom repu i strmoglavi se nadole, dok ga je silina oluje tresla kao igračku. Metalni trup je stenjao i pucketao, i Spok ponovo isključio motore. Za trenutak je zavladao mir, a zatim se potresi vratiše. Izgledalo je da brod pokušava da se kreće na tri strane odjednom.

»Spok«, reče Mekoj zabrinuto, »da li će ova stvar izdržati?«

Vulkančevi dugački prsti zastaše nad komandama, i on se ne okrete prema Mekoj. »Ne znam, doktore. Vreme će pokazati.«

Klingonški špijunski brod je poskakivao i podrhtavao u znak protesta dok je zapovednik Kon pokušavao da ga održi na putanji. Za Klingonca, Kon je bio nizak i nabijen, ali mu je tunika bila tesna na okruglastom grudnom košu, a pod njom su se nazirali čvrsti mišići. Brada mu je bila prošarana sedinom, pažnje vredan znak da je bio u službi imperije duže od dru-

gih, sjedinjujući u sebi veštinu i sreću da preživi bitke i izbegne pokušaje ubistva od strane mladih oficira željnih napredovanja. Kon je bio zapovednik najjače krstarice u imperijalnoj floti preko deset godina, ugušivši za to vreme najmanje dvanaest pobuna da bi posada ostala lojalna imperatoru. Za svoje zasluge nagrađen je premeštajem u elitnu Specijalnu obaveštajnu grupu, koju je sačinjavala šačica proverenih ratnika. Njima su davane samo najvažnije špijunske misije – najprljavije i najopasnije.

Kon je dokazao da može da ubije kad je potrebno, čak i ako bi to značilo zadaviti dete golim rukama. Nikog se nije plašio, dok su se njega svi plašili. Savršen Klingonac.

»Zapovedniče, senzori su oštećeni«, reče naučni savetnik iz svoje stanice. Brod je bio malen, sa previše opreme na premalo mesta. Kera, naučni savetnik, bila je dovoljno blizu da dotakne svog zapovednika, mada se nije usuđivala. Bila je mlada, briljantna, ambiciozna – i znala je da bi se romantična avantura sa tako snažnim muškarcem kao što je Kon najverovatnije završila smrću jednog od njih dvoje. Ne da je takva mogućnost nije privlačila; jer je među Klingoncima čak i ljubav bila bitka, i uživala se tek kada je jedan bio pobednik a drugi pobeđeni. Ali vreme je bilo na njenoj strani – postojala je velika verovatnoća da će Kon jednog dana pogrešiti i zbog toga umreti. Suviše bliska veza s njim sada mogla bi je dosta koštati kasnije, tako da prolazno zadovoljstvo i uzbuđenje seksualnog odnosa jednostavno nisu toliko vredeli.

»Prošli smo kroz poremećaj jačine Sedam, gospodine«, reče ona poslovno monotonim glasom.

Konove posede obrve se podiгоše u znak odgovora. »Jačine Sedam? A šta je sa brodom Federacije?«

»Uronili su u poremećaj, zapovedniče. Prestajemo da hvatamo njihove signale.«

Naduvanih obraza, Kon počeo da razmišlja o mogućnostima. »Da li bi ušli u takvu oluju samo da bi nas zavarali?«

»To bi bilo glupo«, reče Kera. »Uostalom njihov neizmenjeni kurs dovodi me do zaključka da nisu bili svesni našeg prisustva. Pored toga, nisu uspostavljali kontakt ni sa jednom federacijskom stanicom ili brodom otkako su napustili Enterprajz.«

»Dakle, mislite da je planeta koja je usred ovih oluja njihovo odredište?«

»Da, gospodine. Šadska Kruna mora biti skrivena na Sigmi 1212. Predlažem da motrimo na planetu izvan olujne zone. Ako prežive i nađu Krunu, neće predstavljati nikakav problem da im je oduzmemo i da ih zarobimo kada pođu u susret svemirskom brodu.«

»A ako ne pronađu tu dragocenu Krunu?«

»U tom slučaju«, glatko odvrati Kera, »ne vidim razlog zašto bismo reskirali svoje živote time što bismo ih pratili kroz poremećaj jačine Sedam.«

Kon klimnu glavom cereći se, i nasmeši se u sebi dok se ona okretala svojim ekranima i brojcima. Pitao se kakav bi seksualni partner bila i za trenutak zažele da je nasamo s njom u privatnim odajama svog ratnog broda. Članovi klingonških posada, bilo muški ili ženski, morali su da prihvate kao činjenicu da zapovednik ima pravo da bira partnere po svom čefu. Dok se bez entuzijazma pripremao na dugo čekanje na ivici Sigminog olujnog omotača, žalio je što ne može da iskoristi časove zaludnosti da prisnije upozna Keru.

»Senzorski kontakt izgubljen, gospodine.«

Kao da vanatmosfersko vrtloženje nije bilo dovoljno, ulazak u atmosferski omotač doneo je nove probleme. Uprkos maksimalnom uloženom naporu, Spok je polako i sigurno gubio bitku protiv uraganskih vetrova brzine preko petsto kilometara na čas, dok se spoljni omotač šatla polako počeo zagrevati.

Mekoj je ostao nagnut preko Spokovog ramena, dok je Kailin pokušavala da učvrsti sve što bi moglo da se otkači unutar kabine. Međutim, došlo je vreme da se privežu i nadaju najboljem.

»Idemo li prema cilju, Spok?«

»Teško je reći, doktore. Instrumenti tek treba da počnu da normalno funkcionišu. Mogu samo da procenim položaj prema našem smeru pre nego što sam počeo da vršim korekcije nasumice.«

»Ne ispunjavate me baš poverenjem.«

»Najiskrenije mi je žao zbog toga. Bolje bi bilo da vežete sigurnosne pojaseve. Ovo neće baš biti meko spuštanje.«

Kailin je nervozno grickala usnu, i Mekoj to primeti.

»Spok ima običaj da se nejasno izražava«, reče on.

Mekoj nije ni slutio koliko je u pravu, jer je jedino Spok znao da vrtlozi koji bacakaju **Galileja** tamo-amo praktično onemogućavaju ispravno postavljanje toplotnih štitnika. **Mesto** na koje će se spustiti moglo je da ne predstavlja nikakav problem – bilo je sasvim moguće da se **uopšte** neće spustiti, već će izgoreti u uzburkanoj atmosferi ove planete, koja kao da se zaverila protiv svakog posetioca.

GLAVA DEVETA

Poverenje. Ako je Kirku nešto bilo sveto, bilo je to poverenje. Bez njega, život bi bio samo serija nasumičnih susreta ispunjenih opre-

zom, ili u najgorem slučaju, strahom. Čovek koga ne smatraju dostojnim poverenja, ili koji ne može da nađe nekog na koga bi se potpuno oslonio, nikad neće upoznati pravu ljubav, neraskidivo prijateljstvo, ili sigurno sklonište. Iz svog iskustva je znao da su mnogi životi spasavani poverenjem a mnoge ljubavi izgubljene zbog nedostatka poverenja.

U njegovim očima izdaja je bila najveći greh. Bilo je dostojno prezrenja svesno prihvatiti nečije poverenje, a zatim ga izigrati. Upravo ga je osećaj prezira, duboko u njemu, naveo da za trenutak prihvati naređenje flote da otkrije izdajnika u malobrojnoj kraljevoj pratnji.

U njoj se nalazilo četvoro slugu, ne više mladih, koji su već više od trideset godina bili u kraljevoj službi. Njih četvoro je dobrovoljno napustilo rodni svet sa izgnanim vladarem, i u teškim godinama koje su usledile postali su pre članovi porodice nego sluge. Delili su nadu i razočaranja, ljubav, i najzad, poverenje – dok ga neko od njih nije izdao.

Ali ko? I zašto? Kirka je mučilo drugo pitanje. Da li je to bio lojalni pratilac naveden na izdaju nekom svojom slabošću – nudenjem novca, ili sigurnosti – ili prosto očajanjem što se nikad neće vratiti kući? Ili su imali posla sa profesionalnim špijunom, planski ubačenim u kraljevu pratnju mnogo pre prinudnog izgnanstva?

Dok je sedeo u operativnoj kancelariji gledajući četvoro Šadanaca, Kirk nije bio siguran koji bi ga odgovor više razbesneo, i pokušao je da potisne takva osećanja do trenutka kada bude mogao da ih usmeri na određenu metu.

Ajli, kraljev lični sluga. Mali bucmasti čovek sa očima vernog psa – nekad žustar, trudio se da zadovolji potrebe svog gospodara pre nego što išta zatraži, sada je obamro tuge. Omlitavelo lice zario je u ru-

dok ga je njegova žena Danja tešila. Bili su skladan par – Danja, trideset godina kraljevska kuvarica, bila je bucasta koliko i njen muž i odana mužu koliko je on bio odan kralju.

Botri, stameni glavni konjušar, kožnatog lica izboranog od mnogih godina rada na otvorenom prostoru. Bio je miljenik Kailin i Kirk se seti kako je on vodio devojčicu na jahanje na konjicima u dvorištu ispred štale.

Najzad, Nars, nekad elegantni šef kraljevskog domaćinstva. Sada mu je odeća bila pohabana, sa malim izlizanim tačkicama pažljivo uštopanim da nekako progura te godine na Orandu – ali još uvek se držao uspravno i dostojanstveno kao nekada, besprekorno, u davno minulim danima slave.

Malo je verovatno izgledalo da će iz ove grupe izvući neprijateljskog agenta. Kirk je bio spreman da isključujući mogućnost da bilo ko od njih može biti špijun od samog početka i vratio se razmišljanju o teoriji ljudskih slabosti. Zato je on i pozvao poručnika Bernzovu – ona bi izvežbanim okom mogla uloviti neki nagoveštaj koji bi njemu promakao. Kirk se nakašlja.

»Pre smrti, kralj Stevin me je zamolio da mu obećam da će biti sahranjen po šadskim običajima kako i dolikuje. Dao sam mu to obećanje i želim da ga održim. Ali nikad nismo imali priliku da o tome porazgovaramo pre njegove smrti. Znam da ste svi pretrpeli težak gubitak njegovim odlaskom. Sadržestvujem u vašem bolu – ali sada mi je potrebna vaša pomoć da ispunim obećanje. Moram da se upoznam sa običajima sahranjivanja mrtvih koje nalaže šadska religija.«

Kirk je brzo preleteo pogledom reko svih lica, nadajući se da će očititi neki izdajnički detalj u neraznom pokretu očiju ili iskrivljenom uglu usta. Ali ako je nešto ikako i iskrslo, on je uzalud tražio.

»Moramo nabaviti m-m-memorialnu urnu«, reče Ajli, stežući vilice i trudeći se da uguši tihe jecaje.

»Je li to neka posebna urna?« upita Kirk.

»D-da. Mora biti od sveže isklesanog kamena, izvađenog ne više nego dan pre smrti. To...« Ajli ponovo zaplaka, i Nars pruži ruku da mu dodirne rame. Ali Ajli kao da to nije ni primetio. »Kamen je simbol snage, kapetane«, reče Nars. »Mora se isklesati i posvetiti u skladu sa strogim zakonima.«

»Bojim se da nećemo uspeti«, progovori Botri svojim dubokim glasom. »Kraljev pepeo mora se staviti u urnu da se proseje i da ga bogovi prime dva sunca po prestanku kućanja srca. Zar nismo na više od dva dana udaljenosti od kuće?«

»Tri dana«, reče Kirk. »Da li se kruna mora isklesati od šadskog kamena?«

Kraljeve sluge se zgledaše pre nego što Danja odgovori. »Ne mora, ako se u svemu poštuju zakoni. Ali ko bi znao šadske zakone tako daleko od kuće?«

»Neki Šadanac«, reče Nars.

»Znate li kakvu planetu gde bismo mogli nabaviti svetu urnu?« upita Kirk.

»Znam nekoliko, ali ne znam da li su dovoljno blizu vašem brodu, kapetane Kirk.«

»Pa da vidimo«, reče Kirk. Pružio je ruku prema kompjuterskom terminalu i uključio ga. Svetlosni signali zatreptaše jedan za drugim, a onda se pojavi vizuelni odgovor na njegovo pitanje – planete u dometu od dva dana putovanja od sadašnje lokacije kosmičkog broda, gde je poznato da ima Šadanaca među stanovništvom. Sluge pročitашe spisak i Nars pokaza na jedno ime.

»Zena Četiri. I sam sam tamo živeo pre mnogo godina.«

»Ali ima li tamo neki kamenorezac?« upita Danja.

»Poznavao sam jednoga. Bio mi je sused.«

»Ali to je bilo davno«, bunio se Botri. »Možda se odselio, ili umro.«

»Imao je sina, koji je učio zanat od oca.«

»Moramo pokušati«, reče Ajli. »Inače ćemo osuditi našeg kralja na večno lutanje, i bogovi ga nikad neće primiti na svoje grudi.«

»Ali šta ako je nemoguće naći tog kamenoresca?« ubaci Botri.

Kirk podiže ruku da prekine prepirku. »Ja sam dao obećanje – i ja ću doneti odluku.«

Stražari iz obezbeđenja odvedoše sluge natrag u njihove odaje, dok su Kirk i Bernzova ponovo uključili kompjuter. Zena Četiri bila je na gotovo dva dana udaljenosti, bliže Šadu, a dalje od randevua sa Galilejem na Sigm 1212. To je značilo da će Enterprijz kasniti čitav dan.

»Ako Klingonci još uvek prate šatl«, reče Bernzova, »i ako Kruna bude nađena, oni bi nas mogli napasti pre nego što stignemo, gospodine.«

»Ostavimo to sada po strani, poručniče. Da li je po vašem mišljenju Nars glavni osumnjičeni?«

»Zbog toga što je jedini iskoračio i pokazao nam određenu planetu? Pa, ako je on špijun koga tražimo, onda će on svakako hteti što pre da pruži informaciju o kraljevoj smrti. Oni bi verovatno odmah hteli da ubiju Kailin, čak i ako Kruna bude zauvek izgubljena. Dokrajčiti dinastiju na taj način, moglo bi biti sasvim dovoljno da prednost ponovo pređe na Modski savez.«

Istovremeno, prema kompjuteru je ispadalo da Nars govori bar delimično istinu. Zaista je živio na Zeni kratko vreme u okviru diplomatske misije u glavnom gradu jedne od pokrajina, koji se zvao Triton, pre nego što je postao šef kraljevog domaćinstva. Zena je bila jedna od prvih planeta na koje je počeo izvoz tridenita, i osnovana je dosta velika kolonija Šadanaca koji su rukovodili poslovima. Trgovina rudom presušila je u drugoj deceniji građans-

kog rata, ali mnogi šadski građani više su voleli da tu ostanu, nego da se vrate u svoj svet, u kome je besneo rat. Prema tome, bilo je sasvim moguće da je Narsov kamenorezac još uvek tamo. Možda je Nars ipak bio samo odan sluga do kraja, koji se isključivo brinuo za obavljanje poslednjeg zadatka za svog pokojnog gospodara, da ga pošalje na putovanje u život posle smrti.

Ako bi to bio slučaj, onda bi skretanje na Zenu značilo izvršenje Kirkovog obećanja Stevinu. Ali to je moglo istovremeno da opasno ugrozi Galileja, uz rizik da Kruna padne u ruke Klingoncima. Mada on sam nije bio religiozan, Kirk je znao da Šadanci jesu. Ako ne omogućiti da kralj bude kremiran u skladu sa običajima, otkud će znati da nije lišio svog starog prijatelja zagrobnog života? Već mu je oduzeo skoro dvadeset godina života pre smrti. Ne – to nije pošteno... to nije tvoja greška.

Pored toga, Kirk nije mogao sa veruje da su šadski bogovi toliko neumoljivi da ne bi prihvatili dušu čije je zakašnjenje pomoglo da se nastavi dinastija koja je uz njihovu pomoć osnovana. Bio je siguran da bi se stari kralj složio s njim, i ta ga briga nije više mučila. Samo još jedno pitanje je ostalo pre nego što izabere plan akcije...

Kapetane, jednog dana ćete to tražiti, i moja sirota »dečica« će samo ispustiti dušu. Možete da tražite od njih samo ono što mogu da pruže.

Kirk je sedeo na ivici svog ležaja i posmatrao sumnjičavo lice svog glavnog inženjera na ekranu. »Imam poverenja u tebe, Skoti. Tebe uvek slušaju.«

Skot uzdahnu. »Da. Uradićemo koliko god možemo.«

Uz dodatno opterećenje dobro održavanih motora moći će da stignu do Sigm sa manje od dvanaest časova zakašnjenja, i Kirk je

znao da mora da rizikuje. Pozvao je Narsa i rekao mu da **Enterprajz** ide na Zenu Četiri. Nars je uverio Kirka da će se pobrinuti za sve pojedinosti kad ga transportuju dole. Kirk mu se zahvali i prekide vezu. Pitao se šta se dešava s **Galilejem**.

Napravio sam ti omču, Narse. Ako se ti sam ne obesiš, moraću možda da stavim glavu u nju. Jer ako grešim u ovoj stvari, moj dosije u Floti neće vredeti ni prebijene pare.

GLAVA DESETA

Mekoj oprezno počeo da pokreće zglobove jedan za drugim, počinjući od malog prsta desne ruke. Kada se uverio da mu desna ruka u potpunosti funkcioniše, polako ju je podigao i njome opipao glavu. Ona je takođe bila u redu – iako pomalo okrvavljena. Otvorio je oči po prvi put od kako su se zatvorile, i sećanja pokuljaše iz njegove podsvesti. Ubrzavanje, toplota, osećaj mučnine koji je zahvatio znatno više od želuca. Očekivanje zvuka metala koji se kida i brze ali bolne smrti, dok nervi dostižu tačku kidanja.

Ali to poslednje se nije desilo, jer je bio sasvim siguran da je živ. Postepeno je shvatio da je sam i da je pod nagnut pod čudnim uglom. Vrh letilice je upirao u nebo, a krma je bila nagnuta u levu stranu. Po celoj unutrašnjosti bio je razbacan krš, delovi opreme su bili slomljeni i poispadali iz svojih ležišta, a ležaljke strgnute sa zidnih držača. Posegao je za kopčom svog sigurnosnog pojasa i ustanovio da je ovaj već razvezan. Zatim je uočio krpu umrljanu krvlju u svom krilu. Sigurno je bila stavljena na njegovo čelo i zatim spala. Ko god da ju je stavio, sigurno je imao razloga za to, i on je vratio na čelo, prisećajući se posekotine koju je pre nekoliko trenutaka

otkrio. Tada primeti da je rana previjena.

Mekoj ponovo zatvori oči, pokušavajući da ublaži damaranje koje je bolno osećao na desnoj slepoočnici, malo ispod posekotine. Gde su Spok i Kailin?

Vrata šatla zaškripaše – njihov žleb bio je iskrivljen pri padu i nisu htela da skliznu natrag u oplatu. Vrata se sa praskom otvoriše i Kailin se uzvera unutra, praćena naletom ledenog vazduha. Mekoj se opusti i isceri se dok je ona pokušavala da zatvori vrata.

»Ne biste se smešili da možete da se vidite«, reče ona. Blago je dotakla desnu stranu njegove glave krpicom. On stisnu zube od bola koji mu je sevnuo kroz lobanju i niz vrat.

»Možda je moja glava širom otvorena, ali mogu ti reći da mi nervni sistem savršeno funkcioniše.«

»Izvinite«. Ona povuče ruku. »Da li je bolelo?«

»Moglo bi se reći.«

Kailin pognu glavu. »Povredili ste se mojom krivocom, sad vas mučim, a kao sledeće...«

»Čekaj, čekaj«, reče on što je mogao energičnije. »Slušaj mlada damo; ti si jedina koja može da mi ublaži ovu odvratnu glavobolju. Uzmi moj pribor i...«

Kailin podiže crnu rorbu. »Kod mene je.«

»Odlično. Tu se nalazi jedna bočica sa natpisom 'lokalna anestezija'. Izvadi je i odvrni poklopac. »Dok je ona sledila njegove instrukcije, on se opet trže od bola. »A sada, poprskaj mi glavu time.«

Dotakavši kapicu vrhom prsta, Kailin rasprši finu maglu preko povrednog mesta, i Mekoj ispolji vidljivo olakšanje dok je anestetik brzo počinjao da deluje.

»Florens Najtingejl bi se ponosila tobom, Kailin. Uzgred, gde je g. Spok?«

»Ispituje okolinu.«

»Da li je uzeo fajer?« upita Mekoj sa iznenadnom zabrinutošću.

»Naravno.«

»Dobro je. Ne uzima ga uvek. Vulkanici ne vole da ubijaju, osim kada je to apsolutno neophodno – a Spok ne smatra neophodnim ono što bi većina smatrala.« On pruži ruku i dodirnu glavu u blizini posekotine, a zatim pogleda u vrhove prstiju. »Pa, prestalo je da krvari. Odlično si mi previla ranu.«

Ona pocrvene. »Otkud znate da sam to ja uradila?«

»Oh, samo nagađam. Kad smo već kod nagađanja, gde smo?«

»G. Spok nije bio siguran u to.«

»Divota. Kad on to priznaje, znači da smo stvarno u nevolji. Bilo je hladno kad si otvorila vrata.«

»Zaista je hladno. G. Spok kaže da je temperatura pet stepeni iznad nule.«

Mekoj primeti da Kailin nosi jedno od Gallejevih termičkih odela, sjajno i pripijeno. »Kakav je teren? Samo znam da nismo baš na najpravijem mestu.« On pokaza na prednji deo kabine. Video je sivo nebo kroz prednju osmatračnicu.

»Nalazimo se u dolini. Ništa naročito. Da, rečica protiče u blizini, tako da u najmanju ruku imamo vode.«

»Kako se osećaš?«

Ona sleže ramenima. »Oh, dobro mi je, pretpostavljam.«

»Nije bilo reakcije?«

Ona odmahnu glavom.

Mekoj se nasmeši. »To je dobro. Sećaš se šta sam kazao o stresovima.«

Ona promisli kroz šta su sve prošli i lice joj se ozari. »Mislim da je to **zaista** dobro.«

»Fantastično«, reče Mekoj. »Daću ti injekciju za par sati.«

Vrata se ponovo otvoriše i Spok se pope unutra. »Ah, dr Mekoj, vidim da ste se osvestili.«

»Da, a ja vidim da ste nas uvalili u nevolju svojim nesrećnim pilotiranjem. Govorio sam Džimu da pošalje nekog ko ume da upravlja ovime.«

»Vidim i da Vam se povratila vaša prijatna narav.«

»Nikad je nisam izgubio. Dobro, šta da radimo? I gde smo, do đavola?!«

»Koliko sam uspeo da utvrdim, nalazimo se na pravom kontinentu.«

»Jaka stvar.«

»... a udaljeni smo oko sto kilometara od planinskog lanca Kinar, gde je Krana skrivena.«

»To nije daleko«, ubaci Kailin.

»Ne bih voleo da idem peške«, reče Mekoj.

»Ovog puta se slažemo, doktore. Treba da se sretnemo sa **Enterprajzom** izvan ovog sistema za manje od četiri dana. Izgleda da nema načina ni da pređemo tih sto kilometara za to vreme.«

»Zar nije svejedno?« reče Mekoj natmureno. »I onako ne možemo ni da uzletimo.«

»Može li šatl da se opravi?« upita Kailin.

Spok odmahnu glavom. »Ne može bez rezervnih delova. Ne može da se opravi čak ni komunikacioni sistem.«

»Znači«, reče Mekoj kiselo, »nasukani smo na ovoj planeti, ne možemo da dođemo do Krune i ne možemo da dođemo do **Enterprajza**.«

»Naša prva briga je da preživimo«, reče Spok. »Pod pretpostavkom da se brod na vreme vrati po nas, neće nas naći i narediće se potraga na planeti. Naš automatski SOS signal još uvek funkcioniše. Ako ostanemo na toplom i hranimo se, možemo očekivati pomoć. Kapetan Kirk je poznat po svojoj tačnosti.«

Mekoj se razvedri. »Znači samo treba da se ušuškamo, zatvorimo vrata, i nadamo se da niko neće naići pre nego što nas brod pokupi.«

Kailin i Spok izmenjaše poglede i Mekoj ih pogleda. »Zašto imam osećaj da ste prećutali nešto što bi trebalo da znam?«

Spok sklopi ruke iza leđa. »Dobar deo naših zaliha hrane je neupotrebljiv. Neposredno posle udara iscurile su otrovne tečnosti iz raznih komponenata. Ali u blizini ima vegetacije, uprkos prilično hladnom podneblju. Valjda možemo da sakupimo dovoljnu količinu. Kailin i ja ćemo...«

»Samo trenutak, Spok. Neću da ostanem sam dok vas dvoje skupljate bobice i korenje. Pošto smo već ovde, voleo bih makar da protegnem noge. Uostalom, niste gurmman – trebaću vam.«

»Vrlo dobro, dr. Mekoj. Obucite termičko odelo i pridružite nam se.«

Dok je Orand bio planeta koja je izgledala nesvesna stvorenja koja žive na njevoj peskovitoj površini, i nije se brinula ko je ili šta je ostalo na njoj, pokušavajući da izdrži vrućinu, Sigma 1212 je bila nešto drugo. Kao divlja zver koja odbija da je ukrote, bila je otvoreno neprijateljska; od snažnih radijacionih pojaseva koji su ga obavijali u svemiru do olujne atmosfere, ovaj stenoviti svet upirao se da spreči civilizaciju da stvori uporišta u njegovim sumornim dolinama i pretećim vrhovima.

U stvari, Sigmina nenaseljenost je bila osnovni razlog što ju je Stevin odabrao da sakrije Krunu. Znao je da će to osujetiti slučajne pokušaje da se nađe skrivena relikvija. Na žalost, negostoljubivost je dočekala i Spoka, Mekoju i kraljevu ćerku.

Presamićeni da bi izbegli ledene ujede vetra, njih troje su se udaljavali od olupine šatla. Zemlja pod njihovim nogama je bila tvrda, a ni zračak svetla se nije probijao kroz oblake koji su se pružali od obzorja do obzorja. Sigma je sva izgledala u nijansama sivog. Čak je i izdržljivo rastinje i žbunje izgledalo sivo i bezbojno dok su Kailin i Mekoj otkidali bobice i lišće koji su izgledali

jestivi. Spok je vadio korenje, sve proveravao trikotomom, i stavljao izabranu hranu u torbu koju je nosio na ramenu. Ako njihovi obroci u sledećih nekoliko dana i ne budu ukusni, bar neće biti otrovni.

Mekoj je osmatrao okolinu, nadajući se da će uočiti neku malu životinju koja bi se mogla uhvatiti i skupiti. Njegov stomak je nezadovoljno zavijao i nije se dao smiriti pri pomisli na vegetarijansku supu. Ali nije uočio ništa krznato što se kretalo po zemlji; išli su duž ivice jednog pojasa šume koji je bio bar osamsto metara širok, i nije ništa pokretno video ni među granama. Čuo je šum vode koja hrli preko stepena pomešan sa zavijanjem vetra.

»Spok, hajdemo do tog potoka. Možda ćemo uloviti nešto ribe.«

Vulkanac klimnu glavom i povede ih niz padinu pokrivenu travom, poleglom od jakog vetra. Mekoj i Kailin su ga oprezno sledili. Potok nije bio širi od desetak metara i tekao je ravnomerno mada ne isuviše brzo. Oko šest metara iznad ivice vode obala je bila strmija; trava je ustupala mesto očvrslom blatu, kamenju i šljunku. Spok kleče da ispita brazde urezane u zemlju.

»Fascinantno. Izgleda da ih je urezao vodeni tok.«

Mekoj se strese. »Mislite li da taj potočić toliko naraste? Šta bi moglo biti uzrok tome?«

»Više činilaca. Jake kiše, voda sa planina, plimski efekti. Meteorološki izveštaji o planeti pominju učestale pojave ciklonskih polja niskog vazdušnog pritiska. Jaki vetrovi i intenzivne padavine bi mogli da uzrokuju narastanje ovakvih malih vodotoka.«

Mekoj nevoljno pogleda u oblake, tražeći predznake oluje; nije ih bilo, ali od toga mu nije bilo lakše. »Ne sviđa mi se što smo nasukani ovde. Spok.«

»Ni meni. Ali pošto jesmo, ne možemo ništa da uradimo, osim da budemo na oprezu.«

Kailin se uspravi, okrenuvši se u pravcu vetra. »Ne znam da li mi se pričinjava, ali postaje vlažnije.«

»Mislim da si u pravu«, reče Mekoj. »Bolje da se vratimo u šatl.«

Spok ustade i podiže torbu. »Vrlo dobro. Imamo dosta za sada. Verovatno će biti sigurnije gledati iz zaklona kakvo je vreme.«

Rekavši to, on načini korak uzbrdo – i ukoči se, dok mu je pogled preletao preko drveća iznad obale. Ne podižući pogled, on prošapta: »Idite niz korito potoka. Mislim da nas posmatraju iz onog drveća.«

Zgrabivši Kailin za ruku, Mekoj proguta knedlu i počeo tiho da prati prvog oficira prema čistini gde se nalazio šatl.

Potok je sada izgledao brži, a stene kraj vode su bile klizave. Spok je koračao brzo ali pažljivo, neprekidno gledajući na drveće koje se nadnosilo nad njima.

Kada su došli do zavijutka u koritu, gde je drveće raslo do same površine vode, Spok napravi oštar zaokret, izmičući ispred pratilaca, ko god ili šta god oni bili. On pruži ruku Kailin da joj pomogne da savlada strmi uspon. Začuli su dva oštra fijuka – i dve strele skoro rascepiše deblo ne više od tridesetak santimetara od Mekojeve glave. Kailin zadrža dah; Mekoj pogleda najpre u rascepljeno stablo, a zatim u Spoka. Ali pre nego što je iko progovorio, tajanstveni gonjoci istupiše iz senki gustog drveća. Osam humanoida okružiše ih bez ijedne izgovorene reči. Svi su bili preko dva metra visoki, odeveni u smeđe i crne krznene ogrtače, sa kožnim čizmama na nogama, a njihove velike glave su bile skoro potpuno zarasle u zamršenu kosu i bradu. Jedan od njih, srebrnaste kose bio je viši od ostalih; on promumla nešto, i njegova družina pretrese svoj plen i oduze im fazere, trikodere, torbe i komunikatore. Mekoj i Kailin su bili nepokretni od straha, a

Spok iz opreza; vezali su im ruke kožnim uzicama i grubo ih poterali duž staze među drvećem – staze koja ih je udaljavala od šatla.

»Ne znam koliko je sati«, šapnu Mekoj Spoku, tako da ga Kailin nije mogla čuti. »Ali uskoro će joj biti potrebna injekcija. Bez nje, za četiri dana možda neće biti živa.«

Spok se spotaće kad ga je jedan od lovaca gurnuo. »Isto bi moglo važiti za sve nas, dr Mekoj.«

GLAVA JEDANAESTA

Spok napreže zglobove, isprobavajući jačinu i zategnutost kožnih uzica kojima su mu ruke bile vezane iza leđa. Bol koji je osetio kad su mu se uzice usekle u kožu bio je samo neugodan, ali mu je jasno pokazao da se veze ne mogu raskinuti.

On, Mekoj i Kailin su kratkim konopcima bili privezani za snažan stub, koji se nalazio na nečemu što je ličilo na seoski trg, okružen sa oko dva tuceta niskih kožnih šatora. Stub je imao više dubokih ureza kroz koje su bili provučeni konopci. Da ih niko nije čuvao, Spok bi možda mogao da se oslobodi, ali ih je posmatrao jedan od lovaca, onaj sa raščupanom srebrnom kosom, širok kao oveće stablo. Niko u selu nije bio nizak – čak su i žene bile u proseku za glavu više od Spoka – ali ovaj lovac bio je među najvišima. Sudeći po naklonima kojima su ga pozdravljali prolaznici, izgledalo je da je neka vrsta glavešine klana.

Posada Galleja bila je vezana za stub pre više od sat vremena, skoro odmah pošto su ih lovci doveli u selo. Konopci su bili prekratki da bi im dopustili da sednu, tako da su ostali na nogama. Kailin je to umaralo, pa se naizmenično oslanjala na Spoka i Mekoj.

Uskoro trg poče da oživljava. Dva-desetak seljana iznelo je grube drvene klupe, i postavilo ih kao tezge. Na nekima su se nalazila krzna i odevni predmeti, na nekima drvena i kamena oruđa, a na ostalima korpe sa korenjem i bobicama, pa čak i voćem i povrćem koje je izgleda gajeno. Oni koji nisu ništa prodavali počеше da se guraju oko ivice trga. Posle nekoliko minuta u centar travnate pijace dođe smežurani starac, sa čije je masivne figure koža visila kao kaput par brojeva prevelik. U jednoj od njegovih dugačkih ruku nalazio se bubanj. On okrete naborano lice prema oblacima, promrmlja nekoliko reči za sebe, a zatim tripudari u bubanj svojom pesnicom. Na taj znak, kupci se raširiše po trgu, a prodavci počеше da viču, nudeći svoju robu.

Nesrećna **Gallejeva** posada shvatala je da predstavlja jedinu živu robu, i izgledalo je da za njima ne vlada nikakva potražnja. Seljani sa drugim proizvodima u rukama i na ledima držali su se podalje od srebrnokosog lovca. Kada su se najzad približili muškarac i žena, on skoči sa panja na kome je sedeo i spopade ih sa revnošću rođenog trgovca, govoreći grlenim jezikom koji je Spoku, koji je pažljivo slušao, bio potpuno nepoznat.

Mušterije su očigledno bile neodlučne i pokušale su da se izvuku, kad je žena povukla muškarčevo kosmato rame. Ali lovac nije prestajao da ih ubeđuje i zverski je šcepao muškarčevu ruku. Drugom rukom uzeo je oveću granu, skoro cepanicu, mada je ona u njegovoj ruci izgledala kao grančica. Privukao je par bliže svojoj robi, a zatim ubode Mekoja u bok vrhom grane. Doktor pokuša da se izmakne, a ta kretnja je očigledno razveselila lovca, jer mu se lice ozarilo i počeo je da govori još uzbuđenije. Ali na mušterije to nije ostavilo utisak.

Lovac mahnu granom iznad **Kaili-nine** glave i bocnu Spoka u rebra.

Vulkanac se trže, ali se obuzda i ostade ukočen. Lovac zastade i pogleda Spoka. Bocnu ga još jednom i njegove oči ljutito sevnuše kad je žrtva odbila da se pomakne. Nerazgovetno mumlajući, on podiže granu i svom silinom je spusti na Spokovo rame. Spok zatvori oči i pomače rame malo u stranu – i grana se prelomi uz zvuk sličan pucnju. Slomljeni komad odlete okrećući se, i lovac se sa nevericom zabulji u patrljak koji je ostao u njegovoj pobeležoj pesnici. Muškarac i žena su posmatrali prizor sa strahopoštovanjem u očima, a zatim shvatiše da im je ovo prilika da se izvuku i brzo odjuriše do sledeće tezge.

Srebrnokosi lovac zareža na svoju ljudsku robu, sleže ramenima, i baci ostatak grane u žbunje. Zatim ponovo sede na panj.

»Kako ste to uradili?« upita Mekoju šapatom.

»Privremeno isključenje osećaja bola i prosta primena mišićne kontrole«, tiho odgovori Spok.

»Da li bih mogao to da naučim?«

»Sumnjam da biste imali strpljenja za deset godina vulkanske **Kail'tan** obuke, doktore.«

»Najverovatnije ne bih. U svakom slučaju, ne pokušavaju svakog dana da mi prelome drvo preko ramena.«

Mekoju pogleda u lovca, čiji se bes što nije prodao robu utišao. »Ne znam da li da budem srećan ili ne što niko neće da nas kupi.«

Gomila prljave dece vukla se po tržnici. Lovac je primetio da se približavaju njegovim zarobljenicima, ali su mu se samo oči pomerale. Deca, te zdepaste minijature odraslih seljana, približiše se. Bila su odevena u kožne haljetke. Međutim, ostala su daleko izvan domašaja malih stvorova glatke kože, koji su bili izloženi na prodaju. Čak su i najmlađa deca imala malje po licu, mada u manjoj meri nego odrasli, i devojčice manje od dečaka. Sumnji-

čavo su zurili u golobrade strance – šta ako udaraju i pljuju, ili čak ujedaju?

Jedna devojčica Spokove visine čekala je dok lovčev pogled nije odlutao u potrazi za novim mušterijama, a zatim ispruži čupavu ruku i uštinu Kailin, koja vrisnu. Veliki lovac skoči s urlikom, i deca se pokupe navrat-nanos. Ruku prekrštenih na grudima, on pogleda svoju robu i vrati se na svoj panj.

»Nije li to lepo od njega«, reče Mekoj tiho. »Neće da budemo u modricama.«

Iznenada, Kailin poče da pada i Spok pokuša da je zadrži na svom boku. Konopci koji su ih vezivali za stub bili su prekratki da bi mogla da padne, i ona se klatila, polusvesna.

»Ima reakciju, Spok. Treba joj injekcija holulina.« Mekoj je posmatrao njene napola zatvorene oči. »Moramo da ga nabavimo.«

Spok se brzo osvrnu prema lovcu. »Čak i kad bi nas razumeo, ne verujem da bi prema nama bio ljubazniji nego što je sada.«

»Mi smo njegova roba. Ako neko od nas umre, manje će dobiti za to što nas je uhvatio i čuvao. Mora to da razume.«

Spok klimnu glavom. »Izgleda da imaju određeno shvatanje zakona tržišta. U stvari, prilično je fascinantno posmatrati tako očigledan, mada rudimentaran kapitalistički sistem u...«

»Ostavite se predavanja iz ekonomije, Spok.« Mekoj proguta pljuvačku i okrete se prema džinovskom lovcu, ne znajući na koji način da počne. »Hej, gospodine...«

Spok podiže obrvu. »Gospodine?«

»Pa – Mekoj sleže ramenima – nije naodmet biti učtiv.«

»Nisam ubeđen da bi primetio razliku.«

Lovac je uočio pokušaj da se s njim stupi u kontakt. On se pokrenu, uspravi se do pune visine i dođe do svojih zarobljenika, više radoznao nego ljut.

Mekoj je osetio kako mu srce lupa i pomislio kako je višak adrenalina baš ono što mu treba da nastavi razgovor sa ovim humanoidom, nalik na planinu, koji se nadnosio nad njim.

»Nije joj dobro. Žene...« On pokaza na Kailin, koja je mlitavo visila sa stuba. »Bolesna je.« On pusti da mu glava padne na rame kao da se onesvestio, ali znao je da neće uspeti.

Lovac nabra obrve, saže se, i uhvati Kailin za bradu. Pustio je da joj glava ponovo padne na grudi; izgleda da je shvatio da nešto nije u redu i doveo je mladeg muškarca smeđe kose, koji je tuda prolazio. Bio je skoro za glavu niži od srebrnokosog lovca, ali je svojom smeđom grivom i bradom, kao i ramenima širokim kao planina, podsećao na medveda uspravljenog na zadnje noge. I nosio je koplje.

»Koplje sa metalnim šiljkom. doktore«, primeti Spok.

»Pa šta?«

»To znači da imaju nekakav kontakt sa razvijenijom civilizacijom.«

Rasprava je bila prekinuta rezanjem starijeg lovca, a mladi divlje uperi koplje u zarobljenike dok ih je drugi oslobađao veza. Čvrsto ih je uhvatio i protresao kao uzde da bi ih pokrenuo. Kopljonosac je išao iza njih i držao oružje upereno u njihova leđa dok su išli ka nezauzetom šatoru. Spok pogleda u nebo – spuštala se noć, i vetar koji je bio oslabio do povetarca ponovo se pojačao, udarao je u šatore proizvođeci ritmičnu lupu.

Lovac ih uvede u šator; bio je ispunjen takvim smradom da je Mekoj skoro pokušao da izađe – ali ga je sjajan vrh koplja vratio unutra. Lovac se zavuče u mračan ugao i odatle izvuče truplo neke male životinje, promrmljavši nešto nalik na psovku. Kopljonosac je čuvao stražu, a lovac je izašao i vratio se nekoliko trenutaka kasnije sa teškim kamenim maljem i tri stuba potkovičastog oblika, čiji je prečnik

bio veći od prečnika čovečije ruke. Drvo je na neki način bilo potopljeno i iskrivljeno, a njegovi krajevi bili su zašiljeni kao kolac. Lovac ih je redom zakucao u zemlju, a zatim za njih čvrsto vezao svoje zarobljenike. Spok, Kailin i Mekoj su se opet našli vezani, iako su ovog puta bar bili postavljeni u sedeći položaj. Lovac i kopljonosac izađoše i vraću se trenutak kasnije sa krznima koja su bacili zatvorenicima. Lovac obori glavu, imitirajući Mekojev prikaz onesvešćenosti, i izađe sa svojim drugom ispuštajući zvuke nalik na smeh.

Kroz pukotinu među šatorskim krilima prodiralo je vrlo malo svetla, oni počeoše da se pomeraju, pokušavajući da nameste krznene pokrivače tako da istovremeno obezbede toplinu i ublaže tvrdoću zemljišta. Mekoj odmahnu glavom.

»Osećam se kao budala što sam mislio da će razumeti.«

»Pokušali ste, doktore.«

Mekoj nogama namesti Kailin u udobniji položaj, služeći se zakrivljenim stubom kao podupiračem. Spok mu priskoči u pomoć, i zajedničkim snagama uspeše da nameste Kailin. Mekoj naćuli uši i oslušnu njeno disanje; bilo je teško i hrapavo. Njene su oči bile skoro sklopljene, i ona bespomoćno pogleda u Mekoju.

Spok... jeste li budni?«

»Da, doktore.«

U šatoru je vladala skoro potpuna pomrčina. Spok je procenio da su već pet sati proveli u njemu, i da je za to vreme sunce sigurno zašlo. Jedva su nazirali obrise u ledenoj tmuni, ćuli su da Kailin spava.

»To je dobro«, reće Mekoj tiho. »U najmanju ruku, skupiće snagu koja joj je preostala, a ćitotićna reakcija sporije naprećuje kada je metaboliizam usporen.«

»U tom slučaju ipak ste nešto postigli pokušajem razgovora sa našim zarobljivaćima. Moćda nas ne

bi premestili ovamo da vi niste privukli lovćevu pažnju.«

Mekoj je cenio Spokov pokušaj da ga umiri, ali je odlućio da promeni temu. »Šta ste ono nameravali da kaćete o tom koplju danas popodne?«

»Samo to da ima ćelićni vrh, što ukazuje na kontakt sa tehnoloćki razvijenijom kulturom.«

»Moćda su samo ubili lovce iz nekog drugog plemena i opljaćkali ih.«

»Moćda. Ali trgovina kod njih igra znaćajnu ulogu, što znaći da verovatno trguju sa drugima iz ovog podrućja. Pošto su noge ovde jedinó prevozno sredstvo, to bi moglo da znaći da razvijenija civilizacija nije daleko odavde.«

»Ako oni mogu da doćdu do nje, moćemo i mi.«

»Taćno tako.«

»Mećutim«, reće Mekoj smrknućto, »bać nas sada nešto sprećava da krenemo.«

»Strpljenja, doktore. Upravo radim na rećšavanju tog problema.«

Srebrnokosi lovac je bio loće raspoloćen dok je umakao kuvanu nogu ćivotinjice u posudu koja je sadržala ljut sos naćinjen od jednog korena. On silovito strće meso sa kosti, i sos poće da mu curi niz bradu. Pogledao je u sivkastosmeću kost ćaleći što je sadržala toľiko malo jestiva, i bacio je preko ramena.

U ostalim delovima bakljama osvetljenog šatora za rućavanje seljani su jeli i razgovarali, uglavnom u grupama; ali lovac je jeo sam. Bio je siguran da će neko hteti ta tri stvorenja koja je njegova grupa uhvatila u ćumi. Mućkarci bi verovatno mogli da rade, posebno onaj tajanstvenog izgleda i ćiljatih ućiju – onaj koji zaćudo nije pokazao bol kada ga je raspalio granom. Kako su tako sitna i krhka bića mogla da imaju toľiku snagu?

Mekoj je zurio u tamu, pokušavajući da dokuči šta Spok radi, dok se Vulkanac podigao i seo na vrh stuba za koji je bio vezan. U tom položaju mogao je da oko njega obavi prste, i on pojača stisak, mada mu se iverje zarivalo u kožu. Nekoliko minuta se jednostavno ljuljao napred-nazad i levo-desno, pomerajući težinu sa jedne strane na drugu.

»Šta to radite?« upita Mekoj. »Ne mislite valjda da ga možete izvući iz zemlje? Videli ste kojom su jačinom stubovi zakucani.«

»Ne dovodim u pitanje veštinu kojom lovac rukuje čekićem, doktore. Ali snaga i veština moraju da popuste pred zakonima fizike.«

Spok zastade, ponovo sede na zemlju i upre nogama u stub, potpuno zbunjujući Mekoj.

»Pokušavate da slomite drvo?«

»Šta se dešava?« odjeknu sanjivi glas u tami. To je bila Kailin. Mekojeva pažnja pređe sa Spoka na nju.

»Kako se osećaš?«

»Hmmm? Umorna sam... slaba... tako mi se bar čini. Šta se dešava?«

Mekoj sleže ramenima i shvati da ona najverovatnije ne može da ga vidi. »Nisam siguran.«

Spok je nastavio da se odupire o stub nogama, naizmenično ga gurajući i udarajući dok su pete njegovih čizama proizvodile tihe zvuke udaraca u drvo.

»Nikad se neće slomiti.«

»I ne pokušavam da ga slolim.«

»Nego šta?«

»Ono što je ušlo mora i da izađe, ako mu se da dovoljno vremena i primeni se sila. Uz to, ova zemlja je hladna. Hladnoća ima isto dejstvo na mnoge materijale – skuplja ih – a ovi stubovi su već nekoliko sati proveli u zemlji. Dejstvo hlađenja od zemlje možda je bilo dovoljno da smanji prečnik drveta...«

»I da rasklimata stubove«, dovrši Mekoj. »Teorijski.«

»Teorije treba eksperimentalno proveriti.«

Lovac je strašno želeo da ima oštro koplje sa metalnim vrhom, kao ono koje je njegov prijatelj dobio kada je trgovao sa pastirima sa planine. Zar ne vrede tri gololice jedno koplje sa sjajnim vrhom? Besno je pregrizao kost na pola i odmah zažalio zbog svog besa – kost mu je prosekla obraz. Ispljunuo je komadiće zajedno sa puno sopstvene krvi.

Malecka ženka, iako sitna kao dete, možda bi mogla da neguje baštu ili da bere jagode. Zarežao je onako za sebe, proklinjući bogove vetra što su mu doneli zlu sreću. Nije se često događalo da ulove živa stvorenja i dovedu ih na prodaju. Bar se to nije desilo nijednom prošle godine. Možda toga tako dugo nije bilo da su njegovi susedi zaboravili kako je dobro imati roba, ako nizašta drugo a ono za trgovinu sa drugim plemenima i selima. A eto, sada je i on imao tri roba sa kojima nije znao šta da radi. Moraće da ih hrani ako se nada da ih proda, ali jedva da je imao dovoljno hrane za samog sebe, svoju saputnicu i njihovo dvoje malih. Robovi su bili tako sitni i mršavi da u njima verovatno nije bilo mnogo upotrebljivog mesa, ali bolje išta nego ništa. Ako ih sutra niko ne kupi, moraće da ih zakolje, da ih pojedu.

Spok se pomeri klekavši i uhvativši čvrsto stub; ruke su mu još uvek bile iza leđa, ali počeo je pažljivo da okreće stub s jedne strane na drugu. Polako, beskrajno sporo, oseti da se nešto kreće – nije to bilo izmišljeno, nego stvarno kretanje. Bočno vrludanje prešlo je u jedva primetno kretanje naviše. Odmorio se malo, napregao mišiće i tetive u ručnim zglobovima, ru-

kama i ramenima, a zatim ponovo stegao drvo izranjavljenim prstima. Disao je duboko. Mekoj i Kailin su čitali kao da njihova koncentracija može da poveća Spokovu snagu. Pomerio je stubove malim kružnim pokretima, trljajući ih o ivice otvora u koje su stubovi bili tako čvrsto uglavljeni. Tražeći najbolji put, promenio je pokrete, proveravajući, a onda napregao svu mišićnu snagu i učinio trzaj naviše. Osetio je napor, lice mu se izobličilo u grimasu i nehotice je jeknuo. Drvo zastenja, zapucketa i odjednom se istrže. Spok posrnu napred i pade na stranu. Prevrnuo se i podigao se, držeći stub u rukama.

Ali ruke su mu još uvek bile vezane na ledima.

»A šta sad?« upita Mekoj.

»Samo trenutak, doktore«.

Spok se naže, gurnu ruke naniže niz butine, i uhvati čvršći oslonac. Jednom nogom, pa drugom, koraknu iza ruku. Kada se ponovo ispravio, ruke su mu bile tamo gde je hteo – ispred njega – i uskoro je razvezao komplikovani čvor.

»Ovako se već može. A sada, imamo pune ruke posla«, reče Spok, savijajući prste da mu se obnovi cirkulacija.

»Je li to neka igra reči, Spok?«

»Ne bih rekao«, reče Vulkanac, saginjući se nad stubom koji je držao Kailin.

Lovac podiže pogled i spazi svog medvedolikog prijatelja sa dva koplja sa sjajnim vrhovima u rukama! Eto – trampio je za još jedno, a sada je hteo da pogleda još jednom gololice spodobe. Možda mogu u mraku nekako da se nagode. Stari lovac zaboravi na svoj bes, jer ništa ga nije toliko ispunjavalo srećom kao mogućnost da trguje. Skoro kao da se naknadno setio, dogradi vreću sa prženim butnim kostima da nahrani robove, a zatim on i čovek sa kopljima izadoše iz šatora noseći baklje.

Kada su izašli napolje, podigli su ogrtače da zaštite lice jer bogovi vetra duvali su i terali hladan vazduh sa planina ove noći. Baklja za trepta, ali ostade upaljena na svom držaču. U vazduhu se osećala zloslutna vlaga i oni pohitaše prema šatoru sa robom. Lovac odgurnu kožu sa ulaza i gurnu baklju napred. Ote mu se urlik besa – gololici su nestali. Ali njegov prijatelj ga umiri – ne treba ih noćas tražiti. Sprema se oluja. Tražiće ih pri jutarnjem svetlu i gotovo je sigurno da će naći odbegle robove. Da, biće već mrtvi, ali bar se mogu skuvati za večeru sledećeg dana pa će ih u šatoru pojesti u slast. Srebrnokosi lovac možda neće dobiti željeno koplje, ali to što je nabavio hranu za selo podići će mu ugled na tržnici.

Sigma 1212 imala je mesec – zapravo dva – i iste zvezde koje sijaju nad drugim svetovima treperile su i na ovom nebu. Ali neprobojni pokrivač od oblaka potpuno je zaklanjao svaku nebesku svetlost i Spok, Mekoj i Kailin bili su prinuđeni da se probijaju kroz ledenu šumu u mrklom mraku. Vetar je sada snažno duvao, savijajući manje drveće i kriveći velike grane velikog drveća. Huk vetra i stenjanje grana su zaglušili svaki šum koji bi se mogao čuti od ovo troje prozebljih ljudi koji su bežali zaraslom stazom.

Ako ih je neko i pratio, gonioci nisu mogli biti blizu. Spok je bio gotovo siguran u to, ali veća briga bila je da se nađe neko sklonište. Još je mnogo časova moralo da prođe do svitanja; još nije bilo pada vina, ali ledeni vazduh bio je otežao od vlage koja je čekala da se sruči na njih. Dvojica muškaraca morala su skoro da nose Kailin. Bila je uviđena u krzneno čebe koje su ukrali iz šatora, svog zatvora.

Bilo je neophodno da se nađe utočište i to ih je odvuklo sa pravca

koji im je bio poznat – dalje od staze, duž reke koja treba da ih odvede natrag do olupine šatla.

»Nas troje ovako ne možemo uspeti«, reče Spok.

Odmorili su se malo u šupljini ogromnog stabla koje se iskrivilo nad stazom pošto je mnogo godina pokušavalo da raste pravo nasuprot neprestanim naletima vetra.

»Ali Galilej nije tako daleko«, reče Mekoj, nagnuvši se nad Kailin da je zaštititi toplotom svoga tela. »Prošlo je samo nekoliko sati pre nego što su nas uhvatili i odveli u selo.«

»Ali već smo odlutali malo od broda, a sem toga, grupa lovaca imala je to preimućstvo da zna najkraći put između te dve tačke. Mi to ne znamo.«

»Šta predlažete? Ne možemo provesti noć ovde na brisanom prostoru. Možemo ili to ili da nastavimo put prema šatlu.«

»Odgovor je negativan. Sećam se da u blizini ima nekih brežuljaka, sećam se kad je trebalo da se spustimo.«

»Mislio sam da ste suviše zauzeti komandama i da ne posmatrate pejzaž.«

»U tom trenutku brežuljci su bili prepreke, a ne pejzaž«, reče Spok suvo, »i ja sam ih primetio tako što sam izbegavao da u njih udarim.«

»O... izvinite.«

»U svakom slučaju, bili su podalje od reke, ali možda će nam pružiti utočište u vidu nekih pećina. To bi u ovom trenutku moglo za nas biti najbolje.«

Mekoj i Spok ponovo podigoše Kailin. Bila je pri svesti, ali nije mogla da hoda bez tuđe pomoći. »Dobro je što si tako laka, gospođice«, reče Mekoj.

Ona se slabo nasmeši – a onda oseti kap na obrazu. »Kiša«, prošapta ona.

Mekoj i Spok krenuše najbržim korakom, koliko su mogli.

Šuma je počela da se proređuje i drveće više nije pružalo zaštitu.

Međutim, nije više bilo ni grana koje bi ometale prolazak i oni podoše bržim korakom. Brda su bila onakva kao što ih je Spok zapamtio – stenovita i pokrivena retkom travom boje lana, koja je bila povijena pod udarcima večito prisutnog vetra, te prirodne sile koja je izgleda uticala na sav život na Sigmi.

Otvor pećine je bio pukotina u niskoj litici. Bez svetla i oružja, Mekoj se nikako nije mogao odvažiti da uđe, mada je Spok išao prvi. Pećina im nije mogla biti ni od kakve pomoći ako je naseljena, i Mekoj je razmišljao da li da odustane od čitave zamisli. U najmanju ruku, na polju su bili izloženi samo prirodnim silama. A unutra? Mašta je mogla da mu dočara hiljade stvorenja sa kojima se ne bi usudio da se sretne ni u po bela dana, a kamoli u potpunosti tmini.

»Sta ako je samo pola metra visoka?« upita Mekoj cvokoćući. Nije bio siguran da li je uzrok cvokotanju hladnoća ili strah. Kišica se u međuvremenu pretvorila u pravi pljusak.

»Sudeći po odjeku, doktore, mnogo je veća nego što je zamišljate.«

»Onda nešto najverovatnije živi unutra. A ako ima velike zube, neću da budem neželjeni posetilac.«

»Najavićemo svoje prisustvo.« Spok uze poveći kamen, koji je ležao blizu njegove noge, i zavitla ga u unutrašnjost pećine. Odskočio je par puta, zakotrljao se, i zaustavio.

Mekoj čvršće steže Kailin; bila je samo napola budna i njena glava se mlitavo oslanjala na njegovo rame. Spok je pažljivo osluškivao, a Mekoj zadržava dah. Ništa se nije čulo. Čekali su neko vreme. Spok ubaci još jedan kamen; on začangrlja u unutrašnjosti, i posle toga ponovo zavлада tišina.

Spok pogleda u Mekoja. »Izgleda da je nenastanjena.«

Mekoj proguta pljuvačku. »Ili je to u pitanju, ili neka vrlo iznervirana zverka samo čeka da zarije zube u onoga ko je bacio kamenje.«

»Čekajte me ovde. Odmah se vraćam.«

»Nadajmo se«, promrmlja Mekoj.

Spok uze jednu jaku granu kao toljagu i nestade u otvoru pećine. Mekoj je osluškivao, uveravajući samog sebe da je sve u najboljem redu dok se čuju Spokovi koraci i tapkanje grane. Ali spremio se da čuje iznenadno režanje ili urlik razjarene životinje. **Opet ti se mašta suviše raspaljuje...**

Izgledalo je kao da su prošli sati, ali Spok se pojavio samo oko tri minuta kasnije. »Nisam siguran da će vam se svideti da provedete noć unutra, doktore, ali izgleda da je mesto sigurno.«

Još jednom, Spok se saže i uđe unutra. Mekoj ga je neodlučno pratio, pazeći da Kailin uz put ne zaklači neku stenu. Pokušao je da otvori oči i da razgleda pećinu – i shvatio da su mu bile otvorene sve vreme. Nije mogao videti ni prst pred nosom.

»Boga mu«, prošapta, »mora da je ovako kad si slep.«

»Ovde skoro da i nema svetla«, reče Spok, pre utvrđujući činjenično stanje nego slažući se sa Mekojevom izjavom.

»Pa kako onda znate da nema ničega što vreba iz nekog ugla?«

»Ispitao sam celu unutrašnjost granom. Pored toga, moja čula su znatno osetljivija od vaših – a nisam video ni čuo ništa. Ova pećina je mala i bez drugih otvora.«

»Jeste li sigurni?«

»Prilično.«

Mekoj nervozno pucnu jezikom. »Mogli ste reći da ste **potpuno** sigurni.«

»To ne bi bilo tačno.«

»Mogli biste da mi **ugodite**.«

»Dosta rasprave, doktore. Treba da odem do broda i donesem lek za Kailin i druge neophodne stvari.«

Mekoj svojom rukom zgrabi Spokovu. »Šalite se?«

»Ne.«

»Neću da ostanem **sam** u ovoj pećini.« Mekoj nije ni pokušavao da sakrije strah.

»Niste sami – tu je i Kailin. Potrebni ste joj koliko je njoj potreban lek. Ovde je relativno sigurno. U međuvremenu, sam ću moći brže da obavim svoj posao.« U Spokovom glasu je bilo stvarne zabrinutosti, i Mekoj je oseti. To ga je umirilo – donekle.

»Trebalo bi da budem logičan u ovom slučaju, zar ne?«

»To bi bila dobrodošla promena.«

Mekoj se nasmeši uprkos svim brigama koje su ga morile, i za trenutak mu je bilo drago što je mračno – Spok najverovatnije nije video njegov osmeh, i on ga brzo skide sa lica.

»Pa? Šta još čekate – dan? Idite, Spok.« On oseti kako mu Spok utiskuje kraj grane u šaku, i najednom shvati da još uvek drži njegovu ruku. On je pusti.

»Odmorite se malo, doktore.«

»Neću baš imati prilike.«

»Onda pazite na ulaz.«

»I ako naide nešto što nema šiljate uši, raspaliću ga ovime«, reče Mekoj stežući granu.

»Ovdašnje životinje možda imaju šiljate uši.«

»Ne kao vaše.« Mekoj otre dlan – znojio se uprkos hladnoći. »Pazite se. I **nemojte da zakasnite**.« Naspram slabog svetla koje je dopiralo kroz otvor pojavi se senka – Mekoj je bio zahvalan zvezdama što su makar malo rasterale tamu. »Ako mislite da ćemo vas čekati celu noć, grdno se varate. Spok... Ali znao je da je Spok otišao.

Mekoj pokuša da namesti Kailin najudobnije što je mogao. Dok je savijao pokrivač u obliku vreće za spavanje, shvatio je da su njihova tela jedini dostupni izvor toplote; uz to, što su bili bliže jedno drugome, pre je mogao da otkrije neku promenu u njenom stanju. Pronašao je

jednu veliku stenu usred pećine – tako što je udario kolenom u nju – i odlučio da je iskoristi kao naslon. Podupro je Kailin, posluživši se jednim krajem pokrivača kao prostirkom, a zatim se pribio uz nju. Ostatak pokrivača bio je dovoljan da ih oboje pokrije, i on je zagrlji, nameštajući joj glavu na svoje grudi.

»Kad bi se ovo dešavalo negde drugde«, promrmlja on s uzdahom. »Pa, nisam baš tako star ako još mogu da povedem lepu devojkicu na kampovanje.«

Nasmešio se, prisativši se dana kada je zaista bio mlad i kada je pratio devojkicu, i priča njegovog dede i pradede o njihovim romantičnim avanturama. Da, bilo je i biće socijalnih promena i seksualnih revolucija. Ali osećanja mladice prema devojkici nisu se mnogo menjala, čak ni kroz vekove. U džordžijским brdima stari običaji su se još održali.

Mekoj je sreo svoju ženu na plesu, onog leta kada je završio prvu godinu medicinskog fakulteta. Šetali su duž staze koja se udaljavala od starog Simpsonovog ambara, po prašini i šljunku još toplim od dana ispunjenog julsom žegom. U trenutku kada su došli u prohladnu senku drveća, seli na pokrivač od borovih iglica i poljubili se, već je pomislio da je možda zaljubljen. Preko brda su videli teretnjake i šatlove kako uzleću prema orbitalnim stanicama raspoređenim oko zemaljske kugle – to im je bio izgovor da pođu u šetnju, kao i buka i vreva na plesu – ali poletanja nisu bila tako česta i imali su dosta vremena da čavrljaju, onako razigrani.

Kako je to lepa starinska reč – razigrani. On ponovo uzdahnu i priseti se gde se nalazi. Da li je to na kraju išta vredelo?

On pogleda Kailin, koja je tiho hrkala. Mogao je samo da joj nazre profil, ocrtan naspram dubokog sivila pećinskog otvora. Poljubio ju je u čelo, ovlašno ga dodirujući usnama

Zatim je začuo urlik i zvuke grebanja po kamenu. Stegao je granu, ali se nije pomerao.

GLAVA DVANAESTA

Nije bilo načina da se izbegnu kiša i susnežica koji su šibali kroz granje dok se Spok probijao prema potoku. Vetar je dobio olujnu snagu, i savijao je gipko drveće do zemlje; grane su postale smrtonosni bičevi, koji su šibali sve na svom putu.

Spokove ruke i lice već su bili isečeni, a i termičko odelo koje je nosio preko uniforme bilo je razrezano i propuštalo je kišu. Spok je bio mokar do gole kože. Ali do šatla je jedino mogao da dođe prateći potok, pa je nastavio, štiteći lice koliko je mogao.

Prvi put su došli do potoka pre manje od šesnaest sati, mada je izgledalo da su otada prošli dani. Tada je to bio samo potočić – mrmorio je kroz šumu koja se nad njim nadnosila, i mladice su pružale svoje korenje do ivice vode. Sada su, međutim, mladice i strme obale nestale, potopljene bujicom uskovitlane beličaste vode. Jaruga u kojoj je Spok ispitivao brazde urezane u hladno tlo sada je bila potpuno pod zahuktalom vodom. Čak je i šumsko tlo bilo natopljeno. Barice su bile povezane potočićima, a skoro smrznuta zemlja mogla je malo toga da upije. Podloga je bila nesigurna i Spok se jedva držao na nogama. Prešao je na ivicu šume, idući tačno iznad bujice. Fina magla od kapljica mešala se sa kišom, ledene kapljice su letele u kovitlac, zaslepljujući ga.

Nije primetio stenu – bila je pod vodom dubokom do članaka. Ali njegova desna čizma ju je pronašla. Udario je potpeticom u stenu i okliznuo se. Čisto refleksno, uhvatio se za stablo tankog drveta s leve strane, a telo mu je poletelo u su-

protnom pravcu. Silina pada povukla je svu njegovu težinu dole prema reci, ali levom rukom se čvrsto držao. Drvce se savilo, puklo, ali se nije slomilo. Od bola u ramenu gotovo je kriknuo; nekako se držao za drvo, ipak, a podivljale vode pročišćale pored njega kao da su besne što im se izmakla sigurna žrtva.

Polako, oslanjajući se na drvo, diže se na noge. Za trenutak mu je leva ruka visila nemoćno, a obamrlost u njoj prekidali su oštri ponovljeni bolovi. Nije bio siguran da li je teže povređen, ali sada će morati da se služi samo desnom rukom. Opreznim koracima krenuo je dalje kroz šumu.

Urlík je dolazio samo od vetra, i Mekoju opet zadrema. Čak i na ovoj divljoj planeti, nagađao je on, priroda je obdarila svoja stvorenja nagonom samoodržanja koji će ih štititi i sačuvati u ovakvoj noći u dubokim suvim mestima kao što je ovo. Nije bilo verovatno da će naići neprijateljski nastrojani posetioći, jer samo bi stvorenje koje pomišlja na samoubistvo moglo da izađe napolje po ovoj oluji. Samoubistvo – ili očajanje. Mogao je samo da se nada da u Spokovom slučaju ovo drugo neće da se izjednači sa prvim.

Mekojevi kapci su se sklapali. Ali on je odbijao da prihvati san u ovom trenutku, iako nije bio siguran zašto.

Naravno, znam zašto... Neću da se probudim mrtav.

„Gluposti“, prošapta sam sebi. „Ne bi se uopšte probudio. Boga mu, pa ja to pričam sam sa sobom...“

Mrtav. Nikada se zapravo nisam pomirio sa mišlju o smrti.

Napolju je sevalo, munje su osvetljavale ulaz u pećinu sablasnim sjajem. Sekunde su prolazile, a onda bi se kroz planine razlegla grmljavina.

Dok je studirao medicinu uvek se pitao da li će suočavanje sa smrću ikada postati lakše. Pa da, na neki način tako je i bilo. Posle svog prvog kliničkog susreta sa lešom, Mekoju nije stigao do lavaboa a već je povratio jaja i krofne koje je imao za doručak. Mnogo godina kasnije, naročito u kosmičkom prostoru, na **Enterprajzu**, uprljao je ruke sa preko dvadeset jezivih smrti, ispitujući članove posade za koje je među misterije kosmosa spadala i misteriozna smrt na razne načine. Više nije povraćao. Nije čak dobijao ni najmanji nadražaj. Nije znao da li je odsustvo reakcije dobro ili loše, ali je bar jako olakšavalo život – i tako je bilo mnogo čistije.

Autopsije, utvrđivanje uzroka smrti, popunjavanje tih odvratnih umrlica, sve je to sada bilo samo rutinski posao. Gotovo da kraj života nije ni bio konačan, niti stvaran, dok se negde ne upiše u banku podataka. Dok se ne stavi u kompjuter da bi se mogao lakše naći kad zatreba. **Doprinos savremenog čoveka pogrebnim obredima.**

Sa godinama, umiranje drugih postalo je za nijansu podnošljivije, možda samo zato da bi se sačuvalo duševno zdravlje. Ali njegova sopstvena smrt – to je nešto sasvim drugo.

U mislima mu se stalno ponavljalo surovo pitanje: hoće li on i Kailin ikada ponovo videti Spoka živog?

Najzad, Mekojevi kapci se sklopiše, i on se prepusti nemirnom snu kao u nekom podzemnom svetu...

... Magla je lebdela svuda naokolo kao sablasni veo, nošena vetrom, ali se nikako nije razilazila. Nadnela se tako gusta nad otvor pećine kada se Spok približio. Naučni savetnik kretao se sporo, kao da stopalima nije ni dodirivao tlo. Bol mu je izobiljčio lice dok je pokušavao da se domogne pećine, parajući vazduh rukama, sekao je

maglu kao da pliva kroz nju. Gotovo da je uplovio u pećinu kad spazi dva tela rastrgnuta, raskomadana tako da se nisu mogla ni prepoznati. Sa dna nagomilanih i potiskivanih osećanja, skrivenih strahovanja i mračnih uglova svog vulkanskog života, Spok kriкну u agoniji koja je bila dublja i od same duše... a onda se okrenu i spazi očnjake kako svetlucaju u mraku. Zver skoči...

... Mekoj posrćući krenu u šumu, sav u ritama, izranjavljene i izgrebane kože – zarastao u bradu. Bio je sam. Na čistini pred njim stajala je nakrivljena olupina Galileja u plamenu. I mada ih nije jasno video, znao je da su i tela Spoka i Kailin unutra u plamenu. Bili su mrtvi, a ovo je bila njihova lomača...

... Obliven znojem, Mekoj silom otvori oči, tako naglo da ga je zabolelo. Protrese glavom da otera slike plamena koje su mu do pre časak bile tako stvarne da je osećao vrelinu. Disao je kao da je pretrčao čitavu milju u sprintu, i opipavši sebi puls, zaključio da mu srce juri preko sto otkucaja u minutu. Ali bio je još uvek u pećini, i jedina toplota bila je od Kailin, sklupčane kraj njega.

I tako, strah od smrti još je mogao da izazove noćnu moru. Stegao je čvrsto Kailin i ostao tako zureći u pomrčinu.

Šatl je teško nastradao od vetra. Ne samo što ga je atmosferska oluja bacila na tlo i izazvala udes, nego mu ni jaki noćni vetrovi nisu dopustili da se stabilizuje. Bacali su letilicu kao igračku sa stenovitog mesta gde se spustila tako da se prevrnula i konačno zaustavila kraj neke uzvišice nalik na nasip; sada je ležala gotovo trbuhom na viš, vratima naniže pod uglom prema vodom natopljenom tlu.

Spok je stajao, podbočivši se, i posmatrao olupinu. Podvukao se pod vrh šatla, a onda se provukao ispod njega kao zmija kroz hladno blato na površini. Blato. To je značilo da se površina tla malo otopila. Da li temperatura raste? U svom hladnom odelu Spok nije mogao da zaključi sa sigurnošću.

Od udara u komad stene vrata šatla su se bila širom otvorila i Spok se podiže i uvuče u kabinu. Kada su mu se oči malo navikle, počeo je da traži stvari koje će im biti potrebne da bi preživeli. Na brodu je samo još jedan sistem funkcionisao – oklopljeni radiofar. Našao je lekarsku torbu zaglavljenu u komandnom sedištu. Rezervni komunikatori bili su razbijeni, ali je odeljak sa oružjem bio netaknut, i on uze četiri fazera. Hranljivi koncentrat. Dve ručne lampe. Karte Sigme. Rezervni trikot. Šator, složen u smotuljak koji može da stane u džep. Laserske baklje.

Spok stavi sve to u neprobojnu torbu i prebaci je preko zdravog ramena. Stanje levog, povređenog ramena se malo popravilo; bar je bilo ponovo pokretljivo, mada je bio siguran da bi detaljno ispitivanje potvrdilo da nešto nije u redu. Tako nešto je, međutim, sada bio luksuz na koji je valjalo pričekati.

Brzo se obazro oko sebe, zaključio da je uzeo sve što bi moglo biti od koristi, i spustio se kroz otvor na oplati. Izvukao se ispod Galilejevog trupa, ležeći na ledima. Ledena kiša i susnežica su mu zahvatile lice kao da se u njega zabadaju igle, i on za trenutak morade da zatvori oči. Stisnuo je usta i potrčao prema šumi, šljapkajući po poplavljenoj ledini.

Spok je pokušao da odstrani sve suvišne misli, koncentrišući se na trčanje i trudeći se da ono bude što brže i sigurnije. Međutim, slike, odrazi njegovih skrivenih briga,

navirale su mu pre nego što je vulkanska samodisciplina mogla da ih suzbije: Mekoj se brani od zveri koje traže sklonište u pećini... Kailin polako umire u nedostatku holulina... **Enterprajz** se bori protiv klingonških brodova koji pokušavaju da osujete misiju.

Vulkanci nikad nisu zabrinuti, uveravao je on sebe. Prihvatamo ono što moramo. Radimo ono što moramo, logično.

Došao je do najgušćeg dela šume, i bilo mu je jasno da je staza gotovo neprohodna. Popadale grane, neke od njih velike kao cepanice i preteške da bi se mogle pomeriti, ležale su na stazi kao prepreke od bodljikave žice. Rascepljena plavobela munja sevnu na severnom obzorju i udari u zemlju na izvesnoj udaljenosti od njega. Spok odluči da se probije do reke – **morao** je da ubrza korak.

Oluja je besnela čitavu noć, i još uvek nije pokazivala znake smirivanja. Bes neba i oblaka je još više podigao nivo vode u reci, i pomahnitala voda neprekidno je udarala u obale. Stene koje su virile iznad vode kada je Spok poslednji put tuda prolazio bile su sada već davno pod njom. Ogromni talasi su se propinjali i grurali u drveće ispred njega. On se zaustavi i sačeka neko vreme. Kada je nalet prošao, načini korak napred. Zemlja pod njim popusti i čitava gromada se oburva u reku zajedno s njim. Talas se za trenutak povuče, kao zver spremna za napad, a zatim ga poklopi. On proguta dobar gutljaj blatnjave vode i pokuša da zadrži dah, kad oseti da ga nešto vuče. Torba sa opremom još uvek je bila na njegovom ramenu, a zbog vazduha u sebi bila je plovna.

Pokušao je da je stavi na grudi, da bi mogao da drži glavu iznad vode i izbegava stenje razasuto po koritu. Ali bilo je praktično nemoguće manevrisati kroz bujicu, i on se samo držao za remenje, pušta-

jući da ga struja nosi, sve dalje od pećine u kojoj su bili Mekoj i Kailin – prema ivici hučnog vodopada.

GLAVA TRINAESTA

Srebrnokosi lovac nije uživao u svom jutarnjem obedu. Obraz mu je bio ranjav na mestu gde ga je sinoć prosekao, i bio je ljut što je morao da ustane pre zore da bi pošao u potragu za telima odbeglih robova. A ako nekim čudom bogova vetra **nisu** mrtvi, ubiće ih svojim rukama zbog nevolja koje su mu priredili. Koliko bi mu se samo više svidelo da ih goni sa kopljem sa sjajnim vrhom u rukama; ali nije ga mogao imati dok ne nabavi nešto čime bi trgovao, a u ovom trenutku, robovi su bili jedina njegova roba... ili su **nekad** bili. Prema tome, ako ih nade žive, ne sme da ih ubije. On zareža.

Njegov medvedoliki prijatelj bio je nagnut nad šumskom stazom. Kiša je stala i vetar je počeo da suši zemlju. Uočvrsлом blatu jasno su se videli tragovi tri para stopala. Veliki lovac je smrknuto gledao u njih; pozeleo je da se osmehne, ali to bi ga samo izbacilo iz groznog raspoloženja.

Tragovi su se nastavljali. Gololiki su otišli prema brdima, a dva lovca su pošla za njima.

Mekoj protrlja oči i usredsredi pogled. Pećina je još uvek bila u mraku, ali je snop svetla dopirao sa ulaza. Bilo je jutro, mada ne preterano svetlo. Kailin je mirno spavala, još uvek sklupčana u njegovom zagrljaju. Kroz ruku mu prodoše žmarci; bila mu je utrнула.

Pokušao je da pomeri lakat, a da ne uznemiri Kailin. Nije mu uspelo. U trenutku kad joj se vrat pomerio, otvorila je oči i sanjivo zatreptala.

Spoka još nije bilo.

„Gde smo?“ upita Kailin promuklim šapatom.

»U pećini.«

»Vidim«, reče ona protegovši se.

»Sećaš li se prošle noći?«

»Ne baš. Sanjala sam da prolazim kroz šumu za vreme kiše. Bila sam mokra... i bilo mi je hladno. Bilo je pre nalik na košmar nego na san.«

»Nije bilo ni jedno ni drugo. To se stvarno desilo. Spok je otišao do broda da donese holulin za tebe i još neke stvari, i još ga nema. Zabrinut sam.«

Ustao je i krenuo prema ulazu. Čuo je kako se niz stenovitu padinu skotrljao kamenčić i zastao. Da li je to bio vetar? Ili divlja životinja? Tada je začuo duboke glasove, koji su govorili grlenim jezikom njihovih zarobljivača. Bešumno se sagnuo i dohvatio štap.

»Šta se...«

»Psst...« Mekoju se odšunja do ulaza i prisloni leđa uz stenu. Držao je štap u visini glave, napet kao puška. Dao je znak Kailin da mu se pridruži. Ustala je i brzo došla i pribila se uz njega.

»U najmanju ruku, mogu da raspalim **jednog** od njih ako pokuša da uđe ovamo«, prošapta on.

Mekoju je zaustavio dah i čekao. Tihi koračaji lovačkih čizama bili su skoro nečujni, i moglo se čuti samo povremeno struganje kože o pesak ili kamen. Približavali su se i nisu više razgovarali. Preko poda pećine rasprostire se senka, zaklanjajući mutno jutarnje svetlo. Senka je zastala i svi šumovi prestadoše. Mekoju je čuo otkucaje sopstvenog srca i osećao ih ispod svojih kolena. Kailin je nepokretno stajala pored njega, prikovana za zemlju.

Šištanje fazera iznenada preseče tišinu i senke nestadoše sa ulaza u pećinu. Mekoju i Kailin nehotice krikuše, začuvši zvuk kao da su dve teške vreće pale na tvrdu zemlju. Ali nisu se pomerili dok se Spokova glava ne promoli u unutrašnjost. Lice mu je bilo prljavo i okrvavljeno, ali Mekoju to nije nimalo smetalo.

»Izgleda mi da dugujemo svoje živote dvama zgodno nameštenim stablima, g. Spok.«

»Kako to, doktore?«

»Bez njih biste se najverovatnije dvaput udavili.«

»Moji refleksi i sposobnost samokontrole pod stresom su igrali značajnu ulogu.«

»Nego šta«, reče Mekoju dok je ispitivao ranu na Spokovom čelu.

»Malo sutra.«

Spok ogorčeno podiže obrvu. »Nisam mogao da predvidim da će se obala odroniti u trenutku kada sam...«

»Da ono stablo nije bilo uglavljeno između stenja, vi biste otišli niz vodopad, g. Spok.«

»Ali morao sam imati prisustvo duha da bih ga uhvatio, doktore.«

»Gluposti. Izgleda mi da vas je ono praktično udarilo po glavi.« Ne prestajući da masira Spokovo čelo, on se okrenu prema Kailin. »Kako si, gospodice?«

Ležala je na podu pećine, uvijena u cebe, a u njenoj blizini je bila jedna od lampi. »Mnogo bolje.«

»Ništa ne vraća boju u obraze tako dobro kao malo hrane i injekcija holulina.«

Spok sede prekrstivši noge i uradi nekoliko izometrijskih vežbi. Bio je sav u modricama, ali je inače bilo sve u redu s njim. Toplota obližnje lampe mu je osušila odeću i osećao se mnogo ugodnije. »Ako se uzmu u obzir sve prepreke koje su nam bile na putu, naše sadašnje stanje je zadovoljavajuće.«

»Živi smo i u jednom komadu«, priznade Mekoju, »ali nemamo dovoljno zaliha, tu su dva onesvešćena divljaka« — on pokaza na lovce koji su bili vezani i ležali su u jednom uglu — »koja bi htela da nas ubiju, ne znamo gde smo i kuda treba da idemo. Zanima me šta biste nazvali nezadovoljavajućim.«

Spok izvuče dve plastične mape iz torbe. Mekoju kleknu do njega.

»Mislim da smo bliže cilju nego što smo pretpostavljali«, reče Spok. On upre prstom u nekoliko mesta na grafikonima, koji su dobijeni kombinovanjem osmatranja iz svemira i detalja koje je dao kralj Stevin. »Trebalo bi da smo dan hoda udaljeni od planina.«

Spok je posmatrao Mekoja kako razmišlja o toj mogućnosti, a zatim podiže obrvu. »Kakvo je vaše mišljenje, doktore?«

»Pa, u svakom slučaju ne možemo ostati ovde. U to nema sumnje«, reče on, pogledavši prema lovcima.

»Da li Kailin može da izdrži putovanje?«

»Mogu«, ubaci Kailin.

Mekoj je smrknuto pogleda. »Ja odlučujem o tome.«

»Biće to naporno putovanje«, reče Spok.

»Znam, znam.«

»Možda nećemo naći sklonište.«

»Prestanite da izigravate davolovog advokata — mada su vam uši taman kako treba za tu ulogu. Čujte, imamo termošator i on je dovoljno velik za nas troje. A ako se ispostavi da moramo da stanemo i da kampujemo negde na planini, neće nam biti ništa gore nego što nam je ovde bilo sinoć. Što pre krenemo, to ćemo se bolje osećati.«

Spok ponovo diže obrvu u znak pitanja.

»Čime ste tako iznenađeni?« upita Mekoj.

»Očekivao sam da ćete pružiti otpor predlogu da putujemo dalje.«

»Kad bismo imali valjanu alternativu, usprotivio bih se — verujte mi. Ako ostanemo u blizini šatla, moramo da izbegavamo naše kosmate prijatelje. Da, da, možda će nas **Enterprajz** pronaći — ali ne želim da me nađu u komadima. Džim ima koordinate tog planinskog utvrđenja gde treba da se nalazi Kruna. Ako možemo da dospemo tamo i da nađemo tog Širn Oteja, Džim će znati kako da nas pronađe. Vi ver-

ujete u to da će nas on tamo potražiti, zar ne?«

»To bi bilo logično, a kapetan je vrlo logičan čovek, kad se uzme u obzir da nije Vulkanac. Međutim, želeo bih da istaknem da se planine prostiru preko dosta velike teritorije. Neće biti lak zadatak da se utvrdi tačna lokacija Krune.«

»Večna je nada u grudima ljudskim, g. Spok. Kako stoji sa Vulkancima?«

»U našim grudima ima samo logičnog očekivanja, doktore.«

»Da li je naš spas logično očekivanje, g. Spok?« upita Kailin.

Prvi oficir uperi na nju svoj uobičajeni hladnokrvni pogled.

»Možda.«

Mekoj se nasmeši u sebi. Kada Spok to kaže, to je gotovo priznanje da ima nade. Za sada, i to je dovoljno.

GLAVA ČETRNAESTA

Narsu je bilo mrsko da putuje kosmičkim brodom. Osećao se skučenim, pod kontrolom. Kao laboratorijska životinja. Hodnici kosmičkog broda nalik na lavirint pojačavali su taj osećaj, i on je ostajao u odeljku određenom za njega koliko god je mogao. Botri je sa njim delio dvosobnu kabinu, ali konjušar je sada izašao na večeru sa Ajlijem i Danjom. Nars je bio gladan, ali znao je da njegov želudac neće podneti pun obrok, pošto se sav grčio otkad mu je kapetan Kirk rekao da idu na Zenu Četiri.

Koliko god mu je bio mrzak ograničeni prostor svemirskog broda, beskrajna praznina kosmosa bila je još gora. Nars je oduvek voleo da pod nogama ima čvrsto tlo, sa horizontom koji dopire dalje od njegove ispružene ruke. Voleo je da zna kuda može da krene ako mora — na kojim mestima da nešto traži, kuda da pobegne od nečega. Takva

sloboda pružala je obe mogućnosti. Međutim, kosmički brod, koliko god bio veliki, tamo u interplanetarnom prostoru – to je bila kombinacija koja mu nije pružala nikakvu utehu.

Poskočio je nehotice kada je došao poziv sa mosta – **Enterprajz** je ulazio u orbitu oko Zene. Četiri i njegovo prisustvo bilo je potrebno u prostoriji za transportovanje.

Ako se kod dobrih komandanata mogla naći neka zajednička bojazan, bio je to strah od nemogućnosti da komanduju. Iako stručnjaci nisu bili u stanju da pouzdano razvrstaju ljude onako kako se razvrstavaju osobine u biologiji i fizici, komandovanje ljudima ipak je bilo neka nauka. Bar je pristup morao da bude na naučnoj bazi i sistematičan – komandovanje kao veliki broj promenljivih, čime je komandovanje postajalo znatno jednostavnije. Nars je predstavljao upravo takvu jednu promenljivu, i onog trenutka kada je uz blesak iščezao iz komore transportera, bio je van Kirkove moći. Ta misao urazila je Kirku boru u čelo dok je sedeo sa poručnikom Bernzovom u svom foajeu, i mešao kašičicom čaj.

Šef transportnog odeljenja Kajl obavestio ih je o teleportovanju.

»Dakle, poručniče Bernz«, reče Kirk, »sada sve zavisi od Vas i Čehova.«

»Da, gospodine.«

Kirk je i dalje rasejano mešao svoj čaj. A onda je pogledao u šolju. Prestao je da ga meša, a čaj je i dalje kružio po šolji bez njegovog sadržaja. **Zaista nije lako upravljati**, pomisli on.

Nars je mućkao napitak bolesno zelenkaste boje u čaši koju je držao u ruci. Pogledao je gore na časovnik iznad šanka, a onda otpio gutljaj. To je bio jedini lokal u gradiću,

ali još je bilo suviše ranopopodne i zemljoradnici, radnici i zanatlije još nisu počeli da dolaze ovamo. Bilo je suviše rano i za njegov sastanak, ali bio je nervozan, isuviše nervozan da bi i dalje mogao da pije. Ostavio je novac na šanku i izašao.

Triton je imao samo jednu glavnu ulicu, i izgledao je uglavnom isto kao kada je Nars poslednji put bio tu pre dvadeset pet godina. Malo je bilo novoga na čitavoj Zeni, naročito otkad je pre desetak godina nastala oskudica tridenita. Vlada je mogla da se okrene drugim izvorima energije u svojim nastojanjima da sprovede industrijalizaciju, ali Zenjani su bili strpljivi i odan narod. Oni su se istrajno pridržavali dobrog posla koji su sklopili sa izvoznicima sa Šada, i čekali su da vide kako će se završiti rat. Ako pobede kraljevi lojalisti, biće opet tridenita. Ako pobedi Modski savez i tridenit ostane pod embargom, tek onda će Zena potražiti drugo rešenje. Zenjani su izbegavali promene po hitnom postupku; budućnost će uvek biti pred njima i nisu žurili da je preteknu.

Grabljivica uhvati plen, pojede ga, i nema ga, glasila je ovdašnja poslovice. I šta je ostalo?

Kuće poredane duž ulice bile su iste onakve kakvima ih se Nars sećao, visokih zabata i jarkih boja, a stanovnici su nosili prugaste toge veselog izgleda, kao i njihovi roditelji. Promene nisu bile važne, a život je u celini bio lak na Zeni. Četiri. Ovde u Tritonu, sedištu pokrajinske vlade, strance su ljudi na ulici pozdravljali kao i svoje susede. Imigracioni zakoni su bili blagi kao retko gde u galaksiji, tako da su stranci poput Narsa bili sasvim normalna pojava.

Bilo je lako uočiti stranca – veoma malo Zenjana je bilo viših od metar i po, a boja kože im se kretala od bledoružičaste do jarke crveno-narandžaste. Svi muškarci su brižali glave, a žene su nosile kosu upletenu u pletenicu.

Sama činjenica što se nalazio u zenjanskom gradu malo je umirila Narsa – pljuštanje prijateljskih pozdrava dok je išao ka južnom kraju ulice odagnalo mu je nešto briga iz glave. Međutim, one su ponovo počele da naviru dok se približavao poslednjoj kući zdesna. Bila je malo uvučena i okružena visokim stablima dugačkih grana, koja su zaklanjala prozore. Osamljenost nije bila cenjena među Zenjanima, ali ova kuća je izgledala kao stvorena za nju. Nars je otvorio daščanu kapiju i prešao preko dvorišta prekrivenog zapuštenom žutom travom. Nesigurno je zakucao na vrata, koja je trenutak kasnije otvorio stari Zenjanin. Nosio je jednostavnu sivu togu, koja je značila da je on kućni sluga.

»Mogu li vam pomoći?« upita on visokim pevušćim glasom.

»Da li... da li je tvoj gospodar kod kuće?«

»Da, da. Molim vas udite.«

Nars je pratio malog slugu do mračnog kabineta. Sluga je zatim izašao, zatvorivši za sobom vrata od pruća. Dok je Nars nelagodno čekao, visoka stolica se okrenula prema njemu i iz nje ustade koščat čovek, pruživši ruku izvan senke.

»Dobrodošli, Narse«, reče on. »Dosta je vremena prošlo od poslednje posete.«

Nars prihvati pruženu ruku, ali bez oduševljenja. »Zaista jeste, Krejl.«

Čovek istupi u krug svetlosti koju je bacala zidna lampa. Bio je za glavu viši od Narsa, a tamna koža mu je bila zategnuta preko orlovskog lica. Seda kosa i brada bili su mu uredno podšišani, za razliku od žbunastih, neočešljanih obrva. Krejl je bio Klingonac neobično aristokratskog držanja, i Nars se osećao kao sluga u njegovom prisustvu. Nije mu se svidao taj osećaj.

Krejl se iskrivljeno osmehnu i pokaza prema stolici sa tvrdim naslonom. Dok je razgledao sobu, Nars nije u njoj uočio ništa udobno ili

luksuzno. Pod je bio drveni, zavese potpuno navučene na prozore, a nameštaj oštih ivica i nepresvučen.

»Želite li piće, Narse?«

Šadanac ukočeno klimnu glavom. Krejl otvori ormarić od tamnog drveta i izvadi kristalnu flašu oštih ivica. Polako je nasuo krvavocrveno vino u dva pehara i jedan od njih pružio posetiocu.

»Uvozno je, naravno«, reče Krejl sa hladnim ponosom, »sa mog rodnog sveta. Mi Klingonci smo više od velikih ratnika.«

Nars se veoma nelagodno osećao zbog Krejlovog osmeha. Želeo je da obavi svoj posao u najkraćem mogućem roku. Pažljivo je spustio pehar na sto i ustao. »Imamo posla, Krejle. Hajde da to obavimo«, reče on, sa više hitnje u glasu nego što je nameravao.

Krejl stisnu usne i odmeri ga svojim opreznim sivim očima, i izgledao je pomalo razočaran. »Ima li razloga za žurbu?«

»Vreme koje mogu da provedem s Vama nije neograničeno. Ostanimo na tome.«

»Ah, tako je«, reče Krejl sa iznenađenim saosećanjem. »brine vas Enterprajz. Ali mislim da ste sada ovde sigurni, i sredićemo da vas prevezu na neku Klingonšku planetu, kao što smo i obećali. Vi ćete – kako da to kažem? – nestati Kirku ispred nosa.«

»To neće biti potrebno«, reče Nars brzo.

»Molim? Da li Vi to menjate naš dogovor posle – koliko ono beše? – osamnaest godina ili više?«

U Klingončevom glasu čula se preteća nota, i Nars oseti kako ga obliva hladan znoj. Sve ove godine nisu pomogle – nikad nije imao poverenja u Klingonce, ma koliko da su plaćali za informacije koje im je dostavljao. Krejl se ponovo ledeno nasmeši.

»U redu, u redu. Mnogo brodova prolazi pored Zene. Nama odgo-

vara svako odredište koje izaberete. Sigurno ne želite da ostanete među ćelavim pacovima koji naseljavaju ovu planetu.«

Trpeljivost nikad nije bila klingonška vrlina; Nars je to primetio pre mnogo godina, i to ga je uvek nagonilo na oprez.

»A sada, Vaša neočekivana vest«, reče Krejl. »Mogu Vam reći da sam bio veoma iznenađen kad sam saznao da ste ovde i da želite da se nadete sa mnom.«

Nars proguta pljuvačku i oseti kako mu se vrat trza. »Šadanski kralj je mrtav.«

Krejl je gledao na drugu stranu, ali je okrenuo glavu i oštro se zagledao u šadskog dostavljača, odstupivši tako od uobičajene proračunatosti svojih pokreta. »Zaista? Ovo je stvarno neočekivana vest. Federacija se zapetljala više nego što smo mogli i da pomislimo. Čak ni sabotaža ne bi imala takav efekat.« Počeo je da korača svojim dugačkim nogama. »Da, da... ovo znači korenitu izmenu strategije. Naši zadaci se mogu pojednostaviti. Posle svih tih godina...«

U pola rečenice prekinula ga je buka koja je dopirala iz foajea. Sluga je protestovao, cvileći »Ne ulazite!«; dublji glasovi i bat čizama približavali su se Krejlovom kabinetu, i pletena vrata se otvoriše nekoliko sekundi kasnije. Unutra udoše dva muškarca i dve žene. Nosili su jednostavne ogrtače i radna odela, kao hiljade drugih vrsta u svemiru – ali oružje koje su držali u rukama bilo je savršeno prepoznatljivo. Fazeri Federacije, mirno upereni na Krejla i Narsa.

Klingonac se brzo pribrao i opet nasmešio. »Smatraču vas gostima ako odložite oružje, čije prisustvo ne podnosim u ovoj kući.«

»Čutite i da se niste pomerili«, reče Bernzova neumoljivim glasom. »Zapovednik Krejl, zar ne?«

Krejlu je bilo drago što ga je prepoznala ali nije ništa rekao. Čehov pogleda Berzovu. »Poznajete ga?«

»Nego šta. Dosta dugo. Ubio je dvadesetoro pretpostavljenih da bi dospeo na sadašnji položaj – u savet klingonške obaveštajne službe, što ga čini jednim od četiri najviša špijuna u Imperiji. Čudim se zašto nije u svom štabu, već obavlja prljav posao komandanta kvadranta...«

»Ne znam o čemu govorite, ovaj...?«

»Poručnik Bernz, zapovedniče... sa Enterprajza.«

»Ah, tako. Ovo je moj novi dom. Uživam u ovom svetu i njegovim očaravajućim, prijateljskim žiteljima.«

Nars ga iznenađeno pogleda – od ćelavih pacova do očaravajućih žitelja u nekoliko trenutaka. Zaista zapanjujuća promena. Ali Krejl ne obrati pažnju na to – isuviše je bio zabavljen uljezima.

»Nars može da posvedoči da živim ovde već, hm, dvadeset i pet godina. Tada je on došao na Zenu i tada smo se sreli.«

Nars preblede. »Ne znam o čemu on to govori. Ja...«

Čehov ga prekide dobacivši mu upozoravajući pogled. »Da niste kamenorezac iz hobija, zapovedniče?«

»Ne, nisam«, odgovori Krejl nevino.

»Nisam ni mislio. Pa, nećemo šćepati samo ovog ovde«, reče Čehov, pokazujući glavom na Narsa, »već imamo i pravu premiju.«

Zdepasti oficir službe bezbednosti sjajnih očiju, Majkl Hauard, pretrese Narsa i izvuče Enterprajzov komunikator iz džepa uplašenog čoveka. Stavio je napravu u jednu ruku i dodirnuo dugme na svom tri-koderu. Zadovoljno se nasmešio kad je začuo glasno, ritmičko pištanje. »Mislim da ću da ga nagradim... zameniću par neispravnih čipova i malo ga doterati.«

»Nagraditi?« upita Čehov razdraženo. »Zvučiš kao g. Skot kada govoriš o tim svojim napravama.«

»Pazi šta govoriš, Čehove. Te nprave takođe imaju osećanja«, počeo Hauard da se brani.

»Treba li da pretražimo i ostatak kuće?« upita čuvarica Marija Spiros.

Bernzova odmahnu glavom. »Možda Krejl nije ovde sam. Dobili smo šta smo tražili – u stvari, mnogo više. Nemojmo da rizikujemo previše i zapadnemo u nevolju.«

»Moji ljudi će znati da me nema«, istače Krejl.

»Tačno«, reče Čehov, »ali neće znati ono što vas dvojica znate. Spremite se za transport.«

Čitava grupa se postavi u formaciju, sa zarobljenicima u sredini. Hauard uključi svoj komunikator. »Hauard Enterprajzu. Spremni za transport. Sada.«

Trenutak kasnije su iščezli, ostavljajući zapanjenog slugu samog u sobi.

Enterprajz je istog trenutka napustio orbitu i uputio se prema Sigmii 1212.

Narsa je bilo lako slomiti. Na kraju krajeva, nije bio profesionalni špijun, i Kirk je zaključio da mu je čitava stvar već dovoljno dugo na savesti. Nekad ponosni sluga bio je skoro zahvalan što može da govori. Zaista je susreo Krejla četvrt veka ranije, za vreme svog kratkog boravka na Zeni, kada je bio član misije koja je ugovarala prodaju rude. Tada nije bio načinjen nikakav sporazum i Nars je zaboravio čitavu stvar – dok se nije sa kraljem našao na Orandu.

»Ni pakao ne bi mogao biti gori od Oranda«, cvileo je Nars. Zastao je da obriše suze koje su mu navirale na oči.

Kirk je bio sažaljiv čovek; Nars mu se čak i svidao, ali sada nikako nije mogao da ga sažaljeva. Kapetan je morao da obuzdava svoj bes i prepustio je ispitivanje Bernzovoj.

»Nastavite«, reče ona.

»Prvih nekoliko meseci svi smo očajavali. Razmišljali smo, o samoubistvu, kolektivnom samoubistvu. Naš svet nam je bio ukraden i bojali smo se da se nikad nećemo vratiti.« Nars zastade – radi efekta, pomisli Kirk. Šadanac je gledao u lica svojih slušalaca, nadajući se da će njihovi pogledi makar malo omekšati. »Zar ne razumete?« povika on.

»Razumem šta ste osećali, ali ne i ono što ste uradili«, reče Kirk oštro.

»Mislili smo da ćemo umreti«, izlete iz njega i on pokuša da ustane. Krupni stražar ga gurnu nazad, blago ali čvrsto.

»Svi ste se tako osećali«, reče Kirk. »Svi ste se plašili, ali ste jedino Vi izdali.«

Nars pokri lice rukama. »Jedino su mene zavele Krejlove pretnje i obećanja.«

Klingonac je tada bio viši operativac, zadužen da potkopava lojalističke snage kako god može. Dva meseca pošto je kralj došao u svoju orandsku rezidenciju obnovio je kontakte sa Narsom.

»Došao je sa dva pomoćnika.«

»Šta vam je ponudio?« upita Bernzova.

Nars postideno promrmlja »Novac.«

Kirk oseti kako mu se vilice i pesnice stežu. »Kako je to patriotski.«

»Niste bili tamo« reče Nars namrgodeno. »Nismo imali ništa osim četiri zida. Novac mi je služio da ulepšam život. Ne samo sebi, već i ostalima. Mogao sam da kupim knjige za kralja i princezu. Lekove za gospu Meju kad se razbolela. Male stvari za ostale sluge, da bi se bar malo razveselili.«

»A šta ste za taj novac saopštavali?« upita Bernzova.

Nars se šuplje nasmeja, pomalo histerično. »Šta sam im govorio? Ništa... ništa. Tokom svih onih godina nisam rekao ništa što bi bilo kome koristilo. Šta sam mogao da

im kažem? Odgovorite mi, kapetane Kirk. Vi ste nas poslali u taj pakao. Osamnaest godina smo tamo trunuli. Za sve to vreme smo bili kao mrtvi, nijedan dan se nije razlikovao od prethodnog ili sledećeg. **Šta sam mogao da im kažem?**

Skočio je sa sedišta i zgrabio Kirka za ramena, izbacivši stražara iz ravnoteže. Kirk ga odgurnu i stražar ga sa zakašnjenjem uhvati. Niko nije govorio. Nars je teško disao.

»Osamnaest godina sam govorio Klingoncima o tako značajnim državnim tajnama kao što su princezini rođendani, kraljeva bolest i očajanje, smrt gospe Meje«, gorko je šaputao. »Nije bilo vojnih tajni. Kada sam pokušao da prestanem, zapretili su da će povrediti kralja i njegovu ćerku. Rekli su da mogu da ih ubiju kad hoće, i da niko ne bi znao ili se brinuo zbog toga. Nastavio sam da bih zaštitio porodicu. Nije pričinjavalo nikakvu štetu...«

»Dok niste izneverili kraljevo poverenje i rekli Klingoncima za ovu misiju«, reče Kirk čeličnim glasom.

»Šta ste još radili s novcem?« upita Bernzova, pokušavajući da utiša Kirkov teško kontrolisani gnev.

Nars se sruči na sto. »Ništa. Ništa nisam radio«, jecao je žalostivo.

Kupovao je žensku naklonost«, reče Krejl pažljivo. »Da kažem to na fini način zbog Vas, poručnice Bernz.«

»Nisam znala da Klingonci mogu da budu fini«, reče ona. »Ne uzdržavajte se zbog mene.«

Krejl je zamenio Narsa u sobi za ispitivanje. Kirk se naslanjao na zid, a dva stražara su stajala unutar polja sile koje je predstavljalo vrata.

»Ako insistirate«, reče Klingonac. »Nars nije baš onakvo nevinašce za kakvo se izdaje. Izgleda da je za

vreme boravka na Orandu upražnjavao više poroka, između ostalih i nešto što se zove »trava«. Mislim da ju je pušio. Bio bi u očajnom stanju kad bi mu je ponestalo. Pretpostavljam da biste rekli da je imao zavisnost.«

»A kako se kod njega stvorila ta zavisnost?« upita Kirk. »Da mu niste Vi pomogli?«

»Kapetane, odbijam sa negodovanjem vaš pokušaj da povežete moje ime sa...«

Kirk ga prekinu lupivši pesnicom o sto. »Dosta mi je Vas, Krejle. Narsova sudbina nije više u Vašim rukama. A što se Vas tiče, bilo da saradujete ili ne, priznate ili ćutite, imamo više nego dovoljno dokaza da Vas pošaljemo u kaznenu koloniju na doživotno izdržavanje.«

»Nije baš neki prosvećeni sistem, kapetane.«

»Zatvorite ga«, reče Kirk odsečno. Dobaci Klingoncu pogled pun prezira i izade iz čelije.

Zvezdana flota dobiće svog špijuna – i još pride jednu izuzetno veliku zverku. **Nadam se da će biti oduševljeni**, pomisli Kirk idući prema turboliftu na zatvorskom nivou. Nars se pokazao kao nedostojan čak i gađenja, a jedan klingonški špijun manje, čak i kad je tako važan kao Krejl, neće ama baš ništa promeniti u ukupnoj ravnoteži sile.

Ušao je u lift koji ga je čekao. Vrata se šišteći zatvoriše za njim i on okrenu ručicu upravljača. »Peti sprat.«

Sada je bilo važno da stignu na vreme na Sigmu 1212. Celokupna pažljivo isplanirana strategija izrodila se u ovu trku sa vremenom i Klingoncima. U ovom trenutku, Kirk je znao da je nemoćan – mogao je samo da se nada da se hitna akcija za spasavanje posade **Galleja** neće pretvoriti u traganje za leševima.

Kraljevo telo ležalo je u mrtvačnici bolničkog odeljenja i tu će i ostati. Nije bilo kamene urne, niti tradicionalnog šadanskog spaljivanja, niti ulaska u drugi život. Još ne. Ako Stevin treba da se pridruži svojim precima, zakasniće. Kirk se nadao da će bogovi imati razumevanja i da će oprostiti.

GLAVA PETNAESTA

Kinarske planine stajale su kao stražari, kao izazov putnicima koji su želeli da prođu. Visoki planinski lanac, star gotovo koliko i sama planeta, negde je u sebi, među svojim vrhovima, krio šadsku Krunu. Da je Galilej mogao da se spusti prema koordinatama koje je odredio kralj, traganje bi bilo kratko i jednostavno. Ali dok su se peli sve užim stazama koje su se spiralno probijale kroz večitu maglu, Mekoj je sve više bio uveren da je traganje beznađežno.

Zastali su da se odmore u jednom udubljenju urezanom u padinu milenijima rada vetra i vode. Za trenutak bili su tu zaštićeni od naleta vetra, koji su svaki čas pretili da ih prikiju za unutrašnji zid stene koji se dizao iznad staze, ili da ih oduva preko spoljne litice. Mekoj je dao Kailin injekciju holulina, a zatim je seo na tlo i naslonio se na veliki kamen.

»Spok, zašto mi sve ovo radimo?«

»Znate vrlo dobro zašto, doktore.«

»Recite mi još jednom, jer evo sada mi je nešto jako sumnjivo. Pen-tramo se tu uz neku planinu, usred planinskog lanca od tristo kilometara...«

»Znamo to da se krećemo najlogičnijim putem.«

»Nemamo načina da utvrdimo da li smo dvadeset metara ili dvadeset kilometara udaljeni od Krune.«

Odmahnuvši glavom, Mekoj se zagleda u prostranstvo Kinarskih

planina; vrhovi, sem nekolicine, gubili su se u gustim oblacima koji su se nadneli nad čitav kraj. Dlje-vost je bila ograničena, ali ono što je ipak video bilo je Mekoju dovoljno da se zbog toga oseća bedno.

»Sve one izgledaju isto«, proste-nja on. »Nema baš mnogo puto-kaza, Spok. Penjemo se od jutros već četiri sata i ne znam da li se približavamo ili se udaljavamo. To malo ubija volju u čoveku da ide dalje.«

»Šta bi sa onim vašim optimiz-mom?« upita se Kailin.

»Ostao je negde na stazi nekoliko kilometara ispod nas.«

»Tačno ste rekli da nemamo ve-lik izbor u pogledu dalje akcije«, reče Spok strpljivo. »Rasprava ne služi ničemu.«

»U glavi znam da ste u pravu. Ali noge mi stalno govore da niste.«

Kailin zastade. »Enterprajz će se vratiti ovamo za dva dana otprilike. Ne želim da ode bez nas, a jedini način da se za to pobrinemo jeste da stignemo do naselja Širn O'teja.«

Ispružila je ruku prema Mekoju i pomogla mu da se popne. Osvežena injekcijom i odmorom, Kailin je grabila napred. Mekoj krenu za njom.

»Mlada dama vas je dosta lako ubedila, doktore.«

Mekoj ga pogleda kiselo. »Um-uknite, Spok.«

Uspon nije svuda bio podjednako težak — što dalje, sve gore, bar što se tiče Mekojevih nogu. Što su se više penjali, staza je vijugala sve strmija. Rastinje se prorredilo, a le-deni naleti vetra probijali su im odeću. Mesta pokrivena snegom sve su se češće pojavljivala i uskoro je veći deo stenovitog tla bio pod snežnim pokrivačem. Magla se zgusnula od tanke koprene u gusto mleko i zaklonila čak i najbliže vrhove; kroz neko vreme Mekoju je na čudan način laknulo što ne vidi ništa dalje ispred sebe od ivice staze — bar je mogao da zaboravi

provaliju koja je zjapila na svega nekoliko koraka od mesta gde su oni – samo bi poneki kamen gurnut preko ivice poslužio kao strašna opomena, kotrljao se i udario duboko dole i najzad pao negde gde se više i ne čuje. Podnožje je bilo daleko, daleko pod njima.

»Dve i po do tri hiljade metara«, proceni Spok na sledećem zastanku na stazi. Mekoj je sedeo skljkokan, ispruženih nogu.

»Imam takve grčeve da mislim da mi trebaju invalidska kolica, Spok. A i vazduh se prilično proredio.« Mekoj protrlja oči i uzdahnu. »Prestar sam za ovo.«

Kailin kleknu kraj njega. »Ne, niste prestari. Ovo će Vam pomoći.« Počela je da mu masira mišiće listova i zadnju stranu butina. »To sam radila ocu kada smo išli na pešačenje.«

Za trenutak, pogled joj se udalji i zamagli, i pokreti masaže oslabiše.

»Nemoj prestati«, reče Mekoj. »Šta je?«

»Ništa«, odvrati ona čežnjivo. »Samo sam se setila oca, pitam se kako mu je sada.«

»Budi bez brige«, reče Mekoj, držeći je za ruku. »Jeste da sam ja primarijus, ali moje osoblje se odlično snalazi i bez mene.«

»Tako?« reče Spok kao uzgred. »Pa zašto Vas onda kapetan i dalje trpi?«

»Zato što svi toliko vole moje društvo«, odbrusi Mekoj. »Hajde, idemo dalje.« Gundao je dok se opet digao na noge.

Kailin ga je čvrsto držala za ruku. »Održat moram obećanja, i milje proći pre spavanja«, promrmlja ona.

»Zar to nije iz neke pesme?«

Ona klimnu glavom. »Jednog velikog pesnika sa vaše planete – Roberta Frosta.«

»A, da. Iz Nove Engleske. Ja sam nekako uvek više voleo pesnike sa Juga.«

Sunce Sige 1212 blesnu iznenada i zaslepljujuće. Posle vremena provedenog u svemiru, gde su zvezde zbog udaljenosti bile svedene na blistave tačkice, i prošlog dana ispunjenog sumornim oblacima i žestokom olujom, sijalo je kao nebeska vatra, natapajući planinske vrhove i njihove snežne pokrivače zaslepljujućim sjajem. Dok su se uspinjali, gusta magla je počela da se razređuje sa visinom, ali svetlost je jačala tako postepeno da troje penjača nije to ni primetilo, jer su u to vreme bili zabavljeni više stazom pod svojim nogama nego nebom nad svojim glavama.

I tako je sunce blesnulo na njih kao nebeska baklja. Nepokriveni maglom, vrhovi su se uzdizali svuda oko njih, i oni su stajali nemi od čuđenja, bez daha gledajući sa svog mesta na vrhu sveta, okruženi prastarom lepotom i belinom tako bleštavom da su ih oči bolele. Mekoj je žmirkao, jer je želeo da gleda svetlost koja ga je preporodila.

»Zaboravio sam kako izgleda sunčeva svetlost«, prošapta on.

Kailin je gledala niz planinu, u oblake koji su ostali izpod njih. Pre toga su neprekidno izgledali sivi, ali posmatrani pod novim uglom bili su beli i paperjasti, i nalik na veliki tepih. »Osećam da bih mogla da skočim i da hodam po njima«, reče ona, opasno se približivši ivici staze. Osećala se vrtoglavo, kao dete u zemlji bajki.

Čak ni Spok nije mogao da odoli uživanju u suncu koje ih je grejalo. Pogledom napola zatvorenih očiju preletao je od obzorja do obzorja, opčinjen panoramom koja se rasprostirala pod njim nalik na veliko slikarsko platno. »Neverovatno«, reče on prigušenim glasom. »Tako netaknuta lepota.«

»Nikad nisam video ništa nalik ovome«, reče Mekoj.

Spok je gledao niz strmu padinu, zatim u zagasito crveno-narandžasto sunce. Sunce. Polako se pome-

ralo preko plavo-belog neba, spuštajući se prema horizontu. Vreme je proticalo. Noć se približavala.

»Moramo dalje«, reče on najzad.

Mekoju se učini da je začuo prizvuk žaljenja u njegovom bezbojnom glasu, i on pogleda prvog oficira pravo u oči; u njima je našao ono što je tražio.

Spok mu uzvрати pogled, nepostiđeno. »Nije nelogično diviti se velikoj lepoti, doktore.«

»Nije«, reče Mekoju blago.

Neko vreme je izgledalo da se staza spušta, prateći sunce. Senke su postale duže i padale su preko staze dok ih je Spok vodio dalje. Još jednom su zastali da odmore svoje otežale noge. Spok je takode počeo da pokazuje znake zamora, dah mu je bio kratak, a levo rame povređeno prethodne noći, vidljivo ukočeno. Mekoju se sruči na zemlju, skoro potpuno iscrpljen, i Spok kleknu pored njega.

»Mogli bismo da se ulogorimo ovde, doktore.«

»Ne«, prožišta Mekoju. Pogledao je u sunce, koje je još uvek bilo iznad oblaka. »Još ima svetla. Idemo još malo.«

»Ono što predemo danas nećemo morati da nadoknađujemo sutra«, reče Kailin.

Spok je seo da pogleda mapu, a Kailin se okrenula prema širokom obzorju, okrenuvši leđa Mekoju. Mekoju je posmatrao sa divljenjem. Devojka — ne, mlada žena. Mekojeve stare kosti zahtevale su od njega da ostane u ležećem položaju bar još neko vreme, i on je shvatio da je Kailin čvršća nego što je bilo ko od njih mislio. Čak i na najtežim delovima uspona, kada su morali da se međusobno vežu, nije nijednom posustala ili napravila pogrešan korak. Ponosio se njome i osećao je potrebu da joj to kaže. Ali ne sada — možda kasnije, kdada se negde smeste da provedu hladnu

noć. Uloživši više napora nego što je želeo da prizna, Mekoju prvo kleknu, a zatim nesigurno ustade, podigavši noge jednu za drugom. Ni Spok ni Kailin nisu ga videli. Pokušao je da duboko udahne, ali njegova pluća se pobuniše i on se zakašlja, proizvevši rapav zvuk iz dubine grudi, koji ga je uznemirio. Kailin ga začu i okrete se. Još uvek je na njenom vitkom telu bilo pripinjeno termičko odelo. Jako se namrštila, odajući zabrinutost — njen otac je isto tako kašljao kad ga je poslednji put videla.

Mekoju se isceri, a zatim pokaza glavom prema Spoku, koji je još uvek bio zadubljen u mape. »Ne čini li ti se da smo se izgubili, a da on to neće da prizna?«

Spok podiže pogled. »Idemo ispravnim putem.«

Mekoju se naže prema Kailin i reče izveštačenim šapatom: »Rekao sam da neće priznati.«

Staza je vodila dalje niz padinu i skretala. Spok iznenada zastade i podiže ruku tražeći tišinu. Mekoju napreže sluh. Nije bilo nedoumice — ispred njih su se čuli glasovi. Na uskoj planinskoj stazi nisu se mogli sakriti — a uskoro će naleteti na grupu humanoida. Bili su daleko ispod njih, i peli su se; izgledalo je kao da su načinjeni od snega jer su nosili bele kabanice.

»O, bože«, reče Mekoju tihim glasom. »Samo neka ne budu kao ovi pre njih.«

Spok oprezno pođe napred. »Podesite fazer na ošamućivanje, doktore.«

»Ne volim da pucam u ljude, Spok«, reče on — ali ipak učini kako mu je rečeno i zakloni Kailin svojim telom.

»Ni ja, ali moramo biti spremni«, reče Spok.

Nešto je ležalo opruženo preko staze ispred njih; nagib i izvičenost staze su ih zaklanjali od pogleda ljudi koji su stajali u podnožju brda, i oni su se oprezno približavali. Bila je to mrtva životinja. Njeno prljavo-

belo runo bilo je poškropljeno krvlju, verovatno sopstvenom, a četiri noge bile su izbačene ispod nje. Ili je bila nedavno ubijena, ili ju je hladan vazduh sačuvao, jer nije bilo nikakvog mirisa. Kada su se sasvim približili, videli su da ima izuvijane rogove, koji su izbijali iz prednje strane glave. Bila je to velika životinja – najmanje dva i po metra dugačka.

»Šta god da ju je ubilo, ima prilično jak udarac«, reče Mekoj. Sagnuo se da ispita brazde urezane u jedan od rogova, »Izgleda kao neka troprsta šapa«.

On suzi oči i skinu nešto sa vrha roga – parče okrvavljenog belog krzna. »Izgleda da je malo bocnula napadača«, reče on, stavljajući krzno u džep.

»Kakav veličanstven stvor«, reče Kailin. »Nije umro bez borbe.«

»Zaista«, složi se Spok. »Iako je bila smrtno ranjena, životinja je većim delom neoštećena. Ono što ju je ubilo morao je biti neki mesožder. Čudi me što nije rastrgnuta da posluži kao hrana.«

Mekoj pogleda preko vrha prevoja. »Pogledaj.«

Spok i Kailin se zagledaše dole. Duboko dole i jedva vidljiva, bela životinja je groteskno visila preko ivice provalije. Izgledala je kao mešanac pume i medveda. Mekoj zausti da nešto kaže, ali ga prekide drugi glas, koji je preteći zvučao i govorio nekim nepoznatim jezikom. Spok, Mekoj i Kailin se u istom trenutku okrenuše i videše da su im put preprečili humanoidi koje su pre toga ugledali. Njihova lica su se mogla videti, zaštićena krznanim kapuljačama – bila su tamna i okrugla, oivičena crnom kosom. I bila su ljutita.

Bilo ih je oko tuce, i svi su nosili oružje sa vrhom od čelika – koplja, lukove i strele, i noževe dugačkih sečiva. Voda, krupniji od ostalih, glasno je govorio i ostrim pokretima pokazivao na truplo životinje.

»Nismo je mi ubili«, reče Spok ravnim glasom. Nije imao pojma da li ga voda razume; da bi podvukao svoju tvrdnju, pokazao je na brazde urezane u rog, ne čineći nagle pokrete.

»Našli smo je – mrtvu.«

Krupni Sigmanac mu bez reči odgovori – uperivši zapet luk u njegove grudi. Brzo je klimnuo glavom, i njegovi pratoci okružiše posadu šatla. Pomerali su se brzo i okretno, ne mareći za blizinu ivice staze ili dugačak pad koji je očekivao nepažljive.

»Predlažem da im ne pružamo otpor«, reče Spok tihim glasom.

»Eto nas opet«, reče Mekoj dok su mu vezivali ruke iza leđa.

Dugački zraci zalazećeg sunca probijali su oblake i živopisno bojili nebo u zlatno, crveno i tamnoplavo. Naoružana grupa odvela je Galilejovu posadu na pola puta niz planinu, gde ju je uzan prolaz delio nadvoje. Prolaz je bio samo oko deset metara širok, ali se postepeno širio naniže i najзад, после jednog kilometra, naglo proširio kao levak. Grupa je konačno zastala – pod njima se prostirala senovita dolina, a nad nju su se s obe strane nadnosile visoke Kinarske planine. Sa jedne strane, planine je delio procep u obliku slova V; izgledalo je da se klanjaju suncu, dopuštajući mu da prosijava na visoravan. Ali osim tog procepa, dolina je bila potpuno okružena planinama.

Što su se više spuštali, bivalo je sve toplije – vetrovi koji su vladali visokim vrhovima nisu mogli da prodru ovamo, i vreme je bilo mirno.

Samo je još vrh sunca bio vidljiv, i obasjavao je sve delove doline koje je mogao svojom grimiznom svetlošću. Staza se pretvorila u stepenište brižljivo uklesano u lice planete. Vodilo je niz padinu i bilo isprekidano malim odmorištima.

Na svakom od njih nalazio se širok, ravan kamen sa obličjima urezanim u njegov vrh nalik na oltar — slikama životinja koje se propinju uz pročelje planine. Vođa je kleknuo pred svakim od njih dok su se spuštali i izgovorio molitvu, dok su ostali tiho stajali, pognutih glava. Ceremonija je ponovljena pet puta.

Stepenice se najzad završiše, i od njihovog podnožja su vodile mnoge staze. Nebo je postalo plavičasto-crno, i zvezde počеше da svetlucaju. Zemlja se iznenada zatrese, i sa nižeg puta se začu sablastan hor urlika i roktanja. Uskoro se uz klopot pojavi krdo od skoro stotinu životinja. Išle su ritmičnim korakom, a gonilo ih je dvadesetak brđana. U prolazu Spok primeti da među goničima stoke ima nekoliko žena i da su životinje iste kao mrtva zverka koju su našli na stazi. Iza stada dizao se mrki oblak prašine, i Mekoju kinu. Kada su životinje zamakle, odvedoše zarobljenike u pećinu.

Mekoju je pokušavao da suzbije osećaj izvesnog gađenja što se opet našao u pećini, ali to nije bilo tako teško — ova je ličila na njihovo sinoćno skrovište koliko koliba od blata liči na gospodsku kuću na američkom jugu. Ulaz je bio nizak i morali su da se sagnu, ali unutrašnjost se širila u pećinu visokih svodova, sa keramičkim lampama duž zidova i potpornim stubovima sagrađenim od pažljivo složenih kamenih cigli; dizali su se visoko i gubili se u mraku. U središnjoj odaji isticao se masivni oltar, sa kamenim stepenicama koje su vodile prema predikaonici, nekih pet metara iznad njega. Zidovi su sa svih strana bili ukrašeni crtežima životinja.

Pedesetak gorštaka okruživalo je svetilište, dok se jedan visoki čovek popeo uz stepenice. Imao je na sebi izvezene dokolenice i prugasti pončo živih boja. Orlovski nos štrčao mu je na licu uokvirenom dugom, talasastom kosom i bradom

koja mu je padala do sredine grudi. Koračajući u svečanom ritmu stigao je do vrha, gde je ležala mala životinja, grčeći se instinktivno dok je pokušavala da se izmigolji iz kožnih uzda kojima je bila sputana. Bilo je to mladunče iz stada, mali mužjak sa prvim, još čupavim roščićima; ali su mu izbili iznad očiju. Sić — kopitanca udarala su o kamen oltara, a onda visoki čovek izvuče sjajno sečivo iz kanije koja mu je visila o pojasu. Podiže ruke i pogled prema tavanici visoko iznad njih i progovori zvonkim glasom. Spok ga je razumeo.

„Neka nas vide bogovi vetra, i neka prime ovu žrtvu Tamnoj Noći. Kada meseci opet zasjaju, neka se obnovi naše blagostanje i naš mir.“

On zari nož i životinjica skinu. A onda se umiri — precizni udarac učinio je svoje milostivo, pa ipak je Mekoju bilo malo muka. On pogleda Kailin, koja je posmatrala obred široko otvorenih očiju, netremice.

Dva mladića, obučeni u dokolenice i kožuhe umesto teških belih kabanica kakve su nosili napolju, potrčaše uz oltarske stepenice dok se visoki čovek spuštao. Odvezali su ubijenu životinju i odneli je kroz hodnik koji je vodio iz glavne dvorane.

Snažni vodič goniča stoke čekao je strpljivo da visoki čovek prođe kroz gomilu ljudi koja se oko njega okupila. Najzad, on izađe i stade pred vođu goniča, koji mu nešto šapnu na uvo. Visoki čovek klimnu sedom glavom; ostali se povukoše unazad, a on pristupi zarobljenicima, gledajući ih prodorno. Lice mu je bilo izbrazdano sitnim borama, poput komplikovane mape izrezane na staroj koži. Orlovski nos štrčao je i na njemu su se videli sitni krvni sudovi, a oči su mu bile opuštene od brojnih nabora kože. Ali lice mu je odavalo smirenu snagu, a glas mu je zvučao snažno i autoritativno.

»Ko ste vi što napadate stada naših planinskih ovaca?«

Spok diže obrvu. »Nismo napali vaša stada. Našli smo mrtvu životinju na stazi, kao što su je našli i vaši ljudi. Snežnu ovcu je napalo neko stvorenje sa troprstim kandžama i...«

»Otkud znate?«

»Videli smo tragove na njenim rogovima i našli smo ovo.«

Mekoj poče da pretura po zadnjem džepu svojih termičkih pantalona sa Spokove strane, a Vulkanac izvadi pramen okrvavljenog belog krzna. Visoki čovek ga podiže, a onda se okrete vodi goniča.

»Jesi li video tragove?«

Snažni vodič klimnu glavom i pogleda komadić životinjske kože.

»Videli smo napadača mrtvog na litici ispod mesta gde je ležala snežna ovca«, reče Spok. »bio je boje ovog komada kože.«

Visokom čoveku se ote dubok uzdah. »Zanigret«, reče on vodi goniča. »Ovi putnici su uhvaćeni bez razloga. Oslobodite ih.«

Istog časa, konopci koji su im spustavali ruke bili su razvezani.«

»Slobodni ste. Možete ići«, reče starac.

»Odmah?« upita Mekoj.

Starac sa visine pogleda Mekoja sa začuđenim izrazom lica. »Naravno. Ali samo budale putuju po mraku, kada zanigret lovi. Dobro ste došli, možete sa nama ostati do jutra, a onda se vratiti u vašu postojbinu.«

»Ne možemo se vratiti u našu postojbinu«, reče Spok. »Zemlja iz koje smo došli daleko je od ovih planina. Ali pre no što se vratimo, moramo naći nešto što je ovde ostavio jedan naš prijatelj pre mnogo godina.«

»Šta je to? Možda vam možemo pomoći.«

»Zaista, možda je tako. Tražimo naselje Širn O'teja. Da li ga poznajete?«

Starčeve oči zasjaše ispod snežnobelih obrva i on se nasmeši. »Tražite kraljevu krunu?«

»Otkud znate?« upita Mekoj zapanjeno. A dok je pitao, sinu mu. »Naravno – Vi ste Širn O'tej.«

Starac se duboko pokloni. »Nije prošlo ni dan a da nismo mislili na kralja. Da li je on u dobrom zdravlju?«

»Bolestan je«, reče Spok. »Suviše bolestan da bi se sam vratio po Krunu. Ovo je njegova ćerka Kailin.«

»A, da«, reče Širn oduševljeno. »Detence, malo dete. Tako si porasla.« Širn odmahnu glavom. »Kad pomislim koliko je vetrova duvalo preko planina...« On zastade u pola rečenice. »Pa naravno, vi dolazite izdaleka, daleko od ovih planina. Dolazite iz drugih svetova, sa drugih zvezda. Morate se odmoriti i jesti sa nama.« On udari dlanom o dlan i povika: »Spremite sve za gozbu dva meseca! Hajde, brže! A vi ćete jesti na mom čebetu!«

Stari poglavica povede svoje ljude iz odaje sa oltarom u manju bočnu pećinu gde će se održati gozba. Spok, Mekoj i Kailin podoše za gomilom.

»Stigli smo na cilj, Spok«, zakrešta Mekoj. »Nisam mislio da ću to doživeti.«

Ali veseli talas povukao je Kailin samo telesno – u duši je bila uznemirena. Toliko je bila obuzeta telesnim naporima traženja Krune da je dozvolila sebi da zaboravi teško iskušenje koje će morati da izdrži sama. Ni Mekoj ni Spok neće moći da joj pomognu onog trenutka kada joj kruna bude stavljena na glavu. Najveći zadatak u njenom mladom životu predstojao je mnogo pre nego što je mislila, a u poređenju s njim, putovanje kroz strahote Sigme 1212 bilo je kao dečija igra. Poželela je da su još uvek tamo negde na planinskoj stazi – bilo gde, samo ne tako blizu šadskoj Kruni.

GLAVA ŠESNAESTA

Zapovednika Kona je odavno napustilo strpljenje. Kosmička oluja sprečavala ga je da se približi Sigmii 1212 već dva dana, i živci čitave posade bili su na ivici kidanja. Zdepasti oficir zadužen za naoružanje s nelagodnošću ga je posmatrao s vremena na vreme — nema sumnje da mu je još uvek bridela vilica od udarca koji mu je Kon zadao u njihovoj jutrošnjoj svađi.

Kao zapovednik, Kon je najviše voleo da se njegova naređenja izvršavaju bez prisiljavanja, a naročito bez tuče. Ali poručnik Kist je zapeo da da savet koji od njega nije tražen. Kada ga je Kon upozorio da se nalazi na granici neposlušnosti, Kist je postao uvredljiv. Udarac ga je efikasno umirio, mada je Kon, razmišljajući kasnije o tome, morao da prizna da je imao sreće što je zatekao mlađeg i mnogo krupnijeg poručnika nespremno.

Kako su sati prolazili, sve je češće gledao prema Keri. Ne samo da mu se više svidala njena lepota od sumornih lica dvojice oficira, nego je ona bila ta koja je trebalo da ga obavesti o smirivanju oluje. Najzad je to i učinila.

»Možemo li da nastavimo, Kera?«

»Da, zapovedniče. Završavam pripremnu senzorsku pretragu.«

Vratila se svojoj kompjuterskoj konzoli. Ruke su joj lebdele povrhnj nekoliko prekidača, spremne da prebace sistem u drugi režim i da prime očitavanja. Gomila podataka nije ništa značila Konu, i on je čekao, ponovo dobro naoružan strpljenjem.

»Nešto čudno, gospodine«, reče Kera mršteći se. Dotakla je niz dugmadi. »Primamo nešto od federacijskog broda.«

Kon se uspravi na ležaju. »Da li je **Enterprajz** u blizini?«

»Ne, gospodine. Nema drugih brodova osim našeg.«

»Pa s kim onda razgovaraju?«

»Hm. Ni sa kim, izgleda. Poruka se ponavlja. To je automatski SOS signal.«

»Znači... ipak se nisu uspešno spustili. Naša odluka da čekamo bila je odličan strateški potez, zar ne, Kera?« Kon je govorio glasno, a njegova žaoka je bila upućena Kistu, koji se nadureno zavalio u svoje sedište.

»Kera se hladno nasmeši. »Izvrstan, zapovedniče.« Možda će posle ove misije ponovo razmisliti o seksualnom odnosu među njima. Njegov pogled je bio nedvosmislen — a izbor njen. Ali o tome će razmišljati kasnije. »Usmereni smo prema federacijskom brdu. Možemo da odpočnemo spuštanje.«

Klingonški brod se spustio na oko kilometar i po od napuštenog **Galleja**, na čistinu nedaleko od potoka, koji je tekao brzo i nabujao. Sunce je zalazilo, ali je nebo zbog pokrova od oblaka izgledalo sumračno, skoro potpuno tamno. Sa lampom u rukama, Kon je vodio svoju grupu prema šatlu. Jak vetar je duvao preko ravnice, a svi Klingonci su držali oružje u rukama dok su se oprezno približavali olupini šatla.

»Ima li znakova života?« upita Kon.

Kera ispita **Galleja**. »Nema.«

Kon se okrete prema svojim oficirima. »Stražarite napolju dok mi pretražujemo unutrašnjost.«

Iskidana metalna oplata šatla zastenja pod naletom vetra. Kon se refleksno osvrte sa oružjem na gotovs. Zatim se smiri i snobljivo pogleda u svog naučnog savetnika. »Od ovog čekanja sam pomalo nervozan.«

»Nemojte samo da me greškom ubijete.«

Kon odmahnu glavom. »Vas neću. Kista, možda.«

Nasmejaše se i podvukoše pod bok šatla da bi došli do vrata. Kada

se našao unutra, Kon poče da šara unaokolo zrakom svetlosti, dok je Kera okretala senzor prema svakom budžaku.

»Nema tela«, reče Kon zamišljeno.

»Ima krvi«, reče naučni savetnik, držeći u ruci krpu sa tamnosmeđom mrljom na sebi. »Neko je bio ranjen.«

Prekinulo ih je tiho, ponovljeno dobovanje po oplati. »Šta je to?« upita Kon.

»Zvuči kao kiša.«

Nekoliko trenutaka su slušali, i dobovanje posta upornije – jače, glasnije, brže.

»Zapovedniče«, povika Kist kroz vrata, »lije kao iz kabla. Kao da se nebo otvorilo.«

»Ako se smoči«, reče Kera tiho, »nikada nećete čuti kraj njegove žalopojke. Zar želite da budete primorani da ga ponovo udarite?«

Kon napravi zgađeno lice. »U redu«, viknu on. »Obojica ulazite ovamo.«

Kist i njegov drug se uzverase kroz iskrzani otvor. Već su bili mokri do kože, i zadrhtali su od hladnog vazduha. Kon ih je posmatrao, dok je Kera nastavljala temeljitu pretragu kabine.

»Nema oružja. Najveći deo zaliha hrane je tu, ali je zagađen, gospodine.«

»Vaša procena?«

»Mislim da su mogli da odu, ali nemoguće je proceniti koliko su daleko stigli – imajući u vidu vremenske prilike na ovoj planeti.«

»Da«, reče Kon zamišljeno. »Federacijski slabići ne bi se dobro osećali u ovako olujnom podneblju – za razliku od nas Klingonaca.« Gleđao je oficire koji su podrhtavali. »Većine Klingonaca, u najmanju ruku.«

»Izvinite, zapovedniče«, pobuni se Kist, »ali veoma je hladno, i sve je hladnije.«

»Gde god da su, dobro su naoružani«, nastavi Kon. »To znači da su

mogli da napadnu žitelje ove oblasti i dobiju hranu i sklonište.«

»Ne zaboravite da federacijske kukavice nisu tako efikasne«, podseti ga Kera.

»Kada je u pitanju opstanak, čak bi i jedan meleski oficir Zvezdane flote kao što je taj polu-Vulkanac Spok ubio kad bi imao priliku. Imajte to na umu. Ako ih nađemo, budite spremni da ih ubijete čim ih vidite.«

»U međuvremenu, gospodine«, reče Kist ratoborno, »šta mi da radimo?«

»Čekaćemo da prođe oluja. Ne bih voleo da se opet nakvasite.«

»Ali federacijski špijuni bi mogli...«

»... da sede negde i da rade isto što i mi«, preseče ga Kon. »Nećemo ništa izgubiti. Siguran sam da nisu daleko, i neće biti teško naći ih kad se vreme popravi. Kiste, da li vam putovanje po mraku smeta kao putovanje po kiši?«

»Ne, gospodine«, reče poručnik kruto.

Klingonci su proveli oko sat vremena u olupini koja je propuštala, ali se kiša samo pojačala. Vetar je u kovitlacima duvao kroz šumu i lomio i prevrtao debla kao da su grančice. Skupljajući otpatke, olujni levak je šibao po ravnicima i prešao preko brda. Stušio se prema Galileju i poneo ga kao što bi džin dohvatio igračku.

Klingonci nikad nisu saznali šta ih je zadesilo. Kista je na mestu ubio udarac glavom u pregradu. Drugi oficir je bio izbačen kao iz katapulte kroz otvor i trup šatla je prešao preko njega. Kera i Kon su se čvrsto uhvatili za sedišta i bili su još uvek živi kada je nalet prošao i kada se Galilej, sada prepolovljen, zaustavio u podnožju litice, skoro sto metara dalje.

Iskobeljali su se i izašli na kišu. Kon pade na zemlju, u polunesvestici. Kera je držala desnu ruku uz

telo, štiteći rebro za koje je sumnjala da je naprslo. Klekla je u hladno, polutečno blato i rukavom obrisala krv sa očiju svog zapovednika.

»Možete li da stojite, Kone?«

»Mislim da mogu. Moramo se vratiti na svoj brod. Pomozite mi da ustanem.«

Dala je sve od sebe, i uskoro su teturali prema relativnoj sigurnosti šume.

»Potok«, prošapta Kon okrvavljenim usnama. »Pratite ga.«

»Skoro smo kod njega.«

Kon se saplete i pade, zgrabivši Keru kao oslonac. Čvrsto ju je uhvatio rukom oko struka i ona bolno vrisnu – pronašao je slomljeno rebro. Zadržala je dah, boreći se sa suzama, povratila ravnotežu i nastavila kroz drveće.

Culi su huk vode ispred njih, mada je bio jedva čujan kroz zavijanje vetra. Ali ipak će ih odvesti do sigurnosti broda.

Oluja se kretala ka zapadu. Splet munja sevnu, a njihovi kraci rascepiše nebo i pohitaše ka zemlji. Jedan od njih udari u drevno drvo koje se nadosilo nad šumskom stazom. Drvo se raspade, sejući iverje u svim pravcima, kao šrapnel. Kera gurnu Kona pod nisko drvo – za trenutak prekasno. Iskrzani iver se zario u Konove grudi, i bio je mrtav pre nego što je dotakao zemlju.

»Ne!« vrisnu Kera, a zatim uguši drugi krik koji joj je napinjao grlo. Jedini odgovori koje je pružila divlja priroda ove planete bili su kiša, grmljavina i pucketanje zapaljenog drveta. Ugljenisano drvo je šištal dok je kiša udarala u njega i pretvarala se u paru.

Kera je bila sama – ali bila je Klingonka. Moraće da nastavi i da pokuša da izvrši misiju – sama. Ili da umre u pokušaju.

GLAVA SEDAMNAESTA

Širn O' tej se pokazao kao gostoljubiv domaćin. Njegovo ćebe bilo je

zapravo raskošan prekrivač od krzna, napravljen od zanigretovih koža i postavljen odozdo krznom snežnih ovaca. Praznik dva meseca obeležavao je istovremeni uštap oba Sigmuna satelita, a taj događaj zbivao se samo četiri puta godišnje zbog njihovih nejednakih orbita. Pomračeno nebo predstavljalo je smenu godišnjih doba koja donosi očišćenje, a novi meseci koji su izlazili sledeće noći obožavani su vesnici nove sreće.

Dugački poslužavници sa mesom zaklanih ovaca i razno povrće i trave bili su dobrodošao prizor za trio sa šatla – nešto sasvim drugačije od divljih jagoda i koncentrata kojima su se hranili poslednja dva dana. Najzad su bili u mogućnosti da skinu sa sebe prljava i pocepana termička odela, a posle toga Mekoj i Kailin su obilno večerali, dok je Spok jeo samo trave i povrće i sve troje su željno slušali Širnov odgovore na njihova mnogobrojna pitanja o planinskom naselju.

»Živimo uglavnom na nepromenjen način već stotinama godina«, rekao im je starac. »Naši preci pronašli su ovu dolinu i shvatili su ovo otkriće kao znak od bogova vetra. Kao što ste videli, naš svet nije baš sasvim gostoljubiv.«

»Pa, vi ste svakako učinili sve da popravite utisak o običajima na ovoj planeti«, reče Mekoj između zalogaja.

»Oluja na koju smo naleteli u niziji – je li to ovde uobičajena vremenska pojava?« upita Spok.

»U niziji, to je normalno. Čak i u planinama – ali ne u srcu Kinara, gde se mi nalazimo. Ovde, na visoravni, vreme je retko kada loše, samo ponekad malo pada sneg. Snežne ovce živele su u ovoj dolini pre nego što su naši preci došli ovamo, i vrlo su se lako dale pripitomiti. Ima jedna legenda koju kod nas deca prepričavaju u vreme praznika i tako drevna predanja i dalje žive. Tola! Počni ti.«

Mala devojčica, tanka i laka kao šumski duh, skoči sa prekrivača na drugoj strani pećine. Doskakuta do Širna i stade ispred njega. Moglo joj je biti osam godina, a imala je narukvicu sa zvoncima koja su blago zveckala kada se kretala. On joj dade nekakav svitak.

»Tola, da čujemo priču o prvoj snežnoj ovci.«

Devojčica izvede ogroman baletski skok u stranu od Širna i progovori ozbiljnim glasom. »Prvi snežni ovan pozdravio je naše pretke u podnožju Kinara; imao je ogromne rogove, mnogo veće nego što ih imaju danas.«

Znala je priču napamet i nastavila je ne pogledavši nijednom svitak. »On nije dozvolio našim precima da prođu. I reče snežni ovan: 'Ne možete ući ovamo. Ovo je sveta zemlja i samo sveti ljudi mogu na njoj da žive. A naši preci rekoše: 'Mi jesmo sveti ljudi. Bogovi vetra naložili su ti da čuvaš ovu zemlju za nas.' A onda...«

»Odlično, Tola«, reče Širna, a oči mu zasjaše od zadovoljstva. »Kindrele – ti nastavi.«

Kindrel, plavokosi dečak star oko trinaest godina, uzeo je svitak i počeo da čita odmerenim, dostojanstvenim tonom. »Dokaži da ste sveti ljudi«, reče ovan. A naš Praotac zgrabi ovna za rogove i oni se hrvaše četiri godišnja doba. Kada su se godišnja doba izmenjala, reče ovan: 'Ja sam najsnažniji stvor, poslat da čuvam svetu zemlju. Samo sveti ljudi mogu biti isto tako snažni. Vi ste pravi Kinari – deca Kinara. Dobro nam došli! Živite sa nama u miru, a moja braća i sestre biće vam sluge.' I to je priča o prvom snežnom ovnu.«

Kindrel lagano smota pergament i predade ga Širnu. Starac ponosno klimnu glavom. Poklonivši se svečano, dečak se vrati na mesto i sede, u krugu svoje porodice.

Kasnije su odneli poslužavnike i doneli ušećereno voće, a uz njega

sladak, vreli napitak od soka jednog drveta. Spok se čudio zašto Širnov narod nije nikad modernizovao način života.

»Zato što nemamo za to razloga, g. Spok. Otišao sam na školovanje kao dečak. Otac me je poslao u jednu koloniju Federacije u nadi da ću naučiti nešto što bi bilo od koristi za naš narod.«

»Pa jeste li naučili?« upita Kailin.

»Naučio sam šta ne želimo da budemo i naučio sam da vladar ne može da prisili svoj narod da se menja onako kako ne može da se menja. Mi i dalje imamo ovde malu zajednicu, možda svega pet stotina duša. Vreli izvori u pećinama napajaju naše bašte specijalnim svetiljkama koje smo kupili od trgovaca. Snežne ovce nam daju meso, mleko, sir, njihova balega služi nam kao đubrivo, dobijamo od njih i sirovine za odeću i druge potrepštine. Napadi zanigreta su naš jedini problem, ali i to se obično dešava samo noću. Zato stada noću držimo po pećinama. Ovca koju ste vi našli bila je pobegla.«

»Takav ekonomski sistem, primenjen u većim razmerama na savremeniji način života...« počeo Spok.

»... vrlo je teško stvoriti. Mi nismo protiv novih tekovina našeg doba – prihvatamo nova oruđa i sprave i slobodno trgujemo kada nam dođu trgovci. Ali ne želimo da poremetimo našu ravnotežu, naše tradicije stvorene tokom svih ovih godina.«

»To je Šangri-la.« Promrmlja Mekoj.

»Šta to znači?« upita Širn.

»To je stara legenda sa planete Zemlje o nekom mestu visoko u Himalajskim planinama, gde se ništa nije promenilo tokom hiljada godina i gde ljudi skoro da nisu stari. Vidite, to je nešto što bi meni trebalo.«

Širn se nasmeja sa žaljenjem. »Kao što vidite, doktore, mi stari.«

»Smatralo se da je Šangri-la u stvari raj, a vi ovde živite kao u raju.«

»Ako smem da pitam«, reče Spok, »na koji se način kod vas nasleđuje titula vladara?«

»Kod nas vlada mešavina demokratije i dinastije. Najstarije dete preminulog vladara preuzima vlast – sem ako se većinom glasova ne izabere neko drugi. Ali kod nas retko dolazi do sporova. Na primer, moja ćerka – Tolina majka – nasleđiće me posle moje smrti.«

Razgovor je bio uzbudljiv, zanimljiv. Sa obe strane razmenjene su značajne informacije, a u jednom trenutku povelala se reč i o šadskoj kruni. Kailin je pažljivo slušala, kao gotovo cele te noći.

»Kada je možemo videti?« upita Mekoj.

»Ona nije ovde kod nas, reče Širn.

»A gde je držite?« upita Spok.

Širn napući usne. »Na sigurnom mestu. Kralj Stevin me je upozorio da ne bi trebalo da bude lako pristupačna za slučaj da njegovi neprijatelji utvrde kud je odneta. U stvari, čak ni on ne zna tačno mesto gde se ona nalazi – to je prepustio meni.«

»Pa dobro, da li je večeras možemo dobiti?« upita Mekoj.

»Na žalost, to je nemoguće. Treba nam nekoliko sati da stignemo do nje, a ne možemo ići pre svitanja.« Preko Širnovog naboranog lica prelete senka zabrinutosti. »Pa čak i onda, ja ne mogu prosto da vam je dam da je nosite.«

»A zašto ne?« upita Mekoj.

»Zato što sam obećao kralju da će samo zakonitom vladaru biti dopušteno da je poseduje.«

Mekoj se naroguši. »Kailin je zakoniti vladar. Morate u to verovati.«

»U srcu, verujem da je istina sve što ste mi rekli bez izuzetka. Ali ja sam položio zakletvu. Kailin mora da dokaže ko je ona.«

»Zar naša reč nije dovoljan dokaz?« Mekojeve oči sevuše od ljutnje, ali Kailin dodirnu njegovu ruku.

»Širn je u pravu. Ja to moram dokazati u svojoj zemlji. Prikladno je da prvo ovde to dokažem.«

»Kako?«

»Time što ću pokazati da imam Moć nad Vremenom, da mogu da ovladam svetim kristalima Krune.«

Pošto se gozba završila, Kailin je našla Spoka u odaji sa svicima, četvrtastoj pećini unutar glavnog kompleksa. Ormari puni svitaka od pergamenta sadržali su priče o kinarskim pastirima od najranijih dana na zaštićenoj visoravni. Svici su bili brižljivo ispisani rukom onoliko pisara koliko je bilo generacija Širnovog naroda. Često su se pojavljivale pažljivo nacrtani crteži koji su ilustrovali priče o lovu i žetvi, legende o bogovima vetra i herojske spevove. Uz pomoć nekoliko spisa o prevodenju, Spok je mogao da razume najveći deo onoga što je čitao – ako ne baš svaku reč, ono bar osnovnu zamisao.

Dok je čitao, snimao je sadržinu pomoću trikodera, pošto je ubedio Širna da bi gubitak bio neprocenjiv ako bi pergamenti bili slučajno uništeni.

Vulkanac podiže pogled kada je Kailin sela na prostirku pored njega.

»Je li interesantno?« upita ona.

»Prilično. Redak je slučaj da društvo koje je relativno primitivno ima tako detaljno pisanu istoriju.«

»Obično su to usmena predanja, zar ne? I prenose se sa kolena na koleno u obliku priča?«

Spok pomalo iznenađeno podiže obrvu. »Tačno.«

Kailin se nasmeši. »Društvena istorija bila je jedan od mojih omiljenih predmeta dok sam rasla. Osmeha nestade i ona skrenu pogled. »Dok sam odrastala. Osećam se kao da još uvek rastem.«

»To nije neobično«, reče Spok tiho. »Nikad nisam razumeo zašto toliko rase veruju da je odrastanje, da upotrebim vaš izraz, samo deo života sa ograničenim trajanjem.«

»Zar nije tako?«

Spok odmahnu glavom. »Verovatno terminologija dovodi do grešaka u opažanju. Kada bi se za njega jednostavno upotrebio izraz 'rastanje', odrastanje bi bilo lakše zamisliti kao proces koji traje čitavog života.«

»Tu ima isuviše logike za najveći broj vrsta, g. Spok«, reče ona smešeci se ironično. »Nisu svi Vulkanci.«

»Na tome insistira i dr Mekoj. Umesto da uloži napor da postane logičniji, on više voli da to izbegne i ostane...«

»Osakaćen?!« predloži Kailin.

»Ne bih upotrebio tako jak izraz.«

»Zašto da ne? Emocije i strah **zajsta** osakaćuju.«

»Vulkanci imaju emocije«, reče Spok pažljivo. »Ali im ne dozvoljavaju da se umešaju u racionalno posmatranje i procenjivanje.«

»Volela bih da sam Vulkanac. Olakšalo bi mi ulogu vode.«

»Ne mora da bude tako, Kailin.«

»Ali posmatrala sam Vas. Možete da procenite situaciju, prihvatite savet, odmerite alternative – i zatim da u kriznoj situaciji i **delate**«. Ona uzdahnu, a oči su joj bile tužnije nego inače.

»Izvlačite zaključke iz nepotpunih podataka. Posmatrali ste me samo u određenom sticaju okolnosti.«

»Ali znam da je ono što sam videla...«

»Videli ste da postupam kao vođa zato što mi je tako naložio kapetan Kirk.«

»Da li želite da i sami budete kapetan?«

Spok se skoro nasmeši – koliko mu je samo često upućivano to pitanje. »Ne, više volim da skupljam podatke i saopštavam ih pretpo-

stavljenom, što je korisno za onoga koji to može da primeni na odlučivanje. Dajem savete, ako ih traže.«

»Ali vi zapovedate ovom misijom...«

»Kao Vulkanac i oficir Zvezdane flote, izvršavam dužnosti koje su mi namenjene. Kapetan Kirk je primer od koga biste mogli mnogo da naučite.«

»Šta čini vođu, g. Spok?«

Zastao je da razmisli, i mislio je uglavnom o Kirku – o osobinama zbog kojih je bio čovek koga će uvek pratiti. »Sposobnost da poverava zadatke, da poznaje potčinjene tako dobro i ima takvo poverenje u njih, da može da bude siguran da će zadaci biti izvršeni kao da ih je on sam izvršio. Zauzvrat, potčinjeni imaju poverenje u njega i voljno ga slušaju.«

»Nisam mislila samo na kaptana Kirka.«

»Znam da želite uopšten odgovor, ali ne mogu da se setim boljeg primera«, reče Spok tiho.

»To je i moj otac uvek govorio.« Ona ponovo uzdahnu. »Volela bih da mogu da razgovaram sa kapetanom... ili ocem.«

»Pokušajte sa Širn O'tejom.«

Kailin se razvedri. »Mislim da hoću.«

Niski, bradati čovek je nervozno podskakivao, i skoro viknuo na Širna svojim škripavim glasom.

»Kunem se da je taj mužjak moj!«

Mlađi čovek se unese bradoinji u lice. »A ja kažem da je **moj**. Došao je u pećinu sa **mojim** stadom – znači. **moj** je.«

Širn je sedeo na beloj prostirci između njih, strpljivo ih slušao i vrebao trenutak da im upadne u reč. Kada je bradonja zastao da uzme vazduh, Širn je brzo progovorio. »Kako smo počeli, taj mužjak će umreti od starosti pre nego što se složite.«

»Neće – **boriću** se za njega«, reče bradonja gorljivo.

Mladi pastir prevrnu očima. »Planinskih mu bogova, tebi je uvek do tuče, Blaje. Kad ćeš...«

»Čekaj, Dergane«, reče Širn mladiću, »Blaj je u pravu. Borba je jedan od načina da se donese odluka.«

Blaj raskreči noge i podboči se kao da kaže **Lepo sam ti rekao.**

»Ali«, nastavi Širn, »to je nezgodan način. Čak i ako pobediš, iscrpljen si i sav u modricama. Kad sam bio mlad, i ja sam se borio oko snežne ovce. Da, pobedio sam, ali sam bio toliko umoran da nisam mogao da je dovedem u stado. Pobe gla je pravo u zanigretova usta.«

Blaj je nervozno pomerao vilicu napred-nazad. Malo je ublažio svoj ratoboran stav. Širn je gledao čas jednog, čas drugog.

»Ima li drugih načina?« upita Širn.

»Zato smo i došli kod Vas«, reče bradonja.

»Da, naravno. Pa, mogli bismo da ubijemo mužjaka i podelimo ga.«

»Samo trenutak«, pobuni se Dergan. »Taj mužjak će godinama stvarati potomstvo. Želim ovna, a ne gomilu mesa i kostiju!«

»Ja takode!«

»Dobro, šta kažete na podelu potomstva?«

»Nikada!« riknu Blaj, tako da mu se glas odbijao od zidova pećine. »Morao bih da čekam tri praznika na prvo jagnje. U međuvremenu, ta beštija će oploditi svaku ovcu u njegovom kraju!«

»Dergane, da li je neka od tvojih ovaca noseća?«

»Tri.«

»Reci mi — nisi imao tog mužjaka kada si jutros isterao ovce na pašu?«

»Nije ni on! I nije žigosan...«

»Ali je kod tebe«, reče Blaj dubokim glasom.

Širn najzad ustade. »Sasvim tačno«. Nadneo se nad njima i obojici im stavio ruku na rame. »Šta kažete na ovo? Dergan će zadržati mužjaka...«

»Ne!« viknu Blaj.

»...a Blaj će dobiti prvo mladunče iz njegovog krda, bio to ovan ili ovca.«

»Ali to nije pošteno«, reče Blaj.

Širn pusti mladića i povede Blaja u ugao. »U svakom slučaju, ti si na dobitku, prijatelju. On dobija životinju koja je već ostarela, dok ti dobijaš onu koja je mlada i zdrava, i čitav je život pred njom. Hmmm?«

Blaj je češkao bradu dok je razmišljao o tome. U međuvremenu, stari poglavica dođe do Dergana, koji se mrštio. »Ne sviđa mi se to«, reče on jednoličnim glasom.

»Dobićeš nešto što jutros nisi imao... to je sigurno mnogo bolje nego da se isprljaš i ugruvaš u tući... Hmmm?«

»U redu«, reče najzad Dergan.

»I ja se slažem«, reče Blaj, nimalo oduševljeno.

»Ovcu ili ovna« obrecnu se Dergan.

»Odlučiću kad vidim šta prvo dođe na svet.«

»A ja ću ovog časa da žigošem tog ovna...«

Obojica se pokloniše Širnu, a zatim izadoše, podozrivo motreći jedan drugoga. Širn se nasmeši za sebe; nikad nisu prestajali da ga čude problemi koje su mu ljudi iznosili.

»Kako ste to uradili?« upita tih glas pun strahopoštovanja.

Starac se okrete i ugleda Kailin na ulazu u pećinu. »Ahh, špijuniraš rad velikog Planinskog suda?«

Ona se nasmeja i dođe do njega. »Bili su spremni da se međusobno zadave a otišli su zadovoljni. Možda ne srećni, ali zadovoljni.«

»Jednostavna primena zdravog razuma, dete moje.«

Kailin se smrknu. »Zašto me zovete detetom?«

»Izvini. Nisi više dete, zar ne? odrasla si, i uskoro ćeš voditi ljude.«

Kailin obori pogled. »Bojim se toga.«

»Da budeš odrasla, ili da budeš vladar

»I jednog i drugog, bar ja tako mislim. Bojim se da me neće prihvatiti.«

»Hoće, ako možeš da nosiš krunu koju je tvoj otac ovde ostavio. Ostalo zavisi od tebe.«

»Je li to bio i vaš slučaj?«

»Valjda jeste«. Zagrlio ju je i spustio na meku prostirku.

»Ali ja nisam znao šta radim kad sam postao vođa. Bio sam vrlo mlad, poput tebe, kada je moja majka umrla i ostavila mi vlast.«

Kailin ga je gledala raširenih očiju. »Kako ste naučili?«

»Čitao sam, postavljao pitanja, posmatrao. Saznao sam šta se dešavalo ranije, šta je dobro, a šta zlo. Dobar vladar radi samo ono što je neophodno, i koliko je god moguće nenametljivo.«

»Ali kako ću znati šta moji ljudi žele?«

Širn se nasmeja. »Oh, znaćeš. Reći će ti. Veština je razlikovati ono što kažu da žele od onoga što zaista žele.«

»Naučite me«, zamoli ona.

»Ne, Kailin. Ako to naučiš, naučićeš sama. Niko te ne može tome naučiti.«

»Ne razumem kako mogu da posvetim život dokazivanju da sam vladar Šada.«

»Nećeš to učiniti. Ljudi će te u jednom trenutku proglasiti za vladara rečju, – a ti to treba da stalno dokazuješ, svojim sposobnostima i delom.«

Kailin zagrlila starca i napusti pećinu.

Mekoj je brižljivo rastresao svoju noćnu prostirku kad ga je Kailin našla, u maloj pokrajnoj prostoriji glavne pećine. Nije joj trebalo mnogo da ga ubedi da izađu u šetnju.

Noćni vazduh je bio oštar, ali u zaklonjenoj dolini nije bilo vetra, i bilo je skoro toplo. Kailin je uhvatila Mekoja za ruku, i oni su se šetali po kaldrmisanom putu prema

stepeništu. Priznala je Mekoju svoja strahovanja i rekla mu o razgovorima sa Spokom i Širnom.

»Da li su ti pomogli?«

»I da i ne – kako se uzme.«

»Zvuči ubedljivo.«

Oborila je glavu i nasmejala se kratko i sažaljivo. »Oh, doktore, tako sam zbunjena.«

»Hej, dovoljno se dobro znamo da bi me zvala Lenard.«

Nasmešila se i pribila uz njega dok su prolazili pored niskog kamenog zida iza koga su se pružali pašnjaci.

»Recite mi šta mislite«, reče ona.

»O čemu?«

»O rukovođenju.«

Mekoj frknu. »Ono što ja znam o tome može da stane u orahovu ljusku. Ja sam jedan od najposlušnijih ljudi na svetu. Ako mi neko nešto kaže, to ću i raditi.«

»Da citiram Lenarda Mekoja: »Gluposti.«

»Spok je vođa.«

»On tvrdi da radi samo ono što mora. Pored toga, uvek se bunite pre nego što ga poslušate. To ne liči na najposlušnijeg čoveka.«

»Dobro«, othuknu on, »nisam ozbiljno mislio.«

»Posmatrala sam Vas otkako sam došla na Enterprajz, Kapetan i g. Spok imaju toliko poverenja u Vas da Vas uvek slušaju, čak i ako Vas ne pitaju za savet. Svojim rečima možete da menjate njihove odluke – možete da vodite vođe.«

Mekoj pogleda u crno nebo posuto zvezdama. »Dobro uočavaš stvari, gospodice. Znam ponešto o toj temi, ali to je samo zato što sam već dugi niz godina u društvu odličnih vođa.«

»Šta se nameće kad mislite o njima? Šta ih čini tako posebnim?«

»Razumevanje i naklonost«, reče on bez oklevanja. »To je ono što uzdiže Džima iznad nekakvih oficirčića. On nikom ne naređuje da uradi ono što ne bi i sam uradio. Mnogo traži, ali mnogo i daje. Možeš li i ti tako?«

»Ne... ne znam«.

»E, ja znam – i kažem ti da možeš. Ima... jesi li manje zbunjena?«

»Ne baš. Spok govori o promišljenosti i poverenju, Širn o zdravom razumu i slušanju, a Vi o naklonosti i razumevanju.« Ona preklinjući raširi ruke. »Zbog čega je neko dobar vođa?«

Mekoj je blago uhvati za ramena. Zbog svega toga. A ti imaš sve to u izobilju.«

Čvrsto ga je zagrlila, a onda ga isto tako naglo pustila. Ovaj deo drevne staze je bio pod snegom, i pahuljice počеше blago da padaju, spuštajući se na zemlju uz lenjo, lagano poigravanje. Oboje se čvršće uviše u svoje vunene kabanice.

»Mislila sam da ću biti izgubljena bez oca, ali nisam.«

»Zvuči kao da si iznenađena.«

»I jesam«, reče ona glasom ispunjenim čuđenjem. »Oh, nedostaje mi kao niko drugi, i znam da ga možda više neću videti dok sam živa. Ali sam to po prvi put prihvatila. Ako je umro, znam da će se bogovi pobrinuti za njega, i da će mu biti dobro s njima. Ne bih mogla to da postignem bez Vas i g. Spoka.«

»Mogla bi, Kailin. Ne veruješ dovoljno u sebe.«

Začutala je i zagledala se u njega svojim tamnim očima. »Vi i g. Spok ste jedni ljudi koje sam upoznala osim svog oca i slugu. Nisam vam čak ni znala imena pre koji dan, a sada... tako ste mi bliski. Bili ste stranci, a sada se osećam sigurna i zbrinuta pored vas.«

Mekoj oseti kako crveni. Brzo ju je uzeo za ruku; sada je trebalo da je on povuče.

»To je dobro, i srećan sam zbog toga – ali ne poznaješ nas **tako** dobro.«

»Zašto?«

»Postoji izraz za to – sindrom krize. To je ono kroz šta prolazimo. Prvi put su ga primetili u dvadesetom veku. Ljudi u čamcima za spavanje ili zatrpani prilikom

odrona – dok je to trajalo, osećali su se kao najbolji prijatelji, braća i sestre, prisni ljubavnici. Ali kad bi to prošlo, ponovo bi se uvukli u svoje čaure. Bili su bliski zbog opasnosti, a kad bi ona prošla, nestala bi i osećanja.«

»Ali ja ne želim da ova osećanja prođu, Lenarde. Nikad... nikad se ranije nisam tako osećala.«

»Ooo, ne brini – nikad nećemo međusobno biti stranci...«

Kailin se naslonila na snegom pokriveni zid. Šmrknula je dok joj se suza kotrljala niz obraz. »Ali ja Vas volim.«

Prilično ste se začitali, g. Spok«, reče Širn sa praga odaje sa svcima. »Sutra moramo da poranimo.«

»Uskoro ću otići na spavanje. Ovi zapisi su tako fascinantni da sam izgubio račun o vremenu.«

Širn se zakikota. »Dr Mekoj je rekao da ćete upotrebiti tu reč – fascinantno. Drago mi je da vam naša istorija nije dosadna.«

»Naprotiv, gospodine. Da li su doktor i Kailin već otišli na spavanje?«

Širn se namršti. »Ne znam.«

Poglavar i Spok odoše do spavaćih odaja – bile su prazne, i Širn se još jače namršti. »Gde bi mogli da budu u ovo doba?«

»Možda su otišli u šetnju. Nema njihovih kabanica, a dr Mekoju se pećine nes sviđaju preterano.«

»Ako je tako, moramo ih odmah vratiti«, reče Širn ozbiljno. »Noću nije bezbedno.«

On krenu napred, i oni pohitaše kroz pećine.

GLAVA OSAMNAESTA

Popločani put se završio, i Kailin i Mekoj su nastavili duž staze u podnožju visoke litice. Glatki stenoviti zid se uzdizao i pretapao u tamno

nebo – bilo je teško razlučiti gde jedno prestaje, a drugo počinje. Ispod njih, strma padina se spuštala do dna doline, desetinama metara niže. Išli su jedno pored drugog, ali se nisu dodirivali.

»Ali ljubav... pa, to nije nešto što možeš osetiti za dvadeset minuta – ili čak nekoliko dana«, reče Mekoj, koliko je god mogao mirnije.

»Pa šta je onda?« upita ona, zadržavajući suze.

»Razlikuje se... od čoveka do čoveka.«

»A za Vas?«

On se nakašlja – ovo nije bio ugodan razgovor. »Mnogo toga. Brinuti o nekome više nego što brineš o sebi... uživati u nečijem društvu i u dobru i u zlu... imati potpuno poverenje...«

»Osećam sve to za Vas. A Vi mi kažete da Vas u stvari ne volim.«

»Oo, Kailin«, reče on otegnuto, »nisam ja za tebe.«

»Zašto?«

»Jer sam samo stari seoski lekar, a ne princ.«

Nije ga slušala. Umesto toga, obavila mu je ruke oko vrata i poljubila ga. Nije to bio nestašan poljubac, a Mekoj ga je, na sopstveno iznenađenje, uzvratio. Zagrlili su se kao ljubavnici, i on je poljubi u kosu.

»Kailin, dovoljno sam star da ti budem otac.«

»Ali niste moj otac«, prošapta ona.

To je bilo tačno, i on se ni u jednom trenutku nije osećao kao njen otac, uprkos protestovanju. U stvari, imao je osećanja za koja nije znao da još postoje u njemu, za koja je mislio da su nestala. Nije to bila samo fizička žudnja – nju nije bilo teško osetiti. Ne, već čežnja, duboko u njemu, da s nekim deli osećanja, da budu bliski, nerazdvojni – nju je zaboravio, zaturio negde. Da li je moguće da voli ovu devojkicu?

Začuo se tih udar u stazu nekoliko metara ispred njih. Podigao je

pogled i ugledao grudvu snega koje pre nekoliko trenutaka tu nije bilo. Da li se neko grudva, misleći da je smešno? Pre nego što je mogao da se osvrne, noćnu tišinu je zaparao urlik iznad i iza njega. Očnjaci i belo krzno poleteše prema njima. Mekoj oseti bol i vreo dah dok je padao.

Nekako je uspeo da odgurne Kailin svom snagom. Džinovske kandže su izmahivale prema njegovom vratu. Nije mogao nikuda, osim preko litice. Tada je osetio sažicu toplotu i začuo visoko zavijanje. Okrenuo je glavu, boreći se sa nesvesticom. Iznenada je strahovita težina koja mu je pritiskala ramena nestala, a kandže i očnjaci su se udaljili. Ruke ga zgrabiše – Kailinine ruke – držao ih je, osećao kako klize i kako on pada na leđa. Još četiri snažne ruke ga uhvatiše, stegoše ga, i Spok i Širn ga podigoše sa ivice ponora.

Mekoj otvori oči. Čitavo telo ga je bolelo. Ošamućenost je prošla i sada je osećao mučninu. Ugledao je najpre Spokovo lice. Ovlažio je usne – jezik mu je bio težak i mekan, i kao da pripada nekom drugom.

»Kakva mi je to vojska prošla kroz usta, Spok?«

»Drago mi je da ste se osvestili, doktore.«

»Šta se desilo? Gde sam?«

»Napao vas je zanigret. U pećini ste.«

Mekoj sklopi oči i zastenja. »Jesam li ga savladao?«

»Da. Uz malu pomoć. Zašto ste bili napolju? Širn nas je još ranije upozorio da ostanemo u pećini dok je mrak.«

»Zaboravio sam. Kailin je htela... o moj bože, da li joj je dobro?«

»Srećom, nije ranjena. Dao sam joj sedativ i poslao na spavanje.«

Mekoj odahnu. »Bili biste dobra medicinska sestra, Spok. Poslednje

čega se sećam jeste grudva koju je neko bacio na nas.«

»Zanigret ima prilično dovrtljiv način lova: odvuče pažnju žrtve tako što baci grudvu snega ili kamen svojim repom, a zatim napada s leđa.«

»Uh. Osećam se kao da mi je kičma slomljena. Nije, naravno, inače ne bih ništa osećao.«

»Hvala vam za lekciju iz anatomije i fiziologije.«

»Ne budite sarkastični prema ranjeniku. Kako sam prošao?«

»Nekoliko malih posekotina i modrica.«

»To je umirujuće. Ne ugodno... ali umirujuće.« Uspeo je da sedne – nije se osećao bolje, ali ni gore. Primetio je Kailin, koja je bučno spavala, na drugoj strani odaje. Spok mora da joj je dao konjsku dozu sedativa.

»Spok«, reče Mekoj polako, »Kailin me voli.«

Vulkanac podiže obrvu. »Zaista?«

»Ne budite tako iznenađeni. Prilično sam simpatičan.«

»Nikad nisam posumnjao u to, doktore«, odvrati Spok suvo.

»Zanima me šta da radim«. Protrljao je potiljak i osetio čvorugu veliku kao pesnica – ili se njemu tako činilo. Trgao se i pogledao u Spoka, koji je izbegavao njegov pogled.

»Nije... nije mi ugodno da raspravljam o tome, dr Mekoj.«

»Ne očekujem bisere ljubavničke mudrosti iz vašeg hladnog i proračunatog vulkanskog srca. Treba mi logična procena, zasnovana na kompjuterskom, neemocionalnom postupku koji koristite pri posmatranju emocionalnog ponašanja.«

Prvi oficir stisnu usne, i Mekoj zažali što ga je upitao za savet. Godinama je kritikovao Spoka zbog nesposobnosti da oseća, stalno pričajući kako su dobre stare emocije daleko bolje od života zasnovanog na logici i jednačinama. Ponekad je pokušavao da svoj stav prilično

grubo nametne Spoku; ponekad je hirurškom veštinom pokušavao da se probije kroz vulkansku opnu do osećanja ispod nje.

Sav taj napor, a ja ga molim za hladan savet.

Ali ovo je nešto drugo. Ne samo njegova mala ljubavna avantura. Dopustio je osećanjima da se umišaju u važnu misiju Zvezdane flote. Nije mogao da posmatra Kailin samo kao privlačnu devojkicu, mada je ona to bila. Čak su i njene želje morale da ustupe mesto brizi za rodnu planetu. **Pomalo si prestar za velikog ljubavnika, Mekoj.**

Spok najzad prekide tišinu nakašljavši se, ali je Mekoj i dalje osećao da su mu creva vezana u čvor.

»Nisam neki stručnjak po tom pitanju, dr Mekoj...«

»Ali ste jedini dostupan, i zato mi odgovorite.«

»Vrlo dobro. Po onome što ja znam o ovakvim slučajevima, vi ste u dilemi.«

»To mi je poznato.«

»Ako ne delite njena osećanja, najbolji način da je navedete da ih se odrekne je da joj sve kažete. Što duže to odlazete, biće vam teže.« Zastao je da bi porazmislio. »Ako izložite svoje karte, da tako kažem, mogli biste da je oslobodite zablude o zajedničkim osećanjima i omogućite joj da se potpuno posveti Kruni.«

»Znači, treba da joj kažem...«

»S druge strane, mogla bi iracionalno da reaguje ako sazna da je njena ljubav neuzvrćena. U tom slučaju, kazati joj istinu značilo bi uništiti njenu sposobnost da upravlja kristalima Krune.«

Mekoj ga mračno pogleda. »Dakle ne treba da joj kažem...«

Spok se počea po bradi. »Upravo mi je pala na pamet i treća mogućnost. Već sada bi mogla da bude toliko zbunjena da je njena moć umanjena do kritične granice.«

»Onda je **svejedno** šta ću uraditi«, reče Mekoj očajno. »Baš ste mi pomogli, Spok.«

»Pretpostavljam da ste sarkastični.«

Mekoj odmahnu glavom. Bio je besan na sebe. »Izvinite. Pokušali ste. Mislim da je na meni da rešim ovaj problem.«

Jutro je osvanilo svetlo i vedro. Mekoj se čitave noći prevrtao, i ustao je čim je sunce granulo. Otišao je da se prošetata i posmatrao kako se retka magla diže sa niskih pašnjaka.

Snežne ovce su u grupama od oko dvadeset isterivali iz zjapećih pećina i gonili ih na pašu kaldrmsanim putem. Svako krdo su nadzirali gorštaci, njih četvoro ili petoro; ljudi, žene, deca, svi su pomagali, vikali na životinje, lupkali po zemlji dugačkim štapovima, i podsticali neposlušne ovce da se vrate u stado i prate vodiče.

Snežne ovce su uglavnom bile mirna stvorenja, koja su išla do polja stazama ugaženim stotinama godina ranije. Isto je važno i za goniče. I ovce i pastiri su izgleda bili stvarno zadovoljni – **a zašto da ne?** mislio je Mekoj. Njihovi životi su određeni tradicijom, napredni su i dobro se hrane, miroljubivi su; prvi put otkako je bio na Sigmi video je život ispunjen ne borbom za opstanak, nego jednostavnim zadovoljstvima. Razmišljao je o tome da ostane. Ako se **Enterprajz** ne vrati po njih, zar bi mu bilo loše? **Sangri-la**, pomisli on ponovo dok je gledao krda koja su odmicala niz put, dalje od pećina.

Spok je takođe rano ustao. Otišao je do odaje sa svicima da snimi još neka dela. Nikad mu nije bilo zamorno da proučava prošlost, da uklapa činjenice i legende u stvaran tok događaja.

Kailin se poslednja probudila. Prala se vodom iz vrelog izvora i

spremala se da potraži Mekoja, kad je on naišao, tražeći nju. Ona se vedro smešila, ali njegov izraz lica bio je tmuran.

»Šta ne valja, Lenarde?«

»Oh, ništa. Samo sam malo izra-njavljen od sinoćnog velikog lova. To je bilo poslednji put da idem u šetnju s **tobom**, Kailin.«

»Nemoj tako da govoriš«, reče ona i poljubi ga u obraz.

»Pa... kako se osećaš od jutros, gospodice? Spremna za veliku šetnju?«

Ona sleže ramenima. »Mislim da sam uplašena. Zbog toga smo preduzeli čitavo putovanje, zbog toga ste ti i g. Spok toliko propatili.«

»Nije baš ono što bih nazvao pri-jatnim odmorom, ali smo uspeli, zar ne? Nije bilo tako strašno.«

Ona sklopi oči. »Šta ako ne uspem?«

»Nemoj ni da misliš na to.«

Čvrsto ju je držao, a njena brada mu se nalazila na ramenu. On zaškruta zubima: nije mogao da joj kaže – ali **morao** je. Nije smeo da joj bude prepreka ili lažna nada. Danas će morati sama da se suoči sa svojom budućnošću, bez idealizovanih predstava o njihovoj ljubavi ako je Moć izneveri.

Sad ili nikad. Mekoj je nije voleo, ne onako kao što je ona želela. Mada nije bio siguran u mnogo šta, ovo je bilo izvesno.

»Kailin, moramo da porazgovaramo o nečemu.«

Pogledala ga je, a oči su joj bile velike kao detinje. »O čemu?«

»Počeli smo o tome prošle noći, kad nas je zanigret onako neučtivo prekinuo.«

Nasmešila se kad se prisetila.

»Koliko se sećam, nismo ni o čemu raspravljali. Samo smo...«

Pokušala je da ga poljubi, ali on se izmakao i otrgao se iz njenog zagrljaja. Njenog osmeha nestade. »Šta nije u redu?«

Okrenuo se i počeo da korača.

»Kailin, ja...« Uzdahnuo je i ponovo

počeo. »To ne može da bude među nama.«

»Ali nikad nisam srela nikog poput tebe.«

»U tome i jeste stvar. Nisi imala prilike da vidiš svet, **bilo koji svet**. Pred tobom su veće stvari nego što sam ja.«

»Hoću da ih deliš sa mnom.«

»Ne mogu – i neću da misliš da bih mogao.«

»Ali ja te volim.«

»Ne voliš me, Kailin, i to će ti uskoro biti jasno. Veoma, veoma mi je stalo do tebe. Ponosim se tobom. Toliko si naučila otkako si s nama, da mi se čini da gledam svoju ćerku kako raste – i zbog toga ne mogu da ti pružim ono što hoćeš i što ti treba. Nisam ja pravi.«

Dve suze joj se skotrljaše niz obraze, ali nije obratila pažnju na njih i rasplakala se. Vreme koje smo zajedno proveli, stvari koje smo učinili, koje smo jedno drugom rekli – zar ti to ništa ne znači? Glas joj je bio tih i prazan.

»O, ne... mnogo znači, i ne bih to menjao niza šta na svetu. Ali to nije ljubav, ne ona prava. To je prijateljstvo... duboko prijateljstvo i naklonost.«

»Ne morate da objašnjavate, dr Mekoј.«

»Još uvek me možeš zvati Leonard.«

»Možda je bolje da Vas ne zovem tako. U jednom ste u pravu – mnogo sam naučila. Naučila sam da je možda bolje nikom ne verovati i ne zbližavati se ni sa kim.«

»Ooo, ne, Kailin. Nemoj...«

»Najbolje je da me ostavite na miru.«

Prećutao je sve što je pokušavao da joj kaže i potisnuo želju da je zagrli. Izašao je iz spavaće prostorije.

Oborenog pogleda, gotovo je naleteo na Spoka u glavnoj pećini.

»Da li je Kailin spremna za put?«

»Ne znam.«

»Da li ste razgovarali sa njom, doktore?«

»Aha. Možda nije trebalo.«

»Loše je to podnela?«

Mekoј klimnu glavom, i pomisli kako bi voleo da je tu neki zanigret. »Nije uvek najbolje biti pošten, Spok... pogotovo u nezgodno vreme.«

GLAVA DEVETNAESTA

Širn je sedeo na zidu koji je oivičavao kameni put. Žmirkao je na jutarnjem suncu i posmatrao Kailin kako izlazi iz pećine. Umotana u kabanicu koja joj je bila prevelika i opuštenih ramena, izgledala je mala i krhka.

Stari poglavar se nadao da joj je sinoć nekako pomogao, mada se pitao da li uopšte ima pravo da daje savete. Dok je on vodio skupinu od možda tuce klanova, ona treba da vlada čitavom plantetom. Širn je često mislio o sebi kao čuvaru, kome je povereno nasleđe, koje se dokazivalo vekovima, a sada ga je vreme stavilo na probu a vetrovi očeličili.

Ali mlada princeza bila je suočena sa nečim sasvim drugačijim – ujediniti i dovesti u red planetu iscepkanu građanskim ratom, nešto što je prosti pastir iz kinarske doline mogao samo da zamisli. Želeo je da postoji neki plan koji bi joj mogao ponuditi, neku stazu koju može da sledi.

U Kailin je postojalo nešto zbog čega su svi koji su je susretali želeli da joj pomognu. Da li je to bila ogromna odgovornost u njenim neveštima rukama, ili dirljiva ranjivost u načinu na koji je postavljala pitanja i pokušavala da crpe snagu iz onih koje je srela? To je moglo da bude od neprocenjive koristi, ako bi navelo dobronamerne da joj pomognu. Ili nagoveštaj propasti ako je zaista slaba i bespomoćna.

Širn je odabrao dvojicu visokih i snažnih pastira kao vodiče ekspedicije do mesta gde je skrivena Stevi-

nova Kruna. Njih dvojica – Frin i Poder – bila su izabrana iz naročito-
tog razloga: bili su dovoljno veliki i
snažni da osiguraju izvršenje Šir-
nove volje – da Kailin može uzeti
Krunu samo ako poseduje Moć nad
Vremenom. Ako ne bude mogla da
izbistri kristale, kako je to šadska
religija zahtevala, Kruna će ostati
na svom tajnom mestu. Frin i Poder
će se pobrinuti za to.

Sa hranom, ćebadima i opremom
u rancima za svaki slučaj, povelu su
svog čika Širna i troje posetilaca
niz kaldrmisani put. Pred njima je
bila staza koja se uspinjala uz ve-
liku planinu, do mesta gde bogovi
vetra budno motre na svet ispod
sebe.

Kailin je išla sama u centru
grupe, Spok i Širn su bili iza nje,
dok se Mekoju smrknuto vukao na
začelju.

»Pazite gde stajete, dr Mekoju«,
reče Širn, »ili ćete se skotrljati niz
padinu. Staza se gore veoma su-
žava.«

Išli su najvećim delom u tišini,
svako zaokupljen svojim mislima.
Spok se pitao o čemu Kailin misli.
Da li se koncentriše na mentalne
pripreme za probu s Krunom, ili je
zaokupljena emocionalnim odje-
cima neuzvraćene ljubavi? Za
njeno dobro nadao se da misli o
Kruni, ali je znao da je u pitanju
ono drugo; takođe je znao da ne
može ništa da uradi u vezi s tim.
Bila bi povreda vulkanskog lepog
ponašanja da je u njenom sadaš-
njem stanju pita o tome i ponudi joj
nezatraženu pomoć. Ali i dalje je
osećao potrebu da **nametne** pomoć,
želela ona to ili ne. Takav njegov
postupak bio je sasvim neprihvat-
ljiv i on odbojno pripisa svoju po-
trebu nedavnom preteranom izlaga-
nju Mekojevim neobuzdanim oseća-
njima.

U međuvremenu, Mekoja je pro-
klinjala sopstvena podsvest. *Zašto
nisi začepio svoju veliku gubicu još
malo? Zar bi ti to toliko smetalo?*

*Mora da stariš – i postaješ senilan.
Ili to, ili si što stariji, to gluplji.* Posi-
panje pepelom nikud nije vodilo –
šteta se nije mogla popraviti, ili bar
ne na vreme. Ali stalno ocrnjivanje
samog sebe pomoglo mu je da se
bar malčice bolje oseća.

Kailin je bila potpuno zbunjena.
Strah, gorčina i bes su se borili za
prevlast u njenom umu. Bila je
besna na sebe što je potcenila Me-
kojevo interesovanje za nju, i zato
što ga je dovela u tako neugodnu si-
tuaciju. Bila je gnevna na njega jer
je ne voli, i bila je raspeta između
želje da se osveti i svesti da je to de-
tinjasta reakcija. Želela je da po-
kaže koliko je odrasla, koliko
spremna da oprost i zaboravi –
ali je isto tako želela da povredi
osobu koja je nju povredila... koja
je bila uzrok što je povređena...
koja joj je **dopustila** da bude povre-
đena. Nije bila sigurna šta je
istina...

Kroz glavu joj prolete misao:
kako bi bilo da se okrene i gurne
Mekoja sa staze, a da se zatim
sama baci za njim. Kakva melodra-
ma!

Uistinu, nije znala šta hoće –
osim duševnog mira, a nije znala
kako da ga nade. Možda će doći sa
Krunom.

Kruna... videla ju je kao vrlo
mala, prilikom povremenih ceremo-
nija. Pokušala je da se seti kako iz-
gleda, njenog oblika i veličine,
kakva je bila u rukama, ali nije
mogla. Imala je samo deliće slike,
odseve čudne stvari videne očima
deteta.

Na šta će ličiti Moć nad Vreme-
nom, ako je ima? Da li će moći fi-
zički da je oseti; da li će biti pri-
jatna, ili zastrašujuća? Sunce je
moglo biti blago ili da žeže; i poveta-
rac i oluja su predstavljali vetar. Da
li će Moć biti dvostrana kao ove pri-
rodne sile? Ili će se pojaviti samo u
njenom umu? Hoće li je izmeniti?

Oh, samo da me izmeni, molila
se vatreno. Da postanem onakva

**kakva nisam: ...jaka... mudra...
iskusna... vredna ljubavi.**

Ali istovremeno se i bojala promene u nešto strano. Da li će je Moć ščepati kao stvor u noći, zlo stvaranje – da li je Moć tako delovala? Da li je to sila s kojom će morati da se bori, i da li će je prihvatiti kao naslednicu Zaveta ako pobedi? Ako je tako, šta ako izgubi? Neće moći da vlada... a šta će ostati od nje, Kailin?

Ne... Moć mora biti sila dobra i svetla. Iznenada se setila da joj otac za sve one godine koje su proveli zajedno, sve dane i sate u kojima je učila ono što bi joj on rekao, nikad nije potpuno opisao kako Moć nad Vremenom izgleda. Zašto? Odjednom se oseti izigranom. **Kako je otac mogao da me tako izneveri?**

Sama je našla odgovor – nije je izneverio. Da je mogao da rečima prikaže kako moć izgleda, on bi to i učinio. **Čak i kad proživiš svoj vek sa tom čudnom Moći kao delom sebe, ne možeš da je opišeš drugome?**

Glasno je uzdahnula – ako je tako, kako će ikad nedvosmisleno znati da je poseduje?

Sve je bilo tako neuhvatljivo. Kao ljubav. Osvrnula se prema Mekoju, čije je lice bilo sivo od žalosti. Kailin oseti jaku želju da mu kaže da je u redu što je ne voli – ali nije bilo u redu. Ona je **želela** da je on voli – zar nije tako? **Oh, ne znam šta hoću.** Tiho je zastenjala, a zatim pocrvenela kada se Frin, viši vodič, naglo osvrnuo da vidi da li je ona u opasnosti. Brzo mu se nasmešila; to ga je umirilo, i on je nastavio da posmatra stazu.

Mladi Kinarci su se zaustavili kada su došli do suženja na stazi, iznad koga se dizao kameni luk. Širn iskorači napred. Izmenio je nekoliko reči sa nećacima i preuzeo vođstvo. Prošli su kroz luk. Spok je na kratko zastao da ga

ispita dok ga je Mekoju gledao preko ramena.

»Fascinantno. Nije veštački.«

»Izgleda skoro kao kapija.«

To je i bio, jer je staza sada strmo krenula uvis, posle jednočasovnog blagog uspona. Šetnja je postala pravo penjanje, i Mekoju je gundao dok je pokušavao da održi korak. Svi su oko struka obmotali sigurnosni konopac, i Spok je pomogao doktoru na nekoliko mesta gde uporišta za ruke i noge skoro nije ni bilo.

Najzad su došli do jedne zaravni, i Širn im dade znak da stanu. Mekoju se zahvalno sručio na zemlju i presamitio se, pokušavajući da uhvati vazduh.

»Od ovog mesta«, reče Širn, »Kailin i ja nastavljamo sami.«

»Čekajte malo«, prožišta Mekoju. Spopao ga je napad kašlja, i Spok se sagnuo da ga umiri.

»Zašto ne možemo da joj se pridružimo?« upita Spok.

»Zato što je to želja njenog oca.«

»Ali prešli smo sav ovaj put...«

Kailin ga prekide. »To je sav put koji ćete preći. Otac mi je rekao da nećete biti uz mene do samog kraja. Ovo je nešto što moram sama da uradim.« Izbegavala je Mekojev pogled dok je govorila.

Bespomoćno je gledao kako mu odvezuju sigurnosni konopac. Kailin i Širn su ostali povezani; popeše se preko strme litice i nestadoše na vrhu. Mekoju se teturavao uspravi i Poder ga uhvati svojom snažnom rukom. **Da mi pomogne ili da me zaustavi?** pitao se Mekoju.

Spok dođe da umiri mladog vodiča i smesti Mekoja na ravan kamen.

»Ne možemo samo tako da je pustimo, Spok.«

»A šta da radimo?«

»Pustite to, treba joj naša pomoć. Biće opasno. Širn nije juče rođen. Šta ako mu se nešto dogodi, ili njoj? Ja...«

»Znam da ste zabrinuti, doktore. I ja sam. Logički, ovo nije najbolji metod.«

Mekoj ispitivački pogleda Vulkanca. Naravno, lice nije odavalo ništa; ali Mekoj je verovao onome što je osetio – stvarnu toplinu utkanu u glas, nešto što je vrlo retko čuo. Hteo je da mu se zahvali – ali nema ničeg goreg od zbunjenog Vulkanca, i zato je ćutao.

Nije to bio lak uspon. Kailin se pitala da li je noga humanoida kročila ovuda otkako je kruna skrivena. Prsti na rukama i nogama su je boleli od hvatanja pukotina i ivica koji su izgledali nedovoljno jaki da drže čoveka.

»Ne gledaj dole«, upozori je Širn, koji je bio iznad nje.

»A gore?«

»Samo u moja stopala. Ja ću se pobrinuti za ono što je ispred nas.«

»Ali ja...«

Reći joj se pretvoriše u nemušti vrisak, kad se stena pod njenim nogama prelomila uz jeziv prasak. Kamenčići su se kotrljali niz liticu, a ona je visila o konopcu. Vrištanje prestade kada se nagutala ledenog vazduha, a Širn je brzo umiri.

»Držim te. Ne koprcaj se. Budi mirna, Kailin.«

Osetila je kako se konopac zateže. Toliko ju je stegao da je prouzrokovao bol, ali nije pustila ni glasa.

»Ispruži ruke, dete. Ne pokušavaj da se izvučeš – samo se umiri. Uhvati se za tu oštru stenu. Tako.«

Učinila je što joj je rečeno bez suvišnih pokreta. Oštra stena je bila ujedno i čvrsta.

»Dobro. Sada zavuci nogu u pukotinu.«

Noga je poslušala, kao da se kreće sama od sebe. Leva noga je pratila desnu. Sada joj je konopac davao osećaj sigurnosti, i trenutak kasnije je bila uz Širna. Nalazili su se na vrhu nečega – shvatila je da je to stenovito proćelje na samom

vrhu Planine. Iznenada tlo je oko njih bilo je skoro ravno.

Netaknut sneg pokrivao je sablasni svet iznad oblaka. Jaka svetlost je padala pravo odozgo i bilo je teško proceniti razdaljine. Pružila je ruku Širnu, a starac je na izgled besciljno lutao. Kaskajući za njim kao izgubljeno dete, razgledala je nepoznate predele. Ostatak planete je bio olujan i opasan, ali ne bez sličnosti sa Orandom ili Šadom. Ali vrhovi planina su bili goli i bez ničega prepoznatljivog, kao da je stvaraocima ovog sveta ponestalo materijala kad su ih stvarali. Verovatno su mislili da niko nikad neće doći na ovako visoko i usamljeno mesto.

Ili su možda to učinili namerno, kao predah od uzavrelosti dece prirode – kiše i vetra, zemlje, vode, ljudi i životinja koji su se strasno borili za prevlast.

Ali na ovom mestu nije bilo ni zvuka ni glasa, ni očajnika ni koplja, ničijih koraka osim njenih i Širnovih. Postojala je samo svetlost, najčistija sila, početak Stvaranja...

...I Ijan, bog nad bogovima, zapali zvezde jednu po jednu, pisalo je u Knjizi o Šadu. I kad ih je sve zapalio, Ijan beše srećan. Jer sada je, u njihovom sjajnom svetlu, mogao da načini svetove i stvorenja koja će na njima živeti. »Stvorio sam svetlost i dao je zvezdama. One će izgoriti i umreti, ali će u svom životu stvoriti nove zvezde. Kad jedna umre, zapaliću drugu, i nikad više neće biti tame u Vaseljenu.« Ijan vide svetlost i ona je bila dobra...

Svetlost, mislila je Kailin prisećajući se legende iz svete knjige.

»Tu smo«, reče Širn.

Kailin zatrepta, shvativši gde se nalazi. Pred njima je bila stenovita izbočina pokrivena snegom, sa otvorom koji je vodio u podzemlje.

»Jesi li spremna?«

Kailin klimnu glavom, i Širn ude prvi. Ona podiže pogled i poslednji put pogleda u sunce. Čak su i

zvezde umirale, ali dok su živele, davale su život. Dok je ona, Kailin, živa, šta će dati svemiru, svom svetu, svojim ljudima? Bilo je vreme da to sazna.

Tunel se usecao u veliku planinu. Širn je osvetljavao put jednom od lampi koje su uzete sa Galileja.

»Toplo je ovde unutra«, reče Kailin posle nekoliko minuta. »Nije ono što sam očekivala od unutrašnjosti ovakve planine.«

»U pitanju je vulkan – ali ne brini. U pisanoj istoriji nije zabeležena nijedna erupcija. Možda će jednog dana do nje i doći. Za sada, samo proizvodi toplotu i daje Tople izvore.«

Na Kailininom čelu izbiše graške znoja i oni skidoše kabanice.

»Koliko smo duboko ušli?« upita ona.

»Ne mnogo. Izgleda dublje zbog mraka.«

Trenutak kasnije došli su do kraja tunela – pred njima se otvorila pećina kupolastog oblika, sa čijeg su svoda padale kapljice. Pod i zidovi bili su pokriveni mahovinom. Širn je smestio lampu na veliku stenu i otišao direktno do niše u zidu. Izvukao je nešto što je bilo zamotano u sjajno metalizirano platno i doneo to do Kailin.

»Otvori, Kailin.«

Ona oprezno, kao hipnotisana, otvori krajeve tkanine, i izvuče šadsku Krunu.

Nije bila preterano okićena draguljima niti upadljiva. Bila je jednostavna, a ipak umetničko delo, a to bi bila čak i da nije predstavljala svetinju. Imala je jednostavan srebrni obruč, još uvek sjajan posle godina ležanja na planini. Imala je četiri šiljka na različitim stranama, koja su simbolizovala četiri strane sveta i četiri boga iz šadskog predanja. U osnovu prednjeg šiljka, koji je bio simbol Ijana, boga nad bogovima, bila su uglavljena dva kristala Zaveta. U njima je bilo sadr-

žano petsto godina reda, mira i napretka, u značenju i verovanju u njih. Od njih je zavisila i budućnost.

Kristali su imali više strana, a svaka od njih bila je petougaona. Mada im je prečnik bio samo oko dva i po santimetra, njihove maglovite dubine su izgledale neizmerne, kao prozori u nešto nepoznato, u drugom prostoru i vremenu. Kailin dotače Krunu i magla se uskomeša, kao veštačke pahuljice u dečijoj igrački. Magla se komešala unutar kristala, sva u prelivima smeđeg i sivog.

Kailin je izgledala kao paralisana dok je gledala u srebrni predmet u svojim malim rukama. Sve što se desilo otkako je napustila Orand sad joj se vraćalo, more utisaka koje joj je proletalo kroz glavu poput šara na kaleidoskopu. Parčići su se nekako složili, mada nesigurno, i konačno je doveli do ovog mesta i trenutka.

»Pomoli se i stavi Krunu, dete moje.«

Kailin poslušno klimnu glavom. Zatim je klekla na meku zelenu mahovinu i okrenula se – kuda? Izgubila je predstavu o tome i pocrvenela.

»Gde je jug?« upita ona, jer šadsko sunce se rađa na jugu, i jug je Ijanov pravac.

Širn se nasmešio i okrenuo je prema jugu. Promrmljala je molitvu koju je naučila od oca davno, dok ju je pripremao za ovaj događaj.

»Molim se da me povedete, da pratim stazu božju, i stazu mojih očeva i majki, da budem prava kći Zaveta, i da vodim ljude svoje uvek u svetlu a nikad u mraku. Neka je hvala Ijanu, i mom ocu i majci.«

Usta su joj bila suva a grlo kao od pamuka kad je progutala pljuvačku. Srce je počelo da joj lupa, a ruke su joj se sve jače tresle dok je prislanjala Krunu na grudi. Želela je da joj Širn kaže šta treba da radi, ali se stari pastir povukao u senke iza nje.

Polako je podigla Krunu iznad glave, prateći je svojim tužnim očima. Zatim je počela da je spušta, sve bliže i bliže svojoj kosi.

Boga mu njegovog, Spok«, psovao je Mekoju, »znam da je trebalo da podemo sa njima.«

Snaga mu se već odavno bila povratila, i sada je neprekidno pmeravao zaravan svojim koracima. Sunce, koje im se nalazilo tačno iznad glave kad je Kailin otišla na poslednji deo svoga puta, sada je polako klizilo ka ivici obzorja. Spok je hladnokrvno sedeo na ravnoj steni, dok su Frin i Poder naizmenično tiho razgovarali i iz dosade posmatrali planine oko njih.

»Doktore, nismo imali nikakvog izbora. Uzgred, to vaše stalno šetkanje će Vas iscrpsti i nećete biti sposobni za spuštanje.«

»Oh, nekako ću se već smandrljati. To je samo stvar vežbe. Bog mi je svedok da sam se na ovom putovanju izvežbao više nego za proteklih dvadeset godina. Ali zbog toga neću biti manje besan. Da nisam bio skoro na izdisaju kad ju je Širn odveo, sam bih se borio sa ovom dvojicom mladih bivola ako bih morao...«

Spok se naglo okrete i pogleda iza Mekoja, ali doktor je bio isuviše zanet da bi ga primetio. Nastavio je da krivi sebe, Širna, Spoka i mlade vodiče za čitavu situaciju.

»Doktore... reče prvi oficir odlučno.

Mekoju konačno pogleda Vulkanca, a zatim se okrete i ugleda Širna i Kailin kako se spuštaju niz poslednje stene. Potrčao je da ih dočeka, da zagrlji Kailin – ali je naglo zastao i njegov široki osmeh je iščezao kada je prestolonaslednica došla do dna. Lice joj je bilo bezizrazno, a oči pocrvene. Nije je video takvu od krizne situacije sa ocem na **Enterprajzu**. Čak je ni njegovo odbijanje njene ljubavi nije toliko potreslo. Osetio je hladnoću,

mного veću nego što je bila u vazduhu.

»Šta se desilo?«

Kailin ga pogleda. Oči joj se ponovo napuniše suzama. »Nisam uspela.« Bacila mu se u naručje i zarila glavu u meko krzno njegove kabanice, plačući.

Doktor prisloni lice uz njeno. Nije želeo da iko vidi da i on plače.

GLAVA DVADESETA

Spok i Širn su se šćućurili na ivici zaravni, i stari poglavar je očigledno bio duboko uzrujan; ali bio je istovremeno i neumoljiv – šadska Kruna ostaje gde jeste.

»Žao mi je više nego što možete zamisliti, g. Spok. Želeo sam da ona uspe, kao da je moje dete. Ali izgleda da ne poseduje Moć.«

»Izgleda.«

»Uspela je da malo razbistri kristale, ali ne do kraja. Dao sam joj tri prilike – zato smo toliko dugo bili odsutni. Pokušao sam da je umirim, da odagnam njene strahove što sam bolje mogao...«

»Verujem da jeste, ali njen neuspeh nije tako potpun.«

»Ovde nema mesta polovičnosti«, reče Širn tužno. »Zakleo sam se kralju Stevinu pre osamnaest godina i sprovešću njegovu volju.«

Povratak na pastirsku visoravan je bio mnogo lakši nego uspon, i žurili su zato što se noć bližila, a s njom i gladni zanigreti. Ali Mekoju se činio dvaput dužim zbog njegovog pogrebnog raspoloženja. Hteo je da ide pored Kailin, ali ona je zamolila da bude sama, kao izgnanica – i on je išao nekoliko koraka iza nje.

Kada su stigli u pećine, prešao je preko njenih protesta i naredio joj da se odmori – a reči je pojačao sedativom. On i Spok su je ostavili samu i otišli u sobu sa svicima.

»Sve je to moja greška«, reče Mekoj, Zarivši lice u šake. Sedeo je sav slomljen na prostirci u uglu, laktovi i kolena su mu štrčali kao polomljenoj marioneti kojom je rukovao nepažljiv lutkar. »Ja sam najgori skot koga je ta devojka upoznala, Spok. Trebalo bi me poslati na vojni sud zbog ometanja misije.«

»Doktore nepotrebno ste samokritični u proceni samog sebe.«

»Boga mu, ja nazivam stvari njihovim pravim imenom«, reče Mekoj oštro. »Poslali su me da joj pomognem, da se brinem o njenoj horiocitozi.«

»Što ste savršeno izveli. Zar ste zaboravili da ste joj jednom spasli život?«

»Radi čega? Da bih joj poremetio psihu tako da ne može da prođe test sa Krunom?«

»Nemamo dokaza da bi to izvela bolje u bilo kom slučaju. Svi smo izrazili sumnju u njenu zrelost i motivisanost kad smo je prvi put sreli i procenili.«

»Ali mislio sam da je prešla preko toga.«

»Možda je to samo bila lepa želja. Vi ljudi ste skloni tome«, reče Spok blago.

Ali Mekoj je bio suviše utučen da bi čak i pokušao da se nasmeši. Uspeo je samo da odmahne glavom. »Trebalo bi da sam specijalista za psihijatriju. Video sam da to počinje, i nisam uradio ništa da to sprečim. Bio sam upozoren. Kristina je videla, Džim je video – a ja sam vi-kao da se ne mešaju u moj život, da sam punoletan i da mogu da se brinem o sebi.«

»Mozak nije egzaktna naprava. Podložen je greškama u opažanju i delovanju...«

»A ja sam ponovio sve udžbeničke greške.« On sklopi oči. »A sve zato što sam se sažalio nad sobom, jer sam se osećao tako starim. Pa, svako ostari. Zašto sam toliki tikvan da ne mogu to da prihvatim?«

»Kailin se nije zaljubila u Vas zato što ste se osećali, kako vi ka-

žete, starim – zavolela Vas je zbog onoga što je videla u Vama.«

»Aha, šupljoglavu budalu.«

»Ne... osobu punu pažnje koja se veoma brinula o njoj, mnogo više nego što je to zahtevala vojna misija.«

»I pogledajte cenu koju je platila.«

»Nije li dobila nešto što vredi?«

»Kao na primer?«

»Poštovanje i naklonost ljudi koje nikad pre nije srela... sposobnost da savlada velike prepreke koje sprečavaju ostvarenje velikog cilja.«

»Zar ne razumete?« viknu Mekoj. »Nije ostvarila taj cilj, samo zbog mene. Uništio sam ne samo njen mladi život, već i budućnost čitave planete. Šad je osuđen na građanski rat zbog toga što ja moram da zadovoljim svoju glupavu taštinu. Ako to nije dovoljno za vojni sud, ne znam šta jeste. Hoću da im to kažete.«

Spok se prodorno zagleda u Mekoju, nateravši hirurga da ga gleda u oči. »Zvezdana flota zapošljava živa bića, stvorenja od krivi i mesa, sa –.«

»Svim slabostima kojima je uzrok njihovo telo«, dovrši Mekoj gorko.

»Da. Komanda očekuje od oficira da pruže najbolje što mogu – ni manje ni više. Što se tiče mog izveštaja, smatram da mogu da u njemu kažem da ste pružili sve najbolje, doktore.«

»Ako je ovo najbolje što mogu da pružim, onda ne zaslužujem čak ni da budem lekar.«

Spok je počeo da shvata ljudsku emociju ogorčenja. Mekoj je toliko navalio da predstavi sebe kao prezrenja vrednu spodobu da ga je bilo nemoguće izvući iz samosažaljenja.

»Ne znam da li da Vam ovo kažem, ali pošto ste odlučili da se unizite daleko više nego što je potrebno –.«

»Šta da mi kažete?«

»Ono što mi je Širn rekao na platinini.«

Mekojeva pažnja konačno odluta od sistematskog mrcvarenja sopstvene ličnosti.

»O čemu govorite, Spok?«

»Kada je Kailin stavila Krunu, uspela je delimično da razbistri kristale.«

»**O**na zasluđuje tu krunu«, šištao je Mekoj.

Širn je sedeo na stepeništu glavnog oltara, trudeći se da ostane miran i pribran.

»Nije uradila ono što je trebalo. Zašto bi zbog toga bila nagrađena?«

»Zato što ovo nije normalna situacija! Ona ne nasleđuje presto u skladu sa običajima, onako kako ga je nasledio njen otac i kraljevi i kraljice pre njega.«

»Znam, dr. Mekoj.«

»Ali zašto ne uzmete to u obzir?«

»Jer ne mogu. To ne zavisi od mene.«

»Sad zavisi. Ako joj date Krunu, niko nikad neće saznati šta se desilo gore na planini.«

»Slušajte šta govorite«, zagrme Širn. »Čujete tu glupost koju ste izgovorili. Niko neće znati? Ona će znati. Šta ako joj dam Krunu i ona ode na Šad? Šta ako zatraže od nje da prikaže svoju Moć – ako je nema? Još gore, šta ako postane kraljica a nema mudrost ni zrelost vode, ni bilo kakvu mističnu pomoć koju Kruna može da joj ponudi? Razmislite o tome pre nego što od mene zatražite da prekršim zakletvu Kailininom ocu, zakletvu koju sam dao na ovom oltaru, svojim i njegovim bogovima.«

Kinarski poglavar je ključao od besa, i Mekoj je znao da je preterao – ali sada je bilo prekasno i da se izvini. Ne sada. Okrenuo se i napustio glavnu pećinu. Zveckanje potpetica bio je jedini zvuk koji ga je pratio. Odbijao se od tavanice i zidova i odzvanjao i pošto je Mekoj otišao.

Vreme se vuklo. Još jedan dan će proći pre nego što će **Enterprajz** možda – **možda** – doći do Sigm 1212. U međuvremenu, pred Mekojem je bila još jedna besana noć. S tim nije mogao da se suoči. Jer izgledalo mu je da je ostao bez utočišta. Kailin je još uvek spavala u manjoj odaji, a Širn nije bio baš prikladno društvo posle njihovog razgovora kod oltara. Mekoj iskreno nije želeo ni **sopstveno** društvo. Jedina osoba koju nije odbio od sebe – u poslednje vreme – bio je Spok.

Vulkanac podiže pogled sa svitka koji je presnimavao na trikot. Mekoj se ušunjao u sobu, osećajući se kao insekt za koga se pretpostavlja da je koristan – od one vrste koju niko preterano ne voli, ali je niko i ne tamani.

»Smetali Vam ako se pridružim, Spok?«

Prvi oficir klimnu glavom, a Mekoj sede na prostirku i pogleda na svitak od pergamenta.

»Šta to čitate?«

»Ništa što bi Vas zanimalo. Jednostavni zapisi o poljoprivredi. Pored toga, pretpostavljam da niste došli da se uključite u istraživanje.«

Mekoju proleteše kroz glavu pet–šest mogućih britkih odgovora, ali nije imao snage čak ni da pokuša da ispali ijedan od njih. »U pravu ste«, uzdahnu on.

»Nemate drugih primedbi?«

»Ne. Viste valjda poslednja osoba na Sigm 1212 koja bi sa mnom delila sobu i bolje da ja ne vučem vraga za rep.«

»Da li mogu nečim da pomognem?«

»Meni? Ne. Ali možete pomoći Kailin. Znam da joj sada treba neko s kim može da razgovara, a mislim da sam ja sam sebe isključio sa spiska kandidata. Da li biste?«

Spok je već ustao. »Naravno, doktore. Sumnjam da mogu ikad da Vas zamenim kod nje kao otac ispovednik, ali potrudicu se da učinim šta mogu.«

»Hvala, Spok.« **Za sve.**

Ali Kailin nije bila u spavaonici. Bez reči, da ne bi uznemirio ostale, Spok se tiho izvuče iz pećine i promoli glavu napolje sa fazerom u ruci, budno motreći okolinu da ne bude kakve nevolje.

Srećom, bilo je lako naći Kailin; stajala je uz liticu ispod koje su se pružali pašnjaci u zamračenoj dolini. Nije se ni trгла ni okrenula kada je čula Spokov glas iza sebe.

»Zašto ste napustili pećine? Znaete kako je⁴ ovde napolju opasno.«

»Zato sam i došla ovamo«, reče ona ravnim glasom. »Želim da umrem.«

Spok stade kraj nje. Bili su dovoljno udaljeni od strmih litica i relativno zaštićeni od napada životinja. Pošto je izgleda bila spremnija da razgovara pod plaštom noćne tame nego u skućenom prostoru pećine, nije ni pokušavao da je vrati tamo. »Da li to zaista želite?«

Uperila je pogled na neku daleku zvezdu. »Radi čega da živim?«

»Zašto želite da se odreknete života u tako mladalačkom uzrastu?«

»Zato što ovako mlada nisam uspela ni u čemu što je značajno i razočarala sam sve one koji su me voleli ili koji su mi nešto značili.«

»Niko nije o Vama izrekao tako oštar sud, Kailin.«

»Niko i ne mora da ga izrekne. Možda sam ja dete, ali sam dovoljno svesna da shvatim da sam izneverila Vas i dr. Mekoja, kao i Širna. Razorila sam snove moga oca koje je snivao o našoj planeti... i najzad, to znači da će čitav jedan svet patiti zbog mene.«

»Čudno. Dr. Mekoju sebi pripisuje vrlo slične neuspehe kao Vi.«

Na to se ona okrete uvređeno. »Ziasta? Zašto?«

»On smatra da je on kriv za Vaš današnji neuspeh, kako Vi kažete.«

»Ja sam kriva.«

»I nije Vam možda palo na pamet da možda ni Vi ni on niste krivi?«

Kailin ga ukočeno pogleda, a čitavo lice joj se pretvori u upitnik.

»Kako to da niko ne bude kriv?«

»Niko danas nije sabotirao ono što ste Vi pokušali – ni Mekoju ni Vi sami. Isti događaji mogli su se odigrati bez obzira na okolnosti. Niste nikoga izneverili – sem možda sebe samu.«

Ona obori pogled, ali ne reče ništa.

»Pretpostavljam da me još uvek slušate?«

Ona klimnu glavom, još uvek oborenog pogleda.

»Dobro. Molim Vas, shvatite – ovo nije pridika. Nemam uopšte nameru da Vam govorim šta da radite. Ali ima izvesnih značajnih činilaca koje biste morali uzeti u obzir a ja ću se potruditi da ih istaknem. Prvo, Vama je bio poveren zadatak, ogroman zadatak za tako mladu osobu, a imali ste veoma malo vremena da se za njega pripremite.«

»Ali tako je moralo biti, g. Spok.«

»Znam to. I milo mi je što prihvataste stav da niko nije kriv za tu nesrećnu situaciju.«

Spok zastade i glas mu se smekša, i izgubivši onu oštrinu pedantnosti. »Što je najvažnije, bili ste prinuđeni da se suočite sa nečim vrlo složenim i tajanstvenim na nov način koji zahteva intenzivno angažovanje.«

»Sa čim to?«

»Sa sobom«. Stegao je srce da učini nešto što je najradije izbegavao – ličnu ispovest. »Ja shvatam bolje nego što Vi možete i zamisliti. Kada sam bio dečak na Vulkanu, moje detinjstvo bolo je sasvim drugačije od većine ostale dece, kao i kod Vas.«

»Zašto?«

Ohrabrilo ga je to što ga je ona sada gledala i postavljala mu pitanja. »Zato što sam napola čovek – moja mati je rodom sa Zemlje. Iako po spoljašnjosti izgledam kao punokrvan Vulkanac, moj emocio-

nalni razvitak predstavljao je proces pun ekstremnih konflikata. Svi vulkanski dečaci moraju proći kroz **kas-van**, test fizičke snage i dovitljivosti koji obeležava prelazak iz detinjstva u zrelost. Za mene je **kas-van** bio još značajnije iskušanje – to je bio trenutak kada je trebalo da izaberem ljudski ili vulkanski životni put. Znao sam koliko se ti putevi razlikuju?«

»Da. Ali zašto mi sve to pričate?«

»Nas dvoje smo sinoć razgovarali o nepovoljnim okolnostima. Bilo da sam izabrao život na Zemlji kao čovek ili kao Vulkanac, moje hibridno nasleđe predstavljalo bi za mene određenu nepovoljnu okolnost. Mati mi je jednom rekla koliko joj je bola zadalo saznanje da nikada neću moći da se osećam sasvim kod kuće ni na Zemlji ni na Vulkanu.«

»Da li ste zato postali oficir Zvezdane flote?«

»Mislim da je to jedan od glavnih razloga.«

»Čudno je da je na jednoj planeti gde je logika toliko važna, činjenica da ste polučovek mogla da predstavlja sramni žig.«

»Vulkanci ne tvrde da su nepogrešivo logični. Na žalost, i mi imamo izvesne ostatke emocionalnih reakcija. Jednom sam bio žrtva takve reakcije – ostataka fanatizma.«

»Ali zbog čega je to bila nepovoljna okolnost?«

»Moj očigledno vulkanski izgled izdvajao bi me od drugih na Zemlji, a moja ljudska krv izaziva instinktivne impulse koji stalno iritiraju jednog Vulkanca. Kada dopustim da kod mene na površinu izbije neka ljudska osobina i ako se javno pokaže, mogu doći u situaciju da osetim kako sam pretrpeo neuspeh u nastojanju da budem Vulkanac.«

»Ali Vi niste mašina. Morate i Vi imati svoje padove, pored uspona. Niko nije savršen...«

Njen glas se izgubi i ona udahnu duboko. »To je bilo veoma zrelo za-

pažanje, Kailin. Morao sam da shvatim vrlo rano u svom životu da čovek često ne uspeva da bude na visini svojih ideala. Kada sam to shvatio, onda sam tek našao relativan mir.«

»Kakvog ima smisla postavljati sebi ciljeve ako niste u stanju da ih ostvarite?«

»Ne postići cilj jednog dana ne isključuje mogućnost da se to postigne sutradan, ili kroz godinu dana.«

»Ali ako ne budem danas imala Moć, ja... je nikada neću imati«, reče ona uzdrhtalim glasom.

»Možda je to i tačno, ali još uvek imate pred sobom ceo život. Jedan neuspeh ne znači da je sve izgubljeno. Neka to bude motivacija za usavršavanje, da biste u svom sledećem poduhvatu postigli optimalni efekat, što god on predstavljao – ne treba se predati, i treba i dalje pokušavati.«

Donja usna joj je podrhtavala i ona podiže pogled prema njemu. »Da li je u redu da se zagrlji jedan Vulkanac?«

Klimnuo je glavom dosta zvučno, a ona mu pažljivo obgrli ramena rukama, samo ga malo stisnuvši. Bila mu je jako smešna ta njena opreznost, kao da se plaši da prekrši neki tabu. Nekoliko trenutaka kasnije osetio je kako se brzi otkucaji njenog srca pomalo usporavaju. Uzeo ju je za malu, hladnu ruku, i oni se vratiše u pećinu.

Mekoj je spavao jer je bio iscrpen. Spok je spavao zato što mu je njegova biološka povratna sprega govorila da mu je potreban odmor ove noći da bi i dalje bio maksimalno efikasan. Kailin nije spavala.

Bio je to samo jedan stari roditeljski refleks koji se opet probudio otkako je Kailin bila sa njima. U sred noći, Mekoj se okreće na drugi bok da jednim okom proveri kre-

vete, vide Spoka kako spava ne-
čujno – prazan krevet gde je bila
Kailin.

Uspravio se u krevetu kao motka.
Zatim se posrćući izvukao iz pokri-
vača i prodrmao Spoka, koji se
trgao i potpuno probudio za tren-
oka. Bilo je skoro odmah jasno da
Kailin nije prosto izašla u drugu
prostoriju. Njenu kabanicu nisu
mogli nigde da nađu. Torba sa hra-
nom je nestala, a tako isto i fazer,
flašica sa holulinom i igla za injek-
cije.

»Opet je itišla na planinu, Spok
– i moramo smesta za njom.«

»Baš me zanima koliko je vre-
mena proteklo od njenog odlaska?«

»Skoro dva sata – tada sam se
poslednji put probudio i još je bila
u krevetu. Hajdemo.«

Mekoj nije mogao da navuče do-
voljno brzo svoju kabanicu. Znao je
da se ona vratila da se ponovo
suoči sa Krunom – i sa sobom –
još jedanput. Znao je i to da im je
dovoljno odmakla da bi u trenutku
kada je oni stignu već uspela – ili
poginula.

GLAVA DVADESET PRVA

Kailin je usmeravala zrak lampe
duž staze i prema liticama koje su
se nadosile nad njom, u nadi da će
svetlost odvratiti životinje koje
nameravaju da napadnu. Prvi deo
uspona nije joj predstavljao pro-
blem, ali sa visinom je vetar sve
više jačao. Navukla je kapuljaču
preko lica; to joj je, kao i mećava,
skoro onemogućavalo da vidi.

Mislila je da se vrati. Znala je da
rizikuje život, da možda neće živa
stići do pećine na vrhu planine. Ali
koliko god da je pokušavala, nije
mogla da zamisli život bez ovog lu-
dog pokušaja da ostvari cilj usađen
duboko u nju. Znala je da je sve što
je Spok rekao tačno i ispravno, ali
to nije bilo ništa u poređenju sa

Krunom i Zavetom. Ona je rođena
da bi pratila baš taj put među bez-
broj ostalih mogućih staza kroz pro-
stor i vreme. Toliko je njih žrtvo-
valo sebe i položilo svoje živote da
bi našli taj put. Ona je bila u žiži
svih tih nastojanja, a nasleđe od pet
stotina godina joj nije ostavljalo
mogućnost izbora. Za Kailin je post-
ojao samo jedan put.

Nešto je počelo da je steže u
utrobi, osećanje nelagodnosti koje
je jačalo. Isprva je to odbacila kao
proizvod svog uma, crva sumnje
koji je nagriza. Međutim, slabost i
peckanje su se proširili. Crv je bio
stvaran, i njegov ledeni dodir joj se
proširio kroz ruke i noge.

Kailin se spotače i uvide da se
nalazi na ivici staze i da joj jedna
noga visi preko ivice. Pokušala je
da se seti šta joj je Mekoj rekao o
horiocitozi i uporedila simptome.
Čučnula je da ne bi opet bila izba-
čena iz ravnoteže i otkotrljala se do
ispusta koji joj je pružao zaštitu. U
glavi joj se vrtelo, ali je videla kako
snežna grudva pada nekoliko me-
tara dalje. Ruka joj je napipala
dršku fazera i ona se nagnula na-
pred. Noć je zaparao zanigretov ur-
lik.

Zamahнула je lampom, i zver je
skočila odozgo i jurnula ka njoj. Pri-
tisnula je obarač, i fazerski zrak je
ogodio zanigreta pravo u grudi.
Velike vilice mu se otvoriše, sa oč-
njaka mu se cedila zapenjena plju-
vačka Pao je kao proštac, kao da su
mu noge bile presečene jednim
zama hom. Bio je mrtav, i ne više od
pet metara udaljen.

Kailin je pokušala da vrati fazer
u džep, ali on joj je ispao iz ruku i
propao u sneg. Ponovo je dopuzila
do ispusta. Bela planinska mačka je
izgledala kao da se talasa dok ju je
posmatrala. Šta se to dešava?

Ništa... ti si u pitanju Podigla je
ruku ispred očiju i videla kako se
pet prstiju pretvara prvo u deset,
zatim petnaest, i najzad više nego
što je mogla da izbroji. Izgledali su

kao deo tude ruke, udaljeni i hladni. Pokušala je da ih stegne, što joj je i uspelo, ali tek posle poduže pauze. U njihovom stisku nije bilo snage.

Uskoro ćeš umreti... na smrt se smrznuti... još jedan zanigret dolai u potrazi za hranom. Još minuta, a onda zbogom, Kailin. Treba ti injekcija...

Glas koji joj je nejednako odzvanjao u lobanji morao je biti njen, mada joj se činilo da dopire od mrtve životinje, čije su oči bile širom otvorene, a očnjaci iskeženi. Da li je glas dopirao spolja ili iznutra? Ne znam.

Ne možeš, ne možeš, pevušio je glas izazivački. Ne možeš sebi da daš injekciju... bojiš se. Ne možeš da učiniš ono što nikad pre nisi. Ne možeš, ne možeš, ne možeš...

Mahnito je protresla glavu, pokušavajući da istera glas koji joj se sve dublje zarivao u mozak. Ali on je sve upornije nasrtao. Prestala je da ga sluša. Ruke su joj preturale po torbi i našle medicinski pribor. Njene ruke? A čije bi bile? Podigla je iglu i pogledala je. Tri igle su joj poigravale pred očima. **Jedna od njih mora biti prava**, pomisli ona, fatalistički slegavši ramenima.

Njene ruke otkopčase kabanicu i odmače odeću ispod nje. Gola koža, koja se osula crvenilom kao reakcija na hladnoću. Neravnine. Izabrala je tačku pored pupka i prislonila na nju vrh igle.

»Doktore, stanite i odmorite se«, povika Spok kroz urlik vetra.

»Nemamo vremena«, viknu Mekoj. Noga mu nalete na led i on se ispruži unazad.

Spokove snažne ruke ga brzo podigoše. »Doktore«, počeo on upozoravajućim glasom.

Mekoj odmahnu glavom. »Dobro mi je – ali njoj možda nije.« Zurio je kroz sneg koji je poigravao u svetlosti lampe. »Šta je ispred nas?«

Oprezno su se približili tamnom brežuljku koji je zaprečio stazu. Spok uperi lampu u njega – i on

zablista snežnim odsjajem. »Kao da se obrušila mala lavina.«

Osvetlio je mesto gde je brežuljak počinjao; od vrha litice do ivice provalije se pružala glatka kosina. Spok otkopča futrolu trikodera koja mu je visila o ramenu.

»Šta radite?«

»Proveravam da li se unutra nalazi telo«, odgovori Spok smrknuto.

Mekoj je zadržavao dah dok je Spok pretraživao. »Ima li čega?«

»Néma. Nisam znao da su ove snežno-stenovite formacije tako nestabilne.«

»Možda je to učinio vetar.«

»Šta god da je uzrok, moramo nastaviti maksimalno oprezno.« Zaobišli su prepreku i nastavili uspon. Nešto više, Mekoj nalete na nešto ispod snega koji je stalno padao. Srce mu preskoči jedan otkucaj i on se zatetura; Spok ga uhvati.

»Nešto je zatrpano tu ispod«, proceđi on. Usta su mu bila kao od pepela. Naslonio se na unutrašnji zid dok je Spok kleknuo da skine nanos snega sa onoga što je ležalo ispod.

Zadnja šapa i tri izvijene kandže su bile dovoljne da vide šta je u pitanju, ali Mekoj nipošto nije potpuno odahnuo – zanigretovo truplo samo je probudilo zle slutnje u njemu dok ga je zaobilazio i počeo da se udaljava. Nekoliko metara dalje udario je u nešto malo i tvrdo, i on glasno uvuče vazduh.

»Šta je sad, doktore?«

Mekoj se nađe i otkopa sneg stopalom. Podigao je fazer i dodao ga Spoku.

»Pa«, reče Vulkanac, »bar znamo da je dovde stigla. Fazer je najverovatnije uzrok zanigretove smrti.«

»Bogu hvala, ali zašto ga je ostavila?«

»Ne znam. Mislite li da joj je trebala injekcija?«

»Verovatno.«

»Šta ako je nije sebi dala?«

»Ne želim ni da mislim o tome.«

Ali mislio je o tome – i o groz-

nim načinima na koje je već mogla umreti.

»O bože«, reče kada su došli do pećine na kraju hodnika. Kailin je ležala nepokretna na zemlji, sklupčana u svojoj kabanici. Mekoj je preskoči i nesigurno kleknu pored nje.

»Kailin...?« prošapta on.

Okrenula se, protrljala sanjive oči, i nasmešila se. Tada je uzela Krunu i njenog pokrivača i ceremonijalno je stavila na glavu. Kristali su svetlucali, čisti i plavi.

Bez reči, Mekoj je zagrli jače nego što je ikog zagrlio u svom životu.

»Vaš otac bi bio ponosan«, reče Spok.

Kailinine ovlažene oči su ga dozivale, i najzad je i on bio uvučen u zagrljaj.

GLAVA DVADESET DRUGA

Dve gozbe jedna za drugom!« povika Širn, a glas mu je odzvanjao kroz prepunu dvoranu za obedovanje. Podigao je srebrni pehar i svi su sledili njegov primer. »Kakvo je to zadovoljstvo! Pijte, prijatelji i rođaci!«

Čaše i pehari su se brzo praznili i stalno su donošeni novi poslužavnici sveže pripremljene hrane. Ova gozda bacila je u zasenak čak i verski praznik od pre nekoliko dana.

Iz glavne pećine prodreše odjeci vike i Širn načulji uši. Trenutak kasnije, Frin, mladi planinski vodič, utrča sa preplašenom ženom pored sebe koja ga je čvrsto držala za ruku. Cučnuo je pored starog poglavice i prošaptao mu nešto na uvo.

»Striče, morate izaći napolje.«
»Šta se to dešava?«
»Stigli su trgovci iz nizije – «
»Pa sporazumite se sa njima – «
»Ali, striče, oni hoće da nam prodaju jednog roba.«

»Nama ne trebaju robovi. Mi – «
»To je žena i digla je strašnu galamu. Neće da je vode natrag. Ako je ne trampimo, prete da će joj preseći vrat tu pred nama.«

Na Širnovom licu pojavi se izraz gađenja, a Frin mu je pomogao da se digne. »Izvinite me, prijatelji moji. Ovi ljudi iz nizijskog plemena umeju da dođu baš kad ne treba i da nam prodaju ono što nam ne treba. Uživajte, a ja ću se vratiti čim ih budem poslao natrag ili bar čim ih budem smirio za večeras.«

Kada su Širn i Frin napustili pećinu gde se jelo, Spok se diže da krene sa njima. Mekoj ga ščepa za ruku. »Kuda ćete?«

»Da zadovoljim svoju radoznalost.«

Mekoj sleže ramenima i on i Kailin krenuše za Spokom. Tamo napolju, u velikoj centralnoj dvorani, haotična vika se delom pretvorila u urlanje na nekom stranom jeziku od koga se Mekoj stresao. On uhvati Spoka za rame.

»To su oni koji su nas zarobili.«

Povukao se u senku i pokušao da povuče Spoka i Kailin za sobom, ali Vulkanac je odlučno krenuo napred. Neki Kinarci bili su na ulazu dvorane gde je bilo jela za svakoga i pokušavali su da naprave reda. A u sredini, urlala je glasnije od svih njih jedna ženska spodoba, promuklim glasom.

»Moji ljudi će se vratiti i spaliće vas žive, sve! Mučićemo vas sve do poslednjeg – zažalićete što ste se rodili! Ne možete ovako postupati sa Klingoncima!«

»Sa Klingoncima?« uzviknu Mekoj.

»Zanimljivo.«

Najzad, četvorica džinovskih lovaca uz pomoć nekoliko Kinaraca uspeli su da vežu noge Keri kanapom. Sastavili su joj vezane udove kao divljem vepru i bacili je na tlo, tako da su joj isterali vazduh i silom naterali da za koji trenutak učuti.

Gomila je počela da se okuplja jer su ljudi jedan za drugim izlazili iz dvorane da vide kakva je to gužva. Spok pronade Širna koji je stajao po strani. Poglavica nije bio baš zadovoljan.

»Zašto nam dovode ovakva stvorenja u naš kraj?« vajkao se on. »Koliko smo im puta govorili da nam ne trebaju – «

»Kupite ovu robinju«, reče Spok mirnim glasom.

Širn ga pogleda začuđeno. »Zašto?«

»Ona nam može biti od koristi.«

»Kao robinja?« Na Širnovom licu očitavalo se čuđenje.

»Ne. Kao izvor informacija. Ona je Klingonka i nesumnjivo je član veće grupe poslate da sabotira našu misiju, a možda i da ubije nas i Kailin i da ukrade Krunu.«

Vaše sumnje su bile osnovane«, reče Širn kada je opet zauzeo mesto na svom prekrivaču.

»Lovci su bili voljni da razgovaraju sa Vama?« upita Spok.

»Da, još kako. Njihov vođa je bio toliko srećan što je dobio koplje sa čeličnim vrhom da bi rado ostao i brbljao cele noći. Ali od njihovog jezika me glava zaboli.«

»Da li često trgujete sa tim ljudima?« upita Mekoj.

»Dokaze oni ovamo gore, s vremena na vreme, da trguju krznima, korenjem, i rukotvorinama od drveta. Mi ovde gore nemamo baš mnogo drveta, tako da je to korisna trgovina. Mi im dajemo vunu od

ovaca i meso, a i poneke moderne sprave koje dobijamo od međuzvezdanih trgovaca koji ovamo navrate.«

»Šta je bilo sa Klingonkom?« reče Spok. »Kako su je uhvatili?«

»Izašli su u jutarnji lov, kao onog dana kada su vas našli. Zalutala je u šumi i bila je ošamućena. Toliko su je lako uhvatili da su posle toliko više bili zaprepašćeni kada joj se povratila snaga i kada je počela da se otima kao zanigret sateran u čošak.«

»Vrlo prikladan opis.«

»Bila je sva premlaćena i izgruvana«, reče Mekoj. »Je li to njihovo delo?«

Spok se okrenu prema njemu i diže obrvu. »Zašto vas odjednom brine postupak prema jednom klingonskom obaveštajcu?«

»Ma ne, samo su ti lovci bili manje surovi prema nama.«

»Obično oni ne tuku zarobljenike«, reče Širn. »Kažu da su je našli u takvom stanju i da su našli i telo muškarca njene vrste pored reke?«

»Sigurno su zapali u jednu od onih ubistvenih oluja«, razmišljao je Mekoj.

»Pored reke«, ponovi Spok mršteći se.

»Je li to nešto značajno?« upita Širn.

»To je mesto gde smo se mi spustili«, reče Mekoj. »Šta mislite, da li su našli olupinu šatla?«

»Verovatno, jer mi smo ostavili automatski SOS signal uključen.«

Mekoj iskosi pogled upitno. »Kako su, vrag da ih nosi, uopšte dospeli onamo?«

»Jedini logički zaključak je da su nas pratili od samog početka.«

»Hoćete da kažete, otkako smo napustili Enterprajz?« reče Kailin i uzdrhta. »Kako su mogli? Ovo je bila tajna misija.«

»Ne baš toliko tajna kao što smo mislili«, reče Mekoj. »Još se nismo izvukli iz rupe, šta kažete, Spok?«

»Pa, ne bih rekao. Moramo uzeti u obzir sledeće mogućnosti. Prvo, da su Klingonci nekako saznali o celoj misiji, možda od nekog dostavljača bliskog kralju. Drugo, da ova zlosrećna klingonska špijunska ekipa nije radila sama, nego sa podrškom drugih klingonskih snaga koje moraju biti negde u blizini. Treće, da će **Enterprajz** verovatno naići na dalje smetnje kada se bude približio ovoj planeti.«

»I četvrto, ne možemo više računati na to da će Džim da nas nađe ovde«, ubaci Mekoj smrknuto.

»Neophodno je da napustimo Sigmu i da pokušamo da ostvarimo kosmički randevu sa **Enterprajzom**.«

»Ali kako?« upita Kailin. »Nemamo kosmički brod.«

»Ali možda ga imaju Klingonci«, seti se Mekoj.

»To je«, reče Spok, »naša jedina realna šansa. A ako postoji takav brod, on bi morao biti u blizini šatla.«

Kailin povuče Mekoja za rukav. »A šta ako su Klingonci prosto spustili ovamo iz velike letilice? Šta ako se oni nisu spustili u letilici?«

»Onda smo nagraбусили.«

»Širne«, reče Spok, »možete li da nas odvedete u nizije da bismo potražili klingonsku letilicu?«

»Svakako. Možemo da krenemo odmah ujutro. Ali šta da radim sa robinjom, tom divljom Klingonkom?«

»Želeo bih da je ispitam«, reče Spok.

»Mislio sam posle. Ne treba mi ovde, a neću da je ubijem...«

»Pošaljite je natrag lovcima«, predloži Mekoj lukavo.

Širn ga skiseljeno pogleda.

»Pretpostavljam da se dobri doktor šali, mada nikad nisam razumeo njegov smisao za humor«, reče Spok. »Ako možete da je za sada zadržite, mi ćemo je pokupiti kao zarobljenika kada i ako se vratimo na **Enterprajz**.«

Širn i desetero gorštaka vodili su Spoka, Mekoja i Kailin do podnožja Kinarskih planina. Bilo je to mnogo lakše od njihovog prvobitnog putovanja u dolinu pastira, pre dva dana, jer su urođenici znali za manje naporene prečice do nizija.

Grupa se brzo kretala kroz brežuljkasti predeo, široko zaobilazeći klanove u dolinama i njihova lovišta. Pobesneta vodena struja koja zamalo nije ubila Spoka, sada je ponovo tiho tekla u šupljini korita, sa prividom mira koji je imala pre oluje. Spok se zaustavio da pogleda mape.

»Mesto gde smo se spustili nalazi se oko kilometar udaljeno u ovom pravcu«, reče on, pokazujući prema istoku.

Tako je i bilo. Našli su iskasapljene ostatke malog šatla, i Mekoj oseti kako mu se grlo steže. »Obično nisam sentimentaln prema mašinama, ali mi je žao ove sirote naprave.«

»Podseća me na to koliko smo srećni što smo živi«, reče Kailin.

»Da nije milosti božje, tamo bih bio i ja«, reče Mekoj.

»Koliki je domet te Vaše kutije?« upita Širn, pokazujući na trikotu.

»Nekoliko kilometara, zavisi šta tražimo«, reče Spok. Uključio ga je i polako počeo da okreće u svim pravcima. Dok je to radio, Mekoj mu je virio preko ramena.

»Da, da, danas baš imamo sreće«, reče Mekoj konačno, cereći se.

Prvi oficir je bio manje siguran u to. »Izgleda da je u pitanju letilica.«

»Gde?« upita Kailin.

»Kilometar i po prema severu.«

Na Širnov znak, Kinarci su ponovo krenuli. Posle nekog vremena došli su do grbaste uzvišice, sa čijeg su vrha videli klingonski izviđački brod na šumskoj čistini, nedaleko od potoka. Mekoj začuđeno zavrte glavom.

»Nisam ni sanjao da ću dočekati dar kada ću sa zadovoljstvom pogledati klingonski brod.«

»Živimo u čudna vremena doktore«, reče Spok dok se spuštao niz brdo.

»Je li to šala, Spok?« povika Mekoj za njim. **Vulkanac koji se šali? Nemoguće...**

Kinarci su silno želeli da ispituju tu čudnu stvar, ali Spok im je savetovao oprez. »Ne znamo sigurno da li ima još Klingonaca koji očekuju povratak svojih drugova. Dr. Mekoj i ja ćemo se prvi približiti sa fazerima. Nećemo da dovedemo Vaše ljude u opasnu situaciju, Širne. Pričekajte dok ne damo znak da je sve u redu.«

Mekoj nervozno proguta pljuvačku, izvadi fazer i počeo da proverava nišan zažmurivši na jedno oko. »Da pucam kad im vidim lica?«

»Kad vidite bilo koji deo njihovog tela. Podesite fazer za ošamućivanje. Spremni?«

Doktor klimnu glavom i oni se oprezno približiše utihlom brodu. Bio je veličine njihovog šatla, ali mu je odeljak za posadu bio manji. Spok i Mekoj čučnuše iza niskog žbunja.

»Da pokucamo?« prošapta Mekoj.

»Najispravnijim mi se čini brz, ali oprezan prilaz.«

Rekavši to, Spok se u tišini prikrade duž broda i priljubi se uz oplatu neposredno iza vrata. Mekoj je uradio to isto i postavio se s druge strane vrata. Spok dade znak obrvom i brzo uhvati ručicu za otvaranje i okrete je. Vrata se otvoriše uz tiho šištanje. Prsti su im bili na obaračima, i oni su čekali.

Tada Spok uskoči u izviđački brod jednim snažnim skokom i Mekoj pođe za njim – ali nisu našli ništa osim pomrčine i sablasne tišine.

»Kako domišljato s njihove strane«, reče Spok, očigledno zadovoljan.

GLAVA DVADESET TREĆA

»**B**io bih grozan Klingonac«, promrmlja Mekoj. Bio je privezan za neudobno sedište. »Kako mogu da muče svoje ljude naterujući ih da lete u ovim kutijicama?«

»Možda je to uzrok nabusitosti Klingonaca, doktore«, reče Spok.

»Šta ako se negde u blizini nalazi klingonska krstarica?« pitala se Kailin.

»Ne govori o tome«, obrecnu se Mekoj. »Više bih voleo da znam gde je **Enterprajz**.«

»Imate zašto i da se brinete«, složi se Spok. »Trebalo bi da je brod stigao još pre dvadeset i četiri časa.«

»Je li moguće da su otišli bez nas?« upita Kailin tiho.

»Ne bih rekao. Verovatnije je da je kapetan imao problema u vezi sa mešanjem Klingonaca. Ući ćemo u orbitu izvan olujnog pojasa i čekati. Ako **Enterprajz** pride unutar dometa svojih senzora, vrlo je verovatno da će nas brzo uočiti.«

»A ako ne dođe za to vreme?« reče Mekoj.

»Ako do toga dođe, logički ćemo proceniti svoju poziciju, koristeći sve podatke koji su nam pristupačni.«

»**D**a li je Sigma unutar dometa senzora?« upita Kirk čvrstim glasom.

Čehov i Sulu se brzo zgledaše, i Kirk to primeti. Spustio se ponovo u komandno sedište, kiselo se smeškajući. »Znam... malopre sam vam postavio isto pitanje. Izvinite, g. Čehov.«

»Da, gospodine. Već smo gotovo u dometu. Svi skeneri na maksimalan hod napred. Ako tamo napolju ima nešto, mi ćemo ga već naći.«

»Odlično.«

Tek u ovakvim trenucima je Kirk shvatao koliko je pouzdana nje-

gova posada, bez ijednog izuzetka. Trebalo je samo da ih pusti da rade svoj posao, a on je usmeravao svoju nervnu energiju na prebiranje po kontrolnoj tabli na ručnom naslonu. **Čim bude nešto da se javi, oni će već javiti...**

Čehov je sedeo na svom sedištu zategnutih mišića, očiju upiljenih u ekran. Kirk je sedeo malo napred, na ivici njegove stolice. **»Ima nešto?«**

»Mala letilica, gospodine, na samoj ivici. Suviše daleko za preciznu identifikaciju.«

»Potvrđeno, gospodine«, reče Sulu. »Kreće se po visokoj planetnoj orbiti.«

Kirk se okrete za devedeset stepeni. **»Uhura?«**

»Svi kanali su otvoreni za prijem, gospodine. Zovemo je na svim frekvencijama. Još nema komunikacije.«

»Dopunski senzorski podaci, kapetane«, reče Čehov.

»Je li to Galilej?«

Čehov je oklevao delić sekunda i Kirk se nakostreši.

»Ne, gospodine. To je klingonski izviđački brod.«

Svi su na mostu brzo pogledali na glavni ekran. Tajanstveni brod bio je samo bezoblična mrlja na pozadini zvezda i sivog lica Sigme 1212.

»To bi moglo biti objašnjenje zašto ne žele sa nama da razgovaraju«, reče Kirk smrknuto. »Objavite uzbunu drugog stepena.«

Uhura uključi unutarbrodski kanal kada se trepćuće svetlo na zidu uključilo. **»Uzbuna drugog stepena«,** progovorio je kompjuterski glas preko zvučnika. **»Uzbuna drugog stepena – budite spremni za reviziju statusa.«**

»Sulu, smanji brzinu za standardni ulazak u orbitu«, reče Kirk.

»Nov problem, gospodine«, reče Sulu. »Nekoliko oluja na nivou niske i srednje orbite.«

»Onda na maksimalnu orbitu.«

»Kapetane«, upade Čehov, »imamo još jednog posetioca.« Nagnuo se napred i uključio kanale ekrana za proveru. U vidokrug je uplovio dugački, objekat nalik na insekta – klingonska ratna krstarica.

Čehovljevi prsti zaigraše po konzoli. **»Deflektori na maksimum. Posada na oružjima spremna, gospodine.«**

Kirk se zavalio u stolicu i ispružio noge. Bio je malo nervozan od čekanja, ali sada je bar znao šta je dočekao. Ovo je bio trenutak za akciju.

»Objavite uzbunu najvišeg stepena.«

Zazvučala je sirena i svetla na mostu potamneše od crvenkastog sjaja. Kompjuterski glas čuo se svuda po kosmičkom brodu: **»Uzbuna najvišeg stepena – uzbuna najvišeg stepena – svi na borbene položaje!«**

»Nastavljamo približavanje orbiti, gospodine«, reče Sulu.

»Nastavite. Čehove, šta radi taj Klingonac?«

»I krstarica se približava orbiti, kapetane. Ali ona je uzela pravac na izviđački brod.«

»E pa, neće nam umaći bez jako uverljivog objašnjenja. Približimo se izviđačkom brodu, Sulu. Moramo do njega stići prvi.«

»Kapetane Kirk«, reče Uhura oštro. »Primamo signal sa izviđačkog broda. Kanal 4-B. To je... to je g. Spok.«

Kirk se oštro nasmeja, iznenađen, i brzo pritisnu selektor komunikatora. **»Spok, Vi imate mnogo toga da nam objasnite«**

»Istina je, kapetane«, stiže odgovor. »Vi kasnite skoro dvadeset i četiri sata... to ne liči na Vas, gospodine.«

»Dobro, dobro. Obojica imamo puno toga da objašnjavamo. Znate li da dolazi klingonska ratna krstarica da vas pozdravi?«

»Potvrđeno.«

»Pretpostavljam da krstarica očekuje da na vašem brodu nađe Klin-

gonce. Hoće li biti razočarana?«

»Ovde smo samo mi pilići«, progovori poznati glas sa južnjačkim otezanjem.

»Drago mi je što te čujem, Doktore. Budite spremni za«

»Kapetane«, upade Uhura, »komandant Kaidin sa carske krstarice **Noćna krila** zahteva objašnjenje našeg prisustva.«

»Recite mu da se malo ohladi. Spok, mi ćemo vas izvući odande za minut. Skot, koordinirajte sa transportnom komorom i prebacite naše ljude odande, i to hitno. Onda budite spremni za pokret maksimalnom brzinom.«

»Razumem, gospodine.«

»Uhura, daj Klingonca na glavni ekran.«

»Razumem, gospodine.«

Krstarica **Noćna krila** se izgubila sa ekrana, a njeno mesto je zauzelo gromovnički smrknuto Kaidinovo lice. »Kirk, makni tu tvoju ljigavu lađu dalje od našeg izviđačkog broda.«

Kirk odgovori na Kaidinov izbečen pogled osmehom bez veselosti. »Vi biste odmah prešli na stvar, zapovedniče. Ovo je teritorija Federacije. Vi ovde možete biti samo na osnovu organijskog mirovnog ugovora, koji izričito navodi da... a-hm... gostujući brod mora navesti razlog za svoju prisutnost ukoliko to bude zatraženo. A ja to tražim, i to odmah.«

»Čuvajte pretnje za drugoga, Kirk. Kukavice iz Zvezdane flote još nikad nisu svoje reči potvrdile oružjem.«

»Kapetane«, prošapta Skot, »oni su u bezbednosti u transportnoj komori – a sa njima je i Kruna.«

Sekund kasnije, Kaidinov odmereno neprijateljski ton zameni iznenađenje kada je uleteo, gotovo uspaničen, jedan mladi oficir i žurno promrmljao nešto na uvo komandantu. Što god da je rekao, Kaidin je zbog toga zaboravio da je otvoren kanal prema zvezdanom brodu.

»Šta?« prošišta on. »Kako su naši agenti mogli nestati sa svog broda?« Klingonac se okrete, vide Kirkovo lice na svom monitoru, ispljunu nisku psovku na nekoliko jezika – i **Enterprajzov** ekran se odjednom zatamni.

»A sada, gospodo, odlazimo sa orbite – brzina osam!«

Džinovski kosmički brod učini nagli zaokret nadesno, a intenzivna sila ubrzanja utisnu posadu na mostu duboko u sedišta. Na ekranu, zvezdano polje se pretvori u veliku mrlju.

»Izveštaj«, naredi Kirk.

»Klingonška krstarica nije čak ni promenila kurs«, reče Sulu, jedva prikrivajući radost.

»Još uvek pokušavaju da shvate ko je bio na izviđačkom brodu i što se sa njima desilo«, reče Kirk vedro. »Ne verujem da će nas na ovom putovanju ponovo uznemiravati. Smanjite brzinu na pet i držite kurs pravo na Šad. Skoti, preuzmi upravljanje.«

Kirk se polako izvuče iz svog sedišta i krenu prema turboliftu.

Kailin je primila vest o očevoj smrti stoički mirno, i formalno ispitivanje o obavljenoj misiji proteklo je glatko. Izveštaji su se mogli podneti kasnije, što se Kirka tiče. Misija u stvari nije još bila obavljena do kraja i on je više voleo da ostavi malo vremena za njeno okončanje na dvodnevnom putovanju natrag na Šad.

Ipak, trebalo je pripremiti i kruni-sanje.

U stvari, najbolji lek od svih nedavnih uzbuđenja bila je povećana doza odmora i rekreacije; na žalost, to još nije bilo moguće. Kao sledeće, moglo se preporučiti vraćanje mirnom, rutinskom obavljanju poslova, i to je kapetan Kirk i naredio.

Za Kailin, to je značilo laku lektiru i fizičke vežbe pomešane sa nekim specijalnim izveštajima, in-

formacijama koje treba da poseduje kada stigne kući.

Spok se okrenuo svojim redovnim dužnostima, onda je igrao šah sa novoprogramiranim kompjuterom, a zatim počeo da sastavlja registar istorijskih svitaka koji su mu bili toliko zanimljivi na Sigmi.

U svom bolničkom odeljenju, Mekoj je dizao noge uvis gde god je mogao – zaslužile su odmor – i slušao muziku sa Kailin, razmišljajući o suncu koje je ogrejalo njegovu dušu tamo daleko u visokim Sirnovim planinama. I on je nastavio sa banalnim poslovima, najbanalnijim koje je mogao da zamisli – godišnjim proverama fizičke kondicije koji su potrebni da bi se ažurirali podaci o posadi. Kirk je bio sledeći na spisku, i stigao je na kraju svoje smene na straži.

»Kako se osećaš, Džime?»

»Pa, rekao bih da sam od vaše družine zaradio nekoliko sedih za poslednjih desetak dana, ali inače, sem podočnjaka zbog nespavanja, osećam se odlično.« Opružio se na dijagnostičkoj klupi. Mekoj je uključio aparate i skeneri su počeli da prikazuju stanje, izbacujući rezultate na ekranu monitora.

»Hm-hm«, mrmljao je Mekoj.

»A-ha... mm-hm. Pritisni ručne poluge.«

Kirk napravi grimasu. »Doktore, zašto doktori to rade? Vrlo je neprijatno ležati ovde i slušati te kako govoriš.«

»O-ho.«

»O-ho? Zašto to?»

»Izgleda da si obio teglu sa džemom dok ja nisam bio tu.«

»Nije istina.«

»Pa, onda, zašto imaš pet kila više?»

»Šta? Nemoguće.«

»Vaga ne laže, Džime.«

»A ja lažem?»

»Možda je to bezazlena laž.« Mekoj ponovo pogleda na ekran. »Svi drugi podaci su odlični. Puls, disanje, krvni pritisak, snaga mišića. Jedino imaš problem sa težinom.«

»Kunem se da sam se pridržavao one ogavne dijeta koju si mi prepisao i da nisam ništa radio drugo sem normalnih vežbi...«

»Možda si hodao u snu pored sintetizatora hrane? Otkud ja znam? Jesam li ja tvoj čuvar? Možda si grickao, kao što je govorila moja stara...« dilja Jevrejka, i sada nećeš da...« Maš svom dobrom lekaru, plašeći se da će te on zbog toga raščerečiti.«

»Kunem se... Čekaj malo. Pet kila je – koliko? – oko jedne šesnaestine moje normalne težine? Ako sam toliko dobio, zar se to ne bi odrazilo na neke od ostalih pokazatelja – brzina pulsa, mišićna snaga, bar nešto? Ako ova tvoja naprava treba da bude precizna.«

»Pa ja mislim da bi nešto pokazala.«

»A-ha, ali nije pokazala. Prema tome, tvoja vaga laže.« »Džime, ovo nije starinska vaga iz bakalnice koja ti proriče i sudbinu. Ovo je kompjuterizovan senzorski sistem koji može da otkrije stoti deo grama.«

»A mora da se kalibrira, zar ne?»

»Naravno, i to vrlo često.«

»A to znači i da se može pogrešno kalibrirati.«

»Džime, taština ne priliči.«

»Proveri je.«

»-čoveku tvog vaspitanja i karaktera.«

»Doktore, proveri je.«

»-i mislim da nećemo da-«

»Proveri je«, zaurla Kirk.

Mekoj je oštro i podrugljivo salutirao, zavirio sa druge strane aparata i otvorio jedna vratanca.

»M-hm... a-ha...«

Kirk je prevrtao očima.

»Uh, majku mu«, reče Mekoj.

»Nemoj mi reći. Daj da pogodim. Da ne bi tvoja divna spravica mogla da skrene, pa, recimo, pet kila od normale?»

»Kada si u pravu, Džime, onda si zaista u pravu.«

»Neću čak ni da kažem da sam ti to i rekao.«

Mekoj se odgega od stola do najbližeg interkoma.

»Hej«, protestovao je Kirk, »hoćeš li da završiš sa mnom.«

»Moram da pozovem Čehova dok se nije pretvorio u kost i kožu.«

Interkom zapišta i Čehov čuje Mekojev glas kako izgovara njegovo ime preko zvučnika, ali u tom trenutku nije bio u stanju da odgovori. Visio je sa visokih karika, pet metara iznad poda u gimnastičkoj dvorani. Uhura je gledala u njega odozdo sa grede, leva noga joj je graciozno izvijala luk u vazduhu, prstiju ispruženih kao kod balerine.

»Hoćeš li da ti to dodam?«

»To bi bila velika pomoć«, reče on stisnutih zuba.

Ugušivši kikot, vitka devojka-oficir za vezu stala je na kraj grede, načinila salto i spustila se na pod sa savršenim doskokom.

»Doktore, Čehov je sada, što bi se reklo, zauzet«, reče ona ozbiljno, pošto je uključila prekidač na zidu. »Imate poruku?«

»E, da. Recite mu da se odmah javi u moju kancelariju, dobro?«

»Reći ću mu.«

»Mekoj – kraj poruke.«

Prekrstila je ruke i popravila tesni triko koji ništa nije skrivao – a uz to, ona je bila mnogo bujnija nego tradicionalne gimnastičarke; pa ipak, nije bilo nijednog grama viška koji bi bilo gde izvirivao na Uhuriinom telu. »Čehove, ako samo višiš tamo gore, to nije nikakva vežba.«

»Samo mi reci kako da se spustim.«

»Da?« reče ona kao naivno. »Mislila sam da znaš sam.«

»Mani se tih pošalica, inače ću ti pasti na glavu. Reci mi.«

»Samo se spusti. Strunjača je dovoljno debela da-«

Nije sačekao kraj rečenice i tresnuo je sa velikom bukom.

Uhura došeta do njega. Čehov je ležao na leđima, sklopljenih očiju. »Nije baš bilo elegantno«, reče ona. »Izgubio bi dosta poena.«

Vrata u kancelariji se otvoriše i Čehov hramljući uđe, još uvek u znojavom gimnastičkom dresu. Mekoj ga iznenađeno pogleda. »Gde si bio?«

»Pokušao sam da skinem pet kila.«

Mekojeva glava je nervozno poigravala na ramenima. »Ahh... što se tiče tih pet kila...«

»Šta je s tim?« upita Čehov, sa budnim pogledom mačke u blizini psa u kućici.

»Pa, izgleda da, hm... čuo sam kako si se jako trudio da ih skineš-«

»-i kako sve što sam jeo nije imalo u sebi kalorija, a još manje ukusa-«

»Ne znam kako se to moglo desiti. U pitanju je samo ova jedna tablica. Valjda je u celom tom uzbudjenju neko malo zadremao, nije pazio... Stvarno mi je žao što se ovo dogodilo, i veruj mi, osoba koja je za ovo odgovorna ima još više da zažali kad je ščepam sopstvenim rukama-«

»Dr. Mekoj, šta vi to pričate?«

Mekoj je gledao u tavanicu. »Ti... hm... nemaš pet kila više.«

»Više nemam?« upita Čehov oprezno.

»Nisi ni imao. Posredi je bila greška. Možeš se vratiti na normalan režim.«

Čehov se skljojka u sedište. »Ne mogu da poverujem«, promrmlija je.

Mekoj se nagnu nad njim. »Možda bi hteo da me udariš. Da li bi se onda osećao bolje?«

»Eih – ali sam suviše slab od gladovanja.«

GLAVA DVADESET ČETVRTA

Glavni grad, koji je nedavno bio ponovo osvojen, vrio je u iščekivanju prvog krunisanja za mnogo godina – krunisanja koje će spasti planetu.

Borbe između lojalista i Modskog saveza još su trajale u nekoliko zabačenih pokrajina, ali su vesti o povratku krune imale željeni efekat – popunile su pukotine u redovima lojalista i dale vojskama snagu da slome otpor. Rat će se uskoro završiti.

Kristali zasjaše, čisti i plavi u svom srebrnom podnožju. Kailin ustade – i hor zapeva slavljeničku pesmu.

Mekoj munu Kirka u rebra. »Pogledala me je, zar ne, Džime?»

»Aha, Doktore, pogledala te je.«

Napolju, trg se tresao od gromoglasnog klicanja, i zvana su na sve strane zvonila. Posle dugog vremena, ratom iscrpljeni Šad je imao novu kraljicu Zaveta.

U palati nije bilo nikakvog banketa već skoro dvadeset godina. Osoblje je nekako sakupljeno, i foajei, široka stepeništa od mermera i albastera i velike sale bili su blistavo čisti i okićeni.

U metežu plesanja i lumpovanja, kudravi mladi sluga našao je Kirka, Spoka i Mekoja na verandi koja je gledala na ostatak glavnog grada. Na nebu su se rasprskavale raznobojne rakete – pir veselja, a ne smrti.

Oficire je sluga odveo u praznu dnevnu sobu i izašao, zatvarajući vrata za sobom. Bočna vrata se otvoriše i Kailin polete prema njima; Mekoj iskorači i presrete je, uzevši je nežno za ruku. Zatim se svečano poklonio i poljubio joj vrhove prstiju.

»Vaše Veličanstvo.«

Kailin pocrvene. »Ne morate tako da me zovete.«

»Samo sam hteo da čujem kako zvuči«, reče on cereći se.

»Pa?»

»Sasvim dobro zvuči.«

Usledila je nelagodna tišina, koju je prekinula nova kraljica. »Nikad neću moći da vam se svima na pravi način zahvalim. Dugujem vam više od sopstvenog života. Kada... kada sam napustila Orand, bila sam samo uplašeno dete. Još uvek sam, na mnogo načina. Ali vi ste mi toliko pomogli. Uz vas sam saznala kako da nađem snagu sebi, kako da volim i budem voljena... što je najvažnije, saznala sam kako da nastavim da učim dokle god sam živa.«

Mekoj pokuša da kaže nešto, ali Kailin podiže ruku.

»Ne... čekajte. Znam da se naši putevi sada razilaze, ali nadam se da će se ponovo ukrstiti i da će se ukrštati dok smo živi«. Šmrknula je pokušavajući da zadrži suze pre nego što su potekle, a zatim je pogнула glavu i obrisala oči. »Nije baš kraljevski, čini mi se.«

Duboko je udahnula. »Pa... general Haim želi da vidim neke ljude.« Okrenula se i otišla istom brzinom kao što je ušla, i Mekoj se seti kako je prvi put došla kod njega u brodsku bolnicu – način na koji je uletela i izletela, plašeći se da je na smetnji.

Slavlje u palati je potrajalo do duboko u noć. Čehov je bio usred još jedne ture kroz stolove sa jelima. U jednoj ruci je držao prepun tanjir, a u drugoj bokal s vinom kojim se obilato služio.

»Uživajte, g. Čehov?« upita Kirk.

»Ovo je raj za izgladnelog čoveka, kapetane«, reče on, zadenuvši palac za pojas. »Trebalo bi češće da dolazimo na krunisanja.«

»Pribeležiću to. Jediti brže – vraćamo se čim uspem da sakupim ostatak podnapite posade.«

»Izgleda kao da smo tek došli, gospodine.«

Kirk čežljivo sleže ramenima. »Jednom se moramo vratiti na posao.«

Mekoj i Kailin su plesali valcer i sve vreme se smešili, mada nisu progovorili ni reči. Ona ga naglo poljubi u obraz i njegov smešak se pretvori u smeh.

»Zašto si to uradila?« upita on.

»Jer sam tako poželeva. Kakva mi je to kraljica koja ne može da poljubi partnera u plesu?« Zatim dodade poverljivim šapatom: »Mislite li da će Savet pomisliti da postoji nešto između nas?«

»Zaista postoji. Uvek će postojati – nemoj to da smetneš s uma, gospodice.«

Oči joj zasjaše – i za trenutak je ponovo izgledala kao dete. »Hoćete li me... mislim nas... ponovo posetiti?«

On klimnu glavom – i oseti kako ga neko kucka po ramenu. Okrenuo se i pogledao mladog šadskog poručnika – bio je plavokos, dečač-

kog lica i nosio je gomilu medalja. Bio je bar za glavu viši od Mekoja.

»Mogu li odigrati ovaj ples sa njenim Veličanstvom?«

Mekoj je osetio kako ga preplavljuje osećaj starosti, oseti se sed i poguren – ali se na vreme obuzdao i uspravio. »Naravno... sine.« Pre nego što je pustio Kailininu ruku, promrmljao je: »Veruješ li da sam izgledao baš kao on?«

Sada se ona nasmeja – i Mekoj je takvu zapamti.

Na ivici plesne dvorane pronašao je Spoka i Kirka i pridružio im se za poslednje piće.

»Odrasla je«, reče Kirk.

»Morala je, Džime.«

»Njen otac je uvek činio ono što je morao. Ako je nasledila taj instinkt od njega, biće odlična kraljica.«

»Kapetane«, reče Spok zvaničnim glasom, »mislim da ste dali izjavu s kojom se dr. Mekoj i ja potpuno slažemo.«

»Voleo bih da se to slaganje proširi na više stvari, gospodo«, reče Kirk.

Mekoj odmahnu glavom i isceri se. »Nikad Džime.«

KRAJ

SLEDEĆA SVESKA

ZELENE ZVEZDE

BROJ 18 ● 200 DINARA

D. T. BIRD

Rad za otcepljenje od matice Zemlje počele su kolonije na Mesecu 161. godine Lunarne ere, a ubrzo su im se pridružile i kolonije na tamnoj strani Merkura, Veneri, Marsu, asteroidima kao i postaja meteorološkog odeljenja OUN na Ganimedu.

Rezultat rata bilo je formiranje Federacije Sola što je kasnije dovelo do osnivanja Federacije Mlečnog Puta i Vremena ekspanzije.

Nakon toga Imperija je uzvratila udarac, došlo je do epohe hladnog rata i na kraju je sklopljen Pakt Galaktika.

O svemu ovome čitaćete u najnovijem SF romanu D. T. Birda, uzbudljivoj svemirskoj sagi u kojoj će sigurno uživati i pravi ljubitelji naučne fantastike kao i oni koji se prvi put sreću sa nadasve aktuelnim i zanimljivim romanima ovog žanra.